
ÖLÜMCÜL BİR TEHDİT.
YAKLAŞAN BİR TEHLİKE.
BBC
DOCTOR WHO
DEHŞET AĞI
Mike Tucker

"DAHA BÜYÜK BİR BÖCEK BÖRECEĞİNİZİ HİÇ SANMIYORUM."

Doktor bu kez, İngiltere'nin fazlasıyla sakin Wiltshire kasabasında, II. Dünya Savaşı'ndan kalma bir sır perdesini aralamaya götüren esrarengiz ve ürkütücü macerasıyla karşınızda!

Gabby Nichols, oğlunu uyutturken aniden kızının bağırışını duyar: "Anne! Odamda bir örümcek var." Ve birden çığlıklar başlar... Kevin Alperton okula giderken büyük bir sivrisinek tarafından saldırıya uğrar. Ve işler tehlikeli bir hal alır.

Yine de Doktor'u asıl endişelendiren ne koca bir örümcek ağı yumağıyla kozalanmış ölü bir ceset ne de mutasyona uğramış böcek sürüsüdür.

Kasabanın dış dünya ile bütün bağlantılarının kesilmesinin ve böceklerin yavaşça kontrolü ele geçirmesinin önüne geçilebilecek mi? Antik bir taş çemberdeki tuhaf semboller ne anlama gelmekte? Kökü II. Dünya Savaşı'na dayanan bu gizem nasıl çözülecek?

Çevirmen: Mazlı Saltan

İthaki

www.ithaki.com.tr

facebook.com/ithakiyayin

twitter.com/ithakiyayinlari

15 TL

Mike Tucker, 1 Aralık 1949'da Güney Galler'de doğdu. BBC kanalında yıllarca özel efekt amiri olarak çalıştı. Daha sonra kendi özel efekt şirketini kurdu. Yazım macerasına ilk olarak orijinal Doctor Who serisinde Yedinci Doktor'un yol arkadaşı olarak rol alan Sophie Aldred'le birlikte yazdığı *Ace!* isimli kurgudışı eser ile adım atmıştır.

İlgili eserleri:
Doctor Who: The Silurian Gift
Doctor Who: Illegal Alien
Doctor Who: Snowglobe 7
Doctor Who: The Nightmare of Black Island
Doctor Who: Matrix

Dehşet Ağı

Orijinal Adı: *The Crawling Terror*

İthaki Yayınları - 1060

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editor: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Eren Karadağ*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Uygulama: *Aslıhan Kopuz*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Boz*
1. Baskı, Aralık 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-510-4

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Nazlı Saltan, 2015
© İthaki, 2015
© Mike Tucker, 2014
Kapak Görseli: BBC
Kapak Tasarımı: Lee Binding @ tea-lady.co.uk

Doctor Who is a BBC Wales production for BBC One.
Executive producers: Steven Moffat and Brian Minchin
BBC, DOCTOR WHO and TARDIS (word marks, logos and devices) are
trademarks of the British Broadcast Corporation and are used under licence.

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Mike Tucker

BBC

DOCTOR WHO

DEHŞET AĞI

Çeviren
Nazlı Saltan

Karen için

AÇILIŞ

Gabby Nichols rahat bir nefes aldı. Wayne'in ağlamayı asla kesmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Onu karyolasında, öyle sessiz, mutlu ve battaniyelere sarılmış bir şekilde görünce, son bir saattir evin içinde dolaştırdığı kırmızı suratlı, zırlayan bebek olduğuna inanmak zordu.

Gabby'nin kocasının orada olmasını dilediği ilk akşam değildi bu. Wayne babasının kollarında her zaman daha çabuk uykuya dalıyor gibi gözüküyordu. Roy Nichols Londra ve Güney Batı arasında hızlı tren inşa eden takımın bir üyesiydi. Bu Manchester'daki evlerinden taşınıp Wiltshire'da bir tane kiralamaları anlamına geliyordu, ama yedi yıllık bir sözleşmeydi ve parası iyiydi. Dezavantajı Roy'un çok fazla mesai yapmasıydı. Gabby son üç gecedir onu neredeyse hiç görmemişti.

Bir kez daha iç çekti. En azından hafta sonu evde olacaktı. Bu sırada Wayne uyur uyumaz 'Ebeyi Çağır' dizisinin DVD setiyle ve bir bardak şarapla televizyon karşısında saatlerce kendini şımartacağına dair kendine söz verdi.

Bebek telsizini açıp Wayne'in odasının kapısını kapattı ve aşağı indi. Burada yalnız kaldığı her gece olduğu gibi, Gabby yeni evlerinin ne kadar sessiz olduğuna şaşırmıştı. Manchester'da büyümüş ve hayatı boyunca şehirde yaşamıştı

Trafiğin ve uçakların arka plandaki sürekli uğultusuna ve sokak ışıklarının sarı parlaklığına alışıktı. Burası tamamen sessizdi ve geceler de... Gabby hiçbir zaman bu kadar bütün bir karanlık ya da gökyüzünde bu kadar çok yıldız görmemişti.

Düşünceleri geride bıraktığı eve geri kayınca, Gabby Ringstone'a vardıklarından beri ona eziyet eden belirsizlik sızısını hissetti. Orada hoş karşılanmadıklarından değildi. Tam tersine, köylüler onları evlerinde hissettirmek için her türlü zahmete girmişlerdi. Yeşilliğin kenarındaki kulübeleri eski evleriyle karşılaştırıldığında kocamandı ve çocuklar temiz havada ve çok güzel bir muhitte büyüyebileceklerdi. Kızı, Emily, çoktan midilli istediğine dair belirsiz ipuçları bırakmaya başlamıştı.

Sadece bir... histi, Gabby'nin kaçamadığını fark ettiği bir huzursuzluk.

Kafasını sallayıp kendine aptal gibi davranmaması gerektiğini söyledi. Sadece yeni bir eve ve yeni bir düzene alışması zaman alacaktı, hepsi buydu. Hafta sonu Roy geldiğinde dışarı çıkıp etrafı biraz keşfederlerdi. Komşularından bazılarını tanımaya çalışırlardı.

Gabby bulaşık makinesinden temiz bir şarap bardağı alıp buzdolabını açtı ve kendine büyük bir bardak Pinot Grigio doldurdu. Bardağı dudaklarına doğru götürürken üst kattan tiz bir ses geldi.

"Anne!"

Gabby umutsuzlukla inledi. Kızı 3 yaşındaydı ve ilgi istediğinde oldukça yüksek sesli olmaya eğilimliydi. Wayne'i uyandırırsa...

"Anne! Çabuk gel!"

Gabby kaşlarını çattı. Kızının sesinde panik belirtisi vardı. Şarap bardağını mutfak masasının üzerine koyup hızla yukarı çıktı.

"Emily?" Kızının odasının kapısını açtı. "Ne oldu bebeğim? İyi misin?"

Emily duvara dayanmıştı. Gözleri korkudan kocaman olmuştu. Annesine koşup bacaklarına sarıldı.

Gabby panikledi. Kızını hiç bu kadar korkmuş bir şekilde görmemişti. Emily'yi kucağına aldı. "Sorun ne?"

Emily yüzünü annesinin omzuna gömdü. "Odamda kocaman bir örümcek var."

Gabby bu kadar korktuğu için kendine kızıp, neredeyse hıçkırıklarla ağlayacak kadar rahatlamıştı. "Buna alışmak zorundasın, tatlım," Kızının saçını okşadı. "Artık kırsal bölgede yaşıyoruz. Burada bir sürü böcek var."

"Orada! Pencereden geldi."

Emily hâlâ sıkıca ona sokulmuş haldeydi. Gabby, perdelerin arkasındaki camın karşısında kanat çırpan böceğin kâğıda benzer hışırdamasını duyabiliyordu.

"Ondan kurtulacağım ve sonra seni yatağına geri götüreceğim."

Gabby perdeleri açtı ve orada olan şeyi gördüğünde nefesi kesildi.

Sonra çığlık atmaya başladı.

Alan Travers içkisinin son damlasını da bitirdi ve ağır montunu giydi. Neredeyse baharın ilk günüydü ama geceleri hâlâ serin bir hava vardı ve eve uzun bir yürüme mesafesindeydi.

"Bir tane daha içmeyeceğine emin misin, Alan?"

Weatsheaf'in ufak barı bölgenin yerlileri ve turistlerle her zamanki hafta içi kalabalığındaydı. Brian Cartwright elinde 20 pound ile bardaydı.

Alan kafasını salladı. "Ismarladığını görmek pek alışıldık olmasa da olsa da, korkarım bu seferlik almayacağım. Sabah erken kalkacağım, siz aylaklar kalkmayacak olsanız da. Siz beylerle yarın görüşürüz."

Şapkasını takıp itişip kakışarak içki içen kalabalığın arasından yolunu buldu.

"O bilim parkını geçerken dikkatli ol," diye bağırdı Brian arkasından. "Orada canavar yarattıklarını biliyorsun!"

Kapı arkasından kapanırken, Alan kahkahaların bar içinde çınladığını duyabiliyordu. Park köy kenarında inşa edildiğinden beri bu şaka yapılıyordu. Alan alayla homurdandı. Bio-yakıtlar ve genetiği değiştirilmiş mahsuller. Ona göre bu canavarlarla aynıydı.

Ceketinin yakasını kaldırarak barın otoparkından endüstri arsasına doğru yola çıktı. Açık bir geceydi ve ay uzaktan çayırların üzerine doğru soluk bir ışıltı döküyordu. Alan ürperdi. O son bira yerine bir kahve almalıydı. Yandaki köyde yaşıyordu ve evi bilim parkından geçerek bile yirmi dakika yürüme mesafesindeydi.

Köyün etrafındaki patikaya otoparkın köşesindeki bir merdivenden giriliyordu. Sarsak bir şekilde üstüne tırmandı, diğer taraftaki ezilmiş yolun üstüne inerken az kalsın dengesini kaybediyordu. O son içkiyi kesinlikle içmemeliydi. Gece havasını iyice soluyarak derin bir nefes aldı, ardından yola koyuldu.

Demir yolu hattının altındaki alt geçide yaklaşırken uzun bir şekil aniden karanlıkta belli belirsiz görünüp sıçramasına sebep oldu. Bir kahkahayla, onu sıçratan şeyin bara yakın alanda yuvarlak oluşturan taşlardan biri olduğunu fark etti. Tek parça olan anıt ay ışığında neredeyse kambur bir şekil sanılabilirdi. Alan ona doğru yürüyüp parmaklarını antik taşın üzerine kazınmış girdap şekillerinde ve desenlerde gezdirdi.

Alan her zaman taşlardan hoşlanmıştı. Modern hayata hakim olan temiz, soğuk bilimin değil de doğal yaşamın birer hatırlatıcıları olmalarını seviyordu. Bilim parkı için planları alt üst eden neredeyse taşlardı. Planlar ilk yayınlandığında, antik bölgeye olan saygısızlığa karşı büyük bir halk yaygarası kopmuştu. Hiçbir zaman taşlarla bağlantılı mezarlık bulunamasa

da, halkın baskısı parkın imarının demir yolu hattının diğer tarafına taşınmasına zorlamıştı.

Alan zaten Ringstone'un neden park için alan olarak seçildiğini anlamamıştı. Pek elverişli değildi. Bu da istenmeyen bir şeyi sakladığına dair dedikoduları başlatmıştı. Bu ve bunun arkasındaki iş adamının yüzüyle alakalı bir çeşit bozukluğunun olmasıydı. Zavallı, plastik ameliyat maskesi gibi bir şey takmak zorundaydı.

Alan taşa onaylamayla vurarak alt geçide doğru ilerleyen patikadan yola çıktı. Bulutlar aym karşısında dolaşmaya başlamıştı ve Alan yanma fener almadığına pişmandı.

Tünele girdiğinde bir şey yüzüne değdi. Alan bağırarak eliyle vurdu, ardından bu kadar ürkek olduğu için kendine kızdı. Sadece bir örümcek ağıydı.

Elini ceketine sildi. Yapışkan bir şeydi, ve güçluydu. Ağı itmeye çalıştıkça kolu daha fazla yakalandı. Geri çekildi, ama kolu hızla yakalanmıştı. Sertçe çekiştirdi. Zar zor koparabiliyordu.

Alan bütün gücüyle asıldı. Kopma sesi geldi ve ceketindeki dikişler dirseğinden yırtıldı. Alan, aniden yapışkan tutmasından kurtulunca dengesini kaybetti ve geriye doğru sendeleyip yumuşak ve yapışkan bir şeyin içine düştü. Alt geçidin duvarına ve tavanına yapışan yığınlar halinde biraz daha ağ idi. Artık telaşlanarak, ayağa kalkmaya çalıştı, ama ağ onu sıkı tutuyordu. Alan panik yapmaya başladı, ama kendini kurtarmaya çalıştıkça ağlar onun etrafına daha çok dolanıyordu.

Tünelin sonundan gelen ani bir gıcırdama ürkmesine sebep oldu. Uzaktaki girişten bir ışık titreşti.

"Orada biri mi var?" diye seslendi Alan. "Biraz yardım iyi olurdu!"

Maalesef cevap yoktu, sadece çalılıktan hışırtı sesi geliyordu.

"Hadi ama, dalga geçmiyorum, burada sıkıştım!"

Gölge ona doğru gelmeye başladı, ama yaklaştıkça Alan ani bir ürpermeyle geçen şeklin insana benzer bir şey olmadığını fark etti. Kulak tırmalayıcı, alçak nefes sesiyle sert ve kılımsı bir şeyin alt geçidin kiremitli duvarlarında kazıma sesinin farkına vardı. Şekil tüneli doldurdu.

Yarım yamalak ay ışığı onu bulan şeyin ne olduğunu açığa çıkardığında Alan kalbinin duracak olduğunu hissetti.

Kevin Alperton sarsılarak uyandı. Bir süre orada karanlıkta uzanıp evin tanıdık seslerini dinleyerek onu neyin uyandırdığını anlamaya çalıştı. Dondurmayla ilgili bir rüya görüyordu. Düşünecek bir okul, onu rahatsız eden öğretmenler olmadan, güzel, sıcak bir plajdaydı; kum ve çakıl taşlarının üzerindeki denizin uzak sesi hariç hiçbir şey yoktu. Bu rahatlatıcı ses, rüyasını bölen ve onu ürpertiyle gerçek hayata geri getiren sert ve delici bir sese dönüştü.

Saatine baktı. On biri geçmişti. Muhtemelen anne babası hâlâ ayaktaydı. Onu uyandıran şey etrafta dolaşmaları olmalıydı.

Dönüp kendini tekrar rahat ettirmeye çalıştığında, korkunç bir çığlık sessizliği böldü. Ses inleyen bir kedi ve ağlayan bir bebek arasında bir şeydi. Kevin'ın tüylerinin diken diken olmasına sebep olmuştu.

Sızlandı.

Tilkiler.

Her bahar aynıydı. Karanlık olur olmaz ve yollar insansız kalır kalmaz en genç yavru tilki yığınları keşif için ortaya çıkıyordu. Yavruyken oldukça tatlılardı, ama büyüdükçe tehdit olmaya başladılar; çöpleri deviriyor, gübre yığınlarını karıştırıyor ve aralıksız ulumalarıyla köyün yarısını uyutmuyorlardı.

Delici ses tekrar duyulduğunda Kevin kafasını yastığının altına gömdü, ama nafile olduğunu biliyordu. Bir kez başladılar mı sadece onları korkutursa dururlardı.

Kevin, esneyerek Godzilla çarşafını geri attı ve kendini yataktan dışarı sürükledi. Geçen yaz katlanmak zorunda olduğu uykusuz gecelerden sonra su tabancasını pencere pervazında tutuyordu. Mancınık kullanmak istemişti ama annesi bunun acımasız ve tehlikeli olduğunu söyledi ve el koydu.

Pencereye yaklaştığında uluma tekrar duyuldu ama bu sefer sesin yüksekliğinde, seviyesinde Kevin'ın kanını donduran bir şeyler vardı. Bu daha önce duyduğu her zamanki ses değildi. Bu tamamen ilkel korku ve acı sesiydi.

Kevin, gergin bir şekilde perdeleri çekti ve dikkatle pencereden dışarı baktı. Bulutlarla kaplı ay arka bahçeyi gölgelerle örtmüştü, ama çimenliğin ortasında Kevin kıvrılan şekli seçebiliyordu. Bir tilkiydi, ama onunla ilgili bir sorun var gibi gözüküyordu. Kevin burnunu cama dayayıp açıkça görmeye çalıştı. Tilki çimin üzerinde yuvarlanıp tüylerini ısırıyor, bu sırada sızlanıp hırlıyor gibiydi.

Kevin neler olduğunu anlamaya çalışırken ay aniden temiz bir gökyüzüne çıktı ve süte benzer beyaz ışık yaralı tilkinin başında dolaşan düzinelerce sert siyah şekli aydınlattı.

Kevin telaşla pencereden geri sıçrarken, son bir umutsuz uğultu duyuldu ve ardından sessizlik bir kez daha çöktü.

Kevin, az önce ne gördüğünden ve tekrar bakmak isteyip istemediğinden emin olmayarak bir süre karanlıkta dikildi. Bir anlığına aşağı gidip ailesine gördüklerini söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü, ama babasının ona atacağı, ondan utanan bakışın düşüncesi fikrini değiştirdi.

Kevin, yatağına geri girip korkunç sesleri kafasından atmaya çalıştı, ama en sonunda rüyaya dalabildiğinde rüyaları artık dondurma ve sahillerden değil, parlayan siyah şekiller ve kaderine terk edilmiş çığlıklardan oluşuyordu

BÖLÜM
1

Güneş, karga dolu ağaçlar üzerinde yavaşça yükselmeye başlarken, Ringstone'un etrafındaki tarlalar sisle kaplanmıştı. Aniden, cıvıldayan kuşlar İngiliz kırsalının huzurunu bölen bir kızgınlıkla kulak tırmalayarak, gaklayarak havalandı ve TARDIS'in büyük mavi şekli yavaşça görüş alanına girdi.

Tamamen maddeleştiği an kapı açıldı ve Doktor kafasını sabah havasına çıkardı. Bu yeni rejenerasyonda Doktor karmakarışık gümüş rengi saçlara ve asi, etkileyici kaşlarla çerçevelenmiş derin gözlere sahip uzun, ince yüzlü bir adamdı.

Doğru yerde olmasından memnun, genç, peri yüzlü bir kadının kendisini takip etmesine izin vererek TARDIS'ten dışarı çıktı.

"Öyleyse burası neresi?" diye sorup etrafına şüpheyle baktı Clara. "Uzak geçmiş? Uzağa fırlatılmış gelecek? İngiliz kırsalına benzeyen yabancı bir gezegen?"

Doktor dik dik baktı. "Wiltshire."

"Wiltshire?" Clara alaycı bir onay verdi. "Gerçekten bana evrenin en ilginç yerlerini gösteriyorsun."

"Tamamen benim tercihim değil," dedi Doktor, duruşunu belirlemeye çalıştığı nokta üzerinde yavaşça dönerek. "TARDIS bir ley hattı bozulması seçti. Çok büyük bir şey değil, ama kısa bir araştırmayı garantilemeye yeter."

"Lev hattı mı?" Clara inanamayarak baktı. "Bir hippiye dönüştüğünü söyleme bana."

"Attığım tef solosunun Woodstock'ın en önemli olaylarından biri olduğunu bilmelisin. Ah, işte burası..." Doktor sisli açıklıkta bir kilise çanına doğru gözlerini kısarak baktı. "O zaman, bu demek ki..." Kuleden TARDIS'e, oradan da alanın uzak tarafına doğru havada hayali bir çizgi çekti. "Bu taraftan."

Kolunu önünde tutup sise doğru yola çıkarken, takım elbise ve bot giymiş bir korkuluğa benziyordu. Clara yorgun bir teslimiyetle içini çekerek TARDIS'in kapısını kapattı ve onun ardından ilerledi.

Gündüz olur olmaz Kevin merdivenlerden aceleyle indi, lastik çizmelerini pijamalarının üstüne çekerek arka kapının kilidini açtı ve dikkatlice tilkiyi gördüğü yere yol aldı.

İçten içe görülecek bir şey olmadığını, önceki gece gözüne ilişen şeyin aşırı faal hayal gücünden fazlası olmadığını açığa çıkarabileceğini umuyordu, ama bahçenin sonuna yaklaştıkça çiçek tarhında kızıl kahve post yığını görebiliyordu.

Kevin gergin bir şekilde ölü tilkinin kalıntılarına yaklaştı. Garip gözüküyordu, sanki çekmiş gibi. Babasının sebze bahçesinden atılmış bir bambu bastonuyla cesedi dürttü. Öyle yaptıkça tilki kendi içine çöküyor gibi gözüküyordu. Kevin korkuyla hayvanın etinden geriye hiçbir şey kalmadığını fark etti; hepsi bir şey tarafından yenmişti. Geriye tek kalan bir deri bir kemik kabuktu.

Kevin daha yakından bakmak için eğilirken bir şey çalılıkların arasında hışırdadı ve bitişikteki bahçeyi ayıran çitin dibinden kaçan siyah ve parlak bir şey gördü. Kevin yaratığın ne olduğunu anlamak için sopasıyla dalları kenara itti.

Çok hızlı bir şekilde toprağın içinde bir oyuğa doğru kayboldu. Tavşan oyuğu boyutlarındaydı, ama onu yapan şey bir

tavşan değildi. Toprağın karanlığında Kevin hareket eden şekiller gördüğünden emindi. Islak, siyah şekiller.

Öne eğildi.

"Kevin?"

Annesinin mutfak girişinden gelen sesiyle irkildi. "Pijamalarla ne yapıyorsun orada? Yine okula geç kalacaksın. Hemen içeri gel!"

"Geliyorum." Deliği son bir kez dürttükten sonra Kevin bambu bastonunu bırakıp içeri koştu.

Kapı kapanır kapanmaz siyah ve parlak şey kafasını delikten uzatarak uzun antenini sabah havasına çıkardı.

Clara İngiltere kırsalına has sessiz sakinliğin tadını çıkararak eskimiş yol boyu dolaştı. Böyle sakin anların tadını çıkarma şansı bulduğu çok nadir oluyordu. Doktor'la olan hayatı –hatta Coal Hill Okulu öğrencileriyle olan hayatı– çok daha çılgın olmaya meyilliydi.

Durdu, gözlerini bir anlığına kapatıp yaban çiçekleri arasındaki arıların vızıltısını, yuvarlak çizen kargaların gaklamasını ve uzaktaki bir traktörün sesini dinledi. Shoreditch hiç bu kadar sakin olmamıştı. Danny Pink'in kırsal kesimi beğenip beğenmeyeceğini merak etti. Onun bir taşra çocuğu olduğunu düşünmemişti, ama öte yandan Danny onu her zaman şaşırtıyordu. Belki de geri döndüğünde bir yerlere gitmeyi önermeli, güzel bir yürüyüş yapmalı ve yemek yemek için bahçesi olan bir bar bulmalıydı.

Clara hayallere dalmaya başladığının farkına vararak bir kez daha yola koyuldu. En sonunda Doktor'a yetiştiğinde, kayalardan oluşan geniş bir çemberin merkezinde çömelmiş sonik tornavidasının verilerini inceliyordu.

Kimileri ufak birer taş boyutunda, kimileri Clara'dan daha uzun bir düzineye yakın kaya vardı. Her biri yuvarlak Kelt görünümlü desenlerle kazınmış, üstündeki oluklar yüzyıllardır İngiliz havasından aşınmıştı.

"Tamam," diye mırıldandı kendi kendine. "Ley hatları olsun o zaman."

Doktor ayaklanmıştı ve üstündeki havayı taramak için sonik tornavidasını kullanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Çemberin üstündeki uzay katmanında süzülen kapana kısılmış bir uzay aracı var mı diye havayı kontrol ediyorum."

"Ve... Bu çok sık olan bir şey, değil mi?"

"Düşündüğünden daha sık. Ama bu sefer değil."

Sonik tornavidayı kapattı ve ceketinin cebine geri koydu. "Bu TARDIS'in seçtiği enerjinin kaynağıydı, evet." Çember etrafında genişçe kolunu salladı. "Ama ihtiyar kızın zamanlaması yanlıştı. Bu tamamen durgun. Yıllardır da öyle."

"Ve bunu nerden anlıyorsun?"

"Kayalardan biri kayıp." Doktor çemberde bodur bir dubanın tıkadığı boşluğu işaret etti.

Betonun üzerinde sürgülü alanın kısa bir tarihini anlatan ufak bir levha vardı. Clara yanına gidip okumaya başladı. "Kral'ın Muhafızları, Wiltshire'daki Ringstone köyünün sınırları içinde bulunan bir Tunç Devri yapıtıdır. Asıl amacı bilinmezken, en muhtemel açıklama taşların bir çeşit astrolojik takvim oluşturduğudur. Çember İkinci Dünya Savaşı sırasında bir Alman hava saldırısı sırasında zarar görmüştür."

Clara kaşlarını çattı. "Almanlar neden sakin bir Wiltshire köyünü bombalasınlar ki?"

Doktor'un ifadesi kararmıştı. "Silahlı kuvvetler ne zaman bir şeyi bombalamak için iyi bir sebebe ihtiyaç duydu ki?"

Clara kendini zihinsel olarak dürttü. Rejenerasyonundan beri Doktor yaklaşımlarında askerlikle uzaktan yakından alakalı her şeye karşı aksiydi. Clara'nın yeni sevgilisi –potansiyel yeni sevgilisi– eski bir asker olmasaydı bu durum sorun olmazdı.

Konuyu değiştirdi. "O zaman köyde gezinecek miyiz?

Kahvaltı yapabileceğimiz bir yer bulabilir miyiz diye bakmak için?"

"Sen önden git; ben bu çemberin asıl amacını çözebilecek miyim görmek istiyorum. Kayıp kayadaki simgeleri tekrar yaratabilirsem..."

Doktor cebini karıştırdı ve bir tebeşir koçanı çıkardı. Hızlı, temkinli vuruşlarla beton dubanın üzerine yuvarlak Kelt görünümlü desenler çizmeye başladı.

"Bu yaptığın vandalizm," dedi Clara sert bir biçimde.

Doktor sadece dik dik baktı.

"Sen bilirsin." Clara omuz silkti. "Ama polis tarafından içeri atılırsan beni suçlama."

"O zaman temiz bir sabıka kaydım olduğuna dair hakkımda takdire şayan şeyler söyleyeceğin konusunda sana güveniyorum." Doktor taştan taşa atılıyor, bir an farklı sembollere dikkatle baktıktan sonra dubasına dönüp koluyla bazı tebeşir çizgilerini ovarak çıkarıyor ve yerlerine yenisini ekliyordu.

Clara sert bir şekilde yakın zamanda bütün karakterini değiştirmiş bir adam hakkında takdire şayan şeylerden bahsetmenin biraz aldatıcı olabileceğini söylemek için ağzını açtı ama çok da iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Hâlâ Doktor'un bu versiyonuna alışmaya çalışıyordu. 'Kendi' doktoruyla durumlarını biliyordu, her zaman ilişkilerinin sınırlarını bilmişti. Ama bu yeni Doktor'la...

Sadece biraz zaman alacaktı, hepsi bu.

Clara doktoru çiziktirme işiyle baş başa bırakarak köye doğru yola çıktı.

Kevin endişeli bir şekilde saatini kontrol etti. Neredeyse yirmi dakikadır durakta bekliyordu. Okula geç kalacaktı. Tekrar.

Adil değildi. Bu sefer onun hatası değildi. Durağa erken bile gitmişti; ama otobüs bir türlü gelmemişti. Öğretmenleri ya da anne babası herhangi bir bahane duymak istemezdi. Ne-

deni ne olursa olsun tekrar geç kalmasını hoş görmeyeceklerini açıkça belirtmişlerdi.

Okul on beş dakika yürüme mesafesi uzaklıktaydı. Şimdi yola çıksa tam vaktinde varabilir ve kendini başka bir gecikme cezasıyla geçen akşamdan kurtarabilirdi.

Kevin otobüsün gelmediğinden emin olmak için yola son bir bakış attı. Tam yürümeye karar verdiğinde otobüsün varması tam onun şansına uygun bir talihsizlik olurdu.

Birden, yolda hiç trafik/araba görmediğini fark etti. Ringstone yoğun trafik saatleri olan bir yer olarak tanımlanamazdı ama genelde biraz trafik olurdu.

Kevin omuz silkti. Belki de kaza olmuştu. Yılın bu zamanı yolda her zaman kuzular olurdu. Genç olanların hiç yol sezgisi yoktu, ve arabaların onlara çarpmamak için sapıp bir hendeğe saplanmaları çok sık gerçekleşiyordu.

Eğer köye giden yol tıkalıysa geç kalan başka çocuklar da olacağı düşüncesiyle kendini teselli eden Kevin, hareketli bir tempoyla yola koyuldu. Yürürken kendini bahçede bulduğu tilkinin kalıntılarını düşünürken buldu. Korkunçtu. Oyukta gördüğü siyah şekille bir alakası olmalıydı. Bir çeşit böcek olduğundan emindi, ama kocamandı. Kevin İngiltere'de yaşayan o büyüklükte bir böcek olmadığından emindi.

Düşük, devamlı bir ses duyunca panikle yukarı baktı. Otobüs olmadığı kesindi. Bu sırada büyük vızıldayan bir şey kafasının yanından geçerek eğilmesine sebep oldu. Kevin az kalsın onunla çarpışacak şeyi görmek için etrafında döndü.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Çit direğinde oturan bir sivrisinekti. Ama çok büyüktü! En az eli kadar büyüktü. Yaratık başını bir tarafa eğdi, kanatları seğirerek gözlerini Kevin'a yoğunlaştırarak sakince baktı. Aynı derecede hem etkilenmiş hem iğrenmiş bir şekilde, Kevin daha yakından bakmak için ilerledi. Öyle yapınca dev böcek kanatlarını seslice çırparak kendini havaya kaldırdı.

Kevin yaratık ona doğru uçunca geriye doğru tökezleyip panikle ona vurdu. Elinin cılız vücuda dokunduğunu hissetti ve böcek karışık bacaklarla asfalta yıkıldı.

Kalbi göğsünde hızla atarken Kevin geriye çekilmeye başladı. Böcek yolda acıdan kıvranarak kendini düzeltmeye çalıştı. Kendini savunacak bir şey için telaşla etrafına bakındı. Çitlerin sırasında bir renk gözüne çarptı. Muhtemelen en son fırtına esnasında atılmış parlak çiçekli bir şemsiyeydi. Sapından tutup açmaya çalıştı. Metal telleri bükülmüş ve kıvrılmış, dallara takılmıştı.

Arkasında bir kez daha uçarken sineğin kanatlarının derin vızıltısını duyabiliyordu. Arkasına bakmaya cesaret edemeden bir kumaş söküğüyle serbest kalana kadar tüm gücüyle şemsiyeye asıldı.

Kevin korkuyla çığlık atarak arkasına döndü, uydurma silahıyla vurdu. Sivrisinek tam arkasındaydı. Böcek ve şemsiye iğrenç bir çatırdamayla çarpıştı. Kumaşa yakalanmış bir şekilde mücadele eden böcek şemsiyeyi Kevin'ın elinden çekti ve bütün o karışıklık yere çakıldı.

Kevin tereddüt etmedi. İleri koşarak korkunç vızıldama sonunda durana kadar kumaşın altında ezilmiş, inip kalkan ve çırpınan topağın üzerine bastı.

Yoğun sarı bir sıvı parlak desenli şemsiyenin altından sızarken soluk soluğa ve titreyerek geri çekildi. Ardından etrafındaki alandan daha da korkunç bir ses geldi ve yarım düzine daha cılız şekil uzun otlar arasından yükselmeye başladı.

Kevin döndü ve kaçtı.

Clara taş çemberden tren yolu benti boyunca devam eden yolu takip etti. Bir tarafta 'Ringstone Köy Merkezi'ni gösteren bir tahta tabela, diğer yanda '3 km sonra Wyndham' yazan başka bir tabela vardı. Diğer yöne doğru giden bir alt geçit fark ettiğinde köye doğru yol almak üzereydi. Tam girişinde bir şey

asılı gibi gözüküyordu. Çarşafa sarılmış bir şey gibiydi.

Clara kafası karışmış bir şekilde yaklaşmaya başladı. Yakınlaştıkça, ani bir ürperme ile korkunç bir hata yaptığını fark etti. Tünelin girişini saran şey bir çarşaf değildi. Bir ağ idi.

Ve içinde bir ceset vardı.

BÖLÜM
2

Veteriner Angela Drabble adının çağırıldığım ve bir bebeğin ağlamasını duyduğunda tam antrenmana gitmek için kapıyı açıyordu.

Döndüğünde Gabby Nichols'ü çim parkı aceleyle geçerken gördü. Bir kolunda oğlu, diğer kolunda kurulama bezine sarılmış bir şey vardı. Kızı arkada, bütün üç yaşındakiler yapmayı tercih etmedikleri bir şey yapmaları istendiğinde olduğu gibi, asabi bir dudak bükmeyle ayak sürerek takip ediyordu.

"Günaydın Gabby." Angela sarılmış kurulama bezine baktı. "Yaralanmış bir kara tavuk daha değil, değil mi?"

"Bu sefer değil, Ang. Başka nereye getireceğimi bilemedim."

Angela Gabby'nin endişeli ve korkmuş olduğunu anladı. Kaşlarını çattı. Kendinde değil gibiydi. Angela Gabby'yi tanıdığı kısa vakitte çabuk paniklemeyen, kendine hakim olan genç bir kadın olduğunu düşünmüştü.

"İçeri gelip elinde ne olduğunu göstersen iyi olur." Angela kurutma bezini ondan alarak Gabby ve Emily'yi ameliyathaneye götürdü.

İçeri girince yığını muayene masalarından birine koydu ve

sonraki birkaç dakikayı Emily'nin *Koyun Shaun* kitabı ve meyve suyuyla keyfinin yerinde olduğundan emin olmaya harcadı. Ameliyathanede her zaman evcil hayvanlarının yanında kalmak isteyen çocuklar oluyordu ve Angela dikkatlerini dağıtmak için yeterince malzemesi olduğundan emin olmuştu.

Angela, Emily'yi bekleme odasında bırakarak muayene odasının kapısını kapattı ve yığını çözmeye başladı.

"Bakalım neyimiz varmış..."

Kumaşın son parçası düştüğünde derin bir nefes aldı.

"Aman Tanrım."

Doktor, yapışkan örümcek ağıyla temastan kaçınmak için elinden geleni yaparak hızlıca cesedi inceledi. Erkekti ve öleli bir süre olmuştu. Sonik tornavidasını adamın omzundaki iki büyük yaranın üzerinde gezdirdi. Yaralanmanın olduğu yerin etrafındaki et, yeşil ve hastalıklı görünüyordu, ama onu öldüren şey bu değildi. Doktor'un anlayabildiği kadarıyla kalp krizinden ölmüştü ve bir şey onu buraya sürükleyip kozalamıştı.

Doktor'u gerçekten endişelendiren o 'bir şey'di. Cesedi tavana bağlayan ağın bir ipliğine parmağıyla hafifçe vurdu. Çok hafif dokunmasına karşın parmağını geri çekmesi için büyük çaba sarf etmesi gerekti.

Alt geçitin her tarafı ağ doluydu. Ağını tuzağa düşürmek için mükemmel bir yerdi.

Gün ışığına geri çıktı, düşünmeye başladı. Bu huzurlu gözüken kırsalın bir yerinde çok, çok büyük bir örümcek vardı. Clara gergin bir şekilde tırnaklarını yiyerek biraz uzakta dikildi. Doktor onu suçlayamazdı. Cesedin görüntüsü pek hoş değildi. Adamın ağdan gözüken yüzü korku ve acıyla buruşmuş, suratı ekşimişti.

Clara'nın beklediği yere geri gitti.

"Ölmüş mü?"

"Evet, oldukça." Doktor elini omzuna koyup kibarca onu alt geçitten uzaklaştırdı.

"Onu orada asılı bırakmayacağız herhalde?"

"Ağ inanılmaz derecede güçlü ve onu ören şey geri döndüğünde ona yakalanma hayaliyle yanıp tutuşmuyorum."

Clara gergin bir şekilde baktı. "Hâlâ buralarda bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mümkün," dedi Doktor. "Ve bu durumda bununla kendi başımıza ilgilenmemizi önermeyeceğim. Köye geri dönüp yardım almalıyız." Clara onayladı.

"Pekâlâ." Doktor'a cılız bir şekilde gülümsedi. "Bir daha asla beni sıkıcı bir yere getirdiğin için şikayet etmeyeceğim."

İkili, köye giden patikaya doğru yola koyuldular. Ringstone kartpostal güzelliğindeydi. Bazıları alçak saman çatılı olan taştan kulübeler, ağaçlar ve banklar serpiştirilmiş geniş, açık bir köy yeşilinin iki tarafında dizilmişti. Ortada bir savaşın anısına yapılmış uzun kireç bir anıt vardı. Parlak kırmızı bir telefon kulübesi ufak bir dükkânın dışında duruyor, alçak taşlardan oluşan duvarlar çiçek dolu bahçeleri çevreliyor ve Normandiya kilisesinin kulesi çatıların üzerinden çıkıyordu.

Doktor hızlıca etrafa bakarak çevreyi inceledi. "Hiçbir şey yok," diye kendi kendine mırıldandı. "Burada hiçbir şey yok..."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" Clara endişelenmeye başlamıştı. "Yani, bir devasa örümceğin kalabalık bir şehir merkezinin ortasında olmasındansa burada olması daha iyidir, değil mi?"

"Onu durdurmak için burada ne bulabileceğimize bağlı," dedi Doktor kederli bir şekilde. "Köy dükkânlarının devasa örümcek istilasını idare edebilecek kadar donanımlı olduklarını düşünmüyorum, sen?"

Bir araba kilidi açma sesi Doktor'un arkasına dönmesine

sebep oldu. Çok da uzak mesafede olmayan bir kadın Range Rover'ının bagajını açtı ve geniş, metal bir tepsiyi bagaja yüklüyordu.

"Hadi," dedi Doktor. "Yöre halkına kötü haberleri versek iyi olacak."

Angela'nın başı hâlâ Gabby'nin ameliyathaneye getirdiği yaratıktan çıkardıkları yüzünden dönüyordu. Gayet makul bir şekilde bir kuş ya da evin tekine girmiş veya araba çarpmış bir kemirgen getirdiğini düşünmüştü, buralarda nadir olan bir olay değildi. Hiçbir şey onu bezin içinde olan şey için hazırlamamıştı.

Ama devasaydı. Bir kanadından bir kanadına neredeyse kırk santimetreydi. Ne yazık ki, Gabby'nin panikle öldürme çabaları sonucu oldukça parçalanmıştı. Yine de, Angela'nın muayene etmesi için yeterli derecede parçası kalmıştı.

Gabby'ye daha fazla bilgi edinir edinmez haber vereceğinin sözünü vererek genç kadını ve kızını ameliyathaneden gönderdi. Gabby evinde o şeylerden daha fazla olabileceğinden korkuyordu, ama Angela bunun bir tür rastlantı olduğunun garantisini verdi. Bu bir tanenin haricinde daha fazlası olma ihtimali yoktu.

Sadece kısmen rahatlayarak Gabby taşıyabildiği kadar böceksavar almak niyetiyle hırdavatçının açılmasını beklemeye gitti.

Gabby gider gitmez, devasa böceğin kalıntılarını örtüden ayırıp muayene masasındaki paslanmaz çelik tepsinin üzerine yaydı. Yarım saatlik parçalama ve incelemeden sonra şaşkına döndüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Söyleyebildiği kadarıyla böcekle alakalı her şey normaldi, boyutu dışında her şey.

Kendi başına yapabileceği araştırmanın bir sınırı olduğunu fark ettiğinde, Chippenham'daki sağlık ocağında çalışan Dr. Goodchild'a götürmeye kadar verdi. Şanslılarsa bazı düzgün

testler yapmaya yardım edebilirdi, hatta muhtemelen ultrason tarayıcısında bakabilirlerdi. Önceden arayıp gideceğini haber vermemeye karar verdi. Devasa böceklerden konuşmaya başlarsa aklını kaçırdığını düşünmeye başlaması olasıydı. Korkunç şeyi doğrudan karşısına getirmek daha iyiydi.

Bir kadın ve bir erkeğin ona doğru yürüdüğünü fark ettiğinde tepsiyi arabasının bagajına yüklüyordu.

"Günaydın." Adamın sesinde İskoç bir tını vardı.

Angela dikkatlice yığının üstüne bir örtü serdi.

"Günaydın."

"Köyde bir polis merkezi var mı?"

"Hayır. En yakındaki Wyndham'da. Ama Charlie Bevan, yerel polis memuru, bu yeşilliğin karşısında yaşıyor." Angela kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı? Bir kaza mı oldu?"

"Tam olarak değil..." Adamla kadın birbirine baktılar. "Küçük bir böcek probleminiz olabilir."

Angela yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ah, hayır. Lütfen onlardan daha fazla olduğunu söyleme."

Adamın gür kaşları sorgular biçimde kalktı. "Daha fazla mı?"

"Şuna bir baksanız iyi olur." Angela çelik tepsi üzerinden örtüyü kaldırdı. "Daha büyük bir böcek göreceğinizi hiç sanmıyorum."

Clara veterinerin ameliyathanesinin köşesinde bir taburenin üstüne tüneyip Doktor ve Angela'nın parlak ışıklar altında muayene masasında yatan devasa böceğin üstüne eğilip incelemelerini izliyordu.

İngiliz kırsalı da olsa uzaylı gezegeni de olsa Doktor'un durumu ne kadar hızlı kontrol altına aldığı onu her seferinde hayrete düşürüyordu.

Angela böceği gösterir göstermez Doktor Angela'yı, Clara'nın yarısını bile anlamadığı bilimsel ve biyolojik soru

yağmuruna tuttu. Angela'nın endişelerini paylaşabileceği biri olduğunu fark ettiğindeki rahatlaması neredeyse somuttu. Cesedi tekrar içeri aldılar ve Doktor neredeyse on dakika aralıksız mutasyon ve kimyasal atık teorilerini dinledi.

Doktor ancak onun güvenini tam olarak kazandıktan sonra sonunda –kibarca– alt geçitte buldukları cesedin haberini verdi.

Angela oldukça sessiz ve soluklaştı. Clara'nın bu kadar küçük bir toplulukta adamı tanımasının önlenemez olduğunu ve muhtemelen iyi tanıdığı biri olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

"Üzgünüm." Doktor elini omzuna koydu. "Eğer yardımı olacaksa, onu örümceğin öldürdüğünü sanmıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla kalp krizinden öldü." Angela sadece kafasıyla onayladı. "Sanırım polis memuru Bevan'ı getirsem iyi olacak." Sıcak bahar gününe rağmen titreyerek ceketini aldı. "Burada bekleseniz sorun olur mu?"

Doktor onayladı. "Tabii ki sorun olmaz." Angela gider gitmez sonik tornavidasını çıkarıp ölü böceği bir kere daha incelemeye başladı.

Clara taburesinden atlayıp Doktor'un omzunun üzerinden baktı. "Peki, haklı mı?"

"Haklı?" Doktor bakmadı. "Ne hakkında haklı mı?"

"Mutasyon."

Doğrulup sonik tornavidasındaki değerlere baktı. "Evet ve hayır."

Clara kollarını bağlayıp dik dik baktı. "Çok yardımcı oldun."

Doktor sert bir şekilde dik dik baktı. "Bu bir mutasyon. Ama doğal bir mutasyon değil. Biri bu yaratığı düzenlemek için büyük bir zaman harcamış ve bir sürü oldukça pahalı teçhizat kullanmış."

"Düzenlemek mi?" Clara şaşkınlık içinde baktı. "Bu şeyler yaratılmış mı demek istiyorsun?"

"Değiştirilmiş. Temel olarak dış görünüşü doğal gözüküyor ama tekrar birleştirilmiş DNA, büyüme hormonu ve sinaptik arttırıcı izleri var.

"Ama neden? Biri neden bu şeyleri yaratır?"

Doktor sonik tornavidayı dudaklarına vurdu. "Emin değilim..."

Angela polis üniforması içinde tıknaz, kızıl saçlı bir adamla ameliyathaneye hemen dönünce konuşmaları bölündü.

"Doktor, Clara, bu polis memuru Bevan."

Charlie Bevan'ın bütün kuşkuları ve soruları masanın üzerindeki anofeli görünce boğazında kaldı.

"Aman Tanrım. Bunun bir çeşit şey olduğunu sanmıştım..."

Cebinden büyük, beyaz bir mendil çıkarıp alnından damlayan teri sildi. "Bu cesedi bulduğunuz yeri bana gösterseniz iyi olur sanırım."

BÖLÜM
3

Kısa bir süre sonra Doktor ve Clara, Charlie Bevan cesedi yakından incelerken bir kere daha alt geçidin ağzında dikiliyorlardı. Angela muayeneye devam etmek istediğini söyleyip ameliyathanede kalmıştı, ama Clara bunun sadece ürümceğin yaptığı şeyi kendi görmekten kaçındığı için bir bahane olduğunu biliyordu. Onu suçlayamazdı.

"Ağa dokunmamaya dikkat et!" diye bağırdı Doktor. "Bu şey geri dönerse seni kurtarmakla uğraşıyor olmak istemiyorum."

Charlie, artmaya başlayan kokuya karşı ağzını mendille kapatarak yüzünde ciddi bir ifadeyle yanlarına geri döndü.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Clara sakin bir şekilde. Charlie onayladı.

"Alan Travers."

"Buralı mı?"

"Birkaç kilometre ötede bir mandıranın sahibi... yani sahibiydi. Alan'ı tanıyarak söylüyorum, muhtemelen Wheatsheaf'ta bir gece geçirdikten sonra eve dönüyordu."

Memur Bevan telsizine uzandı. "Bunu bildirmeliyim, bu yaratığı bulmak için bir tür arama timi kurmayı denemeliyiz."

Doktor polisin kolunu yakaladı. "Onu yapmadan önce, sanırım cesedi ağdan kurtarmalıyız."

Charlie kafasını salladı. "Adli tıp onu yerinde incelemek isteyecek."

"Burada sadece dekorasyon olarak bırakılmadı." Dedi doktor soğukça. "Bu bir ambar, ve dostane komşumuz örümcek acıkır ve geri dönerse adli tıp için inceleyecek hiçbir şey kalmayacak." Durakladı. "Ayrıca, bir otopsi yapmak istiyorum."

Charlie merakla ona baktı. "Bir tür doktor musun sen?"

"Bir tür, evet."

"Üzgünüm. Söz konusu bile olamaz. Cesedi Chippenham'daki hastaneye götürmek zorundayız. Doktor Goodchild otopsiyi yapabilir."

Doktor'un ifadesi kardı ve bir anlığına Clara onunla tartışacağını sandı. Sonra belli ki çok da iyi bir fikir olmadığına karar verip memurun kolunu bıraktı ve tünelde asılı cesede bir kez daha dikkatle baktı. "Onu indirirken yardıma ihtiyacımız olacak."

Charlie alanın diğer ucundaki ağaçların arasından gözüken barı işaret etti. "Gidip Wheatsheaf'ten yardım getireceğim."

"Güzel." diye onayladı Doktor. "Eldiven, merdiven ve çeşitli kesiciler getirmelerini söyle. Bahçe makası ya da bahçıvan makası gibi."

Charlie bara doğru aceleyle giderken Doktor arkasından bağırdı. "Ve onu saracak bir şey!"

Döndüğünde Clara sorgulayarak ona bakıyordu. "Otopsi?"

Doktor onayladı. "Yarada düzgün bir inceleme yapmak için yeterli zehir yoktu. Aynı genetik kurcalamanın belirtileri var mı görmek istiyorum."

"Yani anofeli üretenle örümcekten sorumlu olan kişinin aynı kişi olduğundan emin olmak istiyorsun?"

"Aynen."

"Yani, öyle olsa iyi olur, aksi takdirde fazla büyük bir tesadüf olurdu!"

Doktor gaddarca gülümsedi. "Ayrıca TARDIS'in bizi bu gi-

zemli enerji imzası izinin tam ortasına getirmesi de tesadüf olamaz."

"Ama devasa böcekler, kayalardan oluşan çemberler ve ley hatları arasında ne tür bir bağlantı olabilir?"

"Sanırım yakında çözeceğiz."

Doktor'un gözleri öfkeyle parladı ve Clara'nın sırtından aşağı doğru bir ürperti indi. Tehlikeye rağmen, ölüme rağmen, bu onu hayata getiren, sıradışı hayatını yaşamaya değer kılan anlardan biriydi. O ve onun doktoru (ve dış görünüşündeki değişimlere rağmen hâlâ 'onun' doktoruydu) evren onların üzerine ne fırlatırsa fırlatsın yan yana yüzleşiyorlardı.

Biraz sonra bir arabanın motor sesini duyup yukarı baktı ve yıpranmış transit bir kamyonetin patikanın başlangıcında durduğunu gördü. Charlie Bevan ve başka bir adam çıktı ve onlara doğru patikadan yürüdü.

"Doktor, Clara, bu Bert Mitchell," dedi Charlie. "Kendisi Wheatsheaf'in arazi sahibi."

Bert, eski kafalı bir nezaketle ikisinin de ellerini sıktı, ama bunu yaparken bile gözlerini alt geçidin kapısında asılı kozalanmış şekilden ayıramadı.

Clara az önceki heyecanı için pişmanlık sızısı hissetti. Ölen adam arkadaşlarından, komşularından biriydi. Bu zavallı insanlar için heyecan verici değil, korkutucuydu. Rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Üzgünüm. Buna inanması zor olmalı..."

"Zor mu?" Bert kafasını salladı. "Daha çok imkânsız."

Doktor, Charlie ve Bert Alan Travers'ın bedenini yapışkan ağdan kurtarmaya başladılar. Clara tren yolundaki toprak setin üstüne oturup örümcek için gözcülük yaptı. Bert'ün getirdiği ağır iş makaslarıyla bile ağın iplerini kesmesi inanılmaz zordu ve vücudu sonunda serbest bırakmayı becerene kadar uzun dakikalar geçti. Üç adam cesedi bir çarşafa sararak kam-

yonete gitmek için patikayı geçtiler ve cesedi dikkatlice bagaja kaldırdılar.

Charlie ağır ağır nefes alarak alnındaki teri sildi. "Bir dakika bekle Bert. Hastaneyi arayıp Dr. Goodchild'a geldiğini haber vereceğim." Charlie yeşilliğin karşısındaki veterinerin ofisine doğru acele ederken Clara köydeki insanların, aralarında ortaya çıkmaya başlayan dehşetten henüz habersiz işlerine gitmeye başladığını görebiliyordu. Bert de belli ki aynı şeyi düşünüyordu.

"Kimse buna inanamayacak," dedi sessizce. "Bilim parkında üreyen canavarlarla ilgili onca şakadan sonra."

Doktor aniden kulak kesildi. "Bilim parkı mı? Hangi bilim parkı?"

"Tren yolunun diğer tarafı." Bert uzaktaki seti gösterdi. "Tarımla ilgili bilimsel araştırmalar. Yeni gübreler, havaya dirençli ekinler, bio-dizel, o tür şeyler. Jason Clearfield'ın orada canavarlar ürettiği kasabada daimi bir şaka." Kafasını salladı. "Doğru olabileceğini hiç düşünmemiştim..."

Clara Doktor'la kısa bir bakışma yaşadı, ama onlar Bert'ü daha fazla sorgulayamadan Charlie Bevan veterinerin ofisinden döndü.

"Halk bandı cihazın çalışıyor mu Bert?"Arazi sahibi kamyonetin kasasına atlayıp ateşlemeyi başlattı ve ön panele sürgülenmiş cihazı çalıştırdı.

"Öyle gözüküyor. Neden?"

"Telefon hatları gidip geliyor. Cep telefonları da. Polis frekansına ayarla. Hastaneye gittiğinde beni ondan ara. Burada bitirmem gereken birkaç şey daha var."

Bert onaylayıp kapıyı kapattı ve vitese taktı. Bert'ün köyden uzaklaşmasını izlerlerken Clara şaşkın bir kaş çatmayla Charlie'ye döndü.

"Halk bandı mı?[1] İnsanlar hâlâ onu kullanıyor mu?"

1 Amatör telsizi. –*yhn*

Charlie onayladı. "Mobil kapsama alanı buralarda çok iyi değil, bu yüzden halk bandı çiftçilik camiasında hâlâ popüler. Kullanımı kolay, tamiri kolay–"

Doktor lafını kesti. "Telefonlarla ilgili dediğin şey neydi?"

Omuz silkti. "Bir tür parazit. Hiçbir biçimde mobil sinyal alamadık. Hastaneyle irtibata geçmek için Angela'nın sabit hattını kullanmayı başardık ama Albayla konuşurken hat kesildi."

"Albay mı?" Doktor'un sesi soğuklaştı.

"Evet, Warminster'daki ordu üssünden Albay Dickinson"

Doktor gözlerini kapattı. "Hayır, hayır, hayır, hayır... Neden bunu yapmak zorundaydın ki?"

"Anlamadım?"

"Orduyu dahil etmek!"

"Çünkü tarlalarda kol gezen ve insanları öldüren devasa bir örümcek var? Başka kimi arayacağımı düşündün? Hayvanat bahçesini mi?"

"Evet!" diye bağırdı Doktor. "Akıllıca bir fikir olabilirdi! En azından onu vurmak yerine yakalarlardı. Ölüsü bizim neyimize yarar?"

"Neyimize mi yarar?" Charlie'nin yüzü öfkeyle kızardı. "Dinle beni, kim olduğunu bilmiyorum, ama..."

"Kesin şunu!" Angela Drabble veterinerin ameliyathanesinin girişinde durup iki adama gözlerini dikti. "Kesin şunu, ikiniz de! Çocuk gibi didişiyorsunuz!"

Genç kadının ses tonu iki adamı da hemen susturdu. Clara kahkahayı eliyle bastırmak zorunda kaldı. Birinin Doktor'u böyle susturacak kadar otoritesi olması nadir olan bir şeydi. Köyün veterineriyle iyi geçinecekti.

Angela onlara doğru yürüdü. "Böyle daha iyi. Siz ikiniz çiftlik avlusunda birbirine meydan okuyan kediler gibi davranmadan da yeterince sorunumuz var. Çoktan bir adamı kaybettik, başka birini daha kaybetmeyeceğimizden emin olalım."

Koyde oraya buraya giden insanları işaret etti. "İnsanlara neler olduğunu söylemeliyiz. Çocuklarını sokaktan almalarını, içeride kalmalarını, gerekliyse silahlanmalarını sağlamalıyız."

Doktor, koyun gibi, onayladı. "Çok haklısın. Kilise çanının kulesine baktı. Belki bir tür kısa dalga radyo vericisi uydurabilirim. Eğer sonik tornavidam aracılığıyla voltajını arttırabilirsem ve eğer çanın doğru perdeden çınlamasını sağlayabilirsem, herkesin duyabileceği bir uyarı yayınlayabiliriz."

"Ya da," dedi Charlie "sadece bir köy toplantısı düzenleyebiliriz."

"Onbaşı Jenkins! Aramamı Ringstone'a bağlayabildin mi?"

"Hayır, efendim. Hat hâlâ kesik."

Albay Paddy Dickinson yaşlanmış yüz hatlarını buruşturan bir somurtmayla sandalyesine geri oturdu. Charlie Bevan'ın ona az önce söylediği şey tamamıyla mantıksız gelmişti, ama Dickinson adamı sadece birkaç olayda görmüştü –en son geçen ay orduya karşı polis ragbi maçında– ve her zaman sert, güvenilebilir ve profesyonel bir polis gibi gözükmüştü. Kesinlikle hayal kurmaya meyilli biri olduğunu düşünmemişti.

Ama devasa böcekler?

Birkaç anlık tereddütten sonra, tekrar telefona uzandı. "Jenkins? Bana Andover'daki helikopter kuvvetini bağla."

On dakika sonra 'Karakulak'ı iki güçlü motoru zahmetsizce asfalttan kaldırıp saatte 180 mil hızla İngiliz kırsalının üzerine havalandırmıştı.

Mürettebata üstü kapalı bilgilendirme verilmişti –alanı keşfet ve olağandışı herhangi bir şeyi bildir– ama aceleyle 50 kalibrelik M3M makineli tüfeklerle bir AW159 Lynx ile havalanmaları onları heyecanlandırıyordu.

Kaptan Jo Phillips, pilotları, neler olduğunu anlayamadı. Geçen ay nişanlısıyla bir 'birbirini tanıma günü'nde Ringstone'daydı.

Köy, antika dükkânları ve kahvelerden ibaretti; bu tur bir askeri müdahaleye yetki verebilecek hiçbir şey yoktu.

Yardımcı pilotu Mike Vickers'ın bir bakışını yakaladı. "Ne düşünüyorsun?"

Vickers omuz silkti, bir sakız açıp ağzına attı. "Her şey olabilir," dedi belirsizce. Vickers yarı Bahamalıydı ve her durumda umursamazdı.

"Geçen ayı hatırlıyor musun?" Leigh Brewster arkadaki kabinden bağırdı. "Bir çiftçi UFO gördüğünü sandı diye bizi aniden havalandırdılar? Aptal köylü."

Phillips pis pis güldü. UFO'nun Devizes'taki büyük bir açıkhava bilimkurgu toplantısından kopup gelen reklam zeplini olduğu ortaya çıkmıştı. Uzay gemisi gibi boyanmıştı ve oldukça iyi gözüküyordu, yani neden karışıklığa sebep olduğu açıktı. Ama Brewster'ın yerliler için çok vakti yoktu: tekrar sahada olmak istiyordu. Phillips onun kaçık olduğunu düşünüyordu. Afganistan'ın çöllerinden hayatı boyunca yetecek kadar çok görmüştü.

Phillips uzaktaki ormanlık alanın üstünden gözüken Ringstone kilisesi çanını göstererek uçağı yana yatırıp tarlalara yaklaştırdı.

"Evet, bakalım bunu çözebilecek miyiz."

Gabby Nichols, polis memuru Bevan, Angela ve ince suratlı, korkutucu bir adam Alan Travers'ın ölüm haberini verirken, belediye binasının arkasında durup artan paniği dinledi ve köye zarar verdiği gözüken devasa böcekler istilasını açıklamaya başladı.

Gabby ilk elden yaratıklardan birine çoktan şahit olmasaydı bunun korkunç bir şaka olduğunu düşünebilirdi. Etrafındaki birkaç köylü kesinlikle öyle düşünüyordu.

"Hadi oradan," Simon George'a benzeyen bir ses, posta müdürü, binanın ön tarafından seslendi. "Kuş beyinli olduğumuzu düşünüyor olmalısınız."

Odada ağız birliğiyle bir homurdanma oldu. "1 Nisan şakaları için biraz erken," dedi başka biri.

"Bunun inanılmaz gibi geldiğinin farkındayım." Charlie Bevan kızgın görünüyordu. "Ama gerçek bir tehlike var..."

"Senin gerçek bir aptal gibi görünmen tehlikesi," diye bitirdi Simon kalabalıktan kahkahalar duyulmasına sebep olarak. "Biri sana kötü bir şaka yapıyor, Charlie Bevan, ve sen de kanıyorsun."

"O zaman belki bizimle hastaneye gelip cesedi kendin incelemek istersin." Uzun suratlı adamın, kendine Doktor diyordu, sesi kalabalığın sesini kesti. "Kimse şaka yapmıyor. Bu yaratıklar gerçekten çok tehlikeli ve bizi dinlemeye başlamazsan muhtemelen bu odadaki bir kişi daha ölecek."

Şimdi sessizleşmişti.

Charlie Bevan minnettar bir şekilde kafa salladı. "Teşekkürler Doktor. Şimdi, benim önerim... Muhtemelen telefonlarla ilgili bir sorunumuz olduğunu çoktan fark ettiniz. Sabit hatlar da mobil telefonlar da bundan etkilenmiş gibi gözüküyor..."

Gabby afallamıştı. Bu neden Roy'a ulaşamadığını açıklıyordu. Telefonunun ekranına bakış attı. Bütün sabah olduğu gibiydi; hâlâ sinyal aranıyordu.

Pantolonunda ani bir çekiştirme oldu. "O adam ne zaman susacak, anneciğim?" Emily yalvararak bakıyordu. "Gitmek istiyorum."

Bu basit ifade Gabby'nin kafasında bir ampul gibi parladı..

Arabası yeşilliğin öbür tarafına park edilmişti. Buradan hemen ayrılabilirdi.

Uyuyan oğlunu kucağına alıp kızının elini tuttu ve kalabalık binadan çıkışa doğru gitti. Yeşilliği aceleyle geçerken araba anahtarları için omzundaki çantasını karıştırdı. Evi taşıdıklarından beri anahtarları hatırlayamadığı kadar çok kaybetmişti, bu yüzden yeni çevreye alışana kadar anahtarları üzerinde tutmaya başlamıştı.

İleriye dönük planına minnettar bir şekilde arabanın kilidini açtı, Emily'yi aceleyle yükseltici koltuğuna oturttu ve Wayne'i seyahat beşiğine koyup kemerlerini bağlamaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Emily'nin suratında kafası karışmış ifade vardı.

Gabby bir an düşündü. Nereye gidebileceklerini pek düşünmemişti. "Büyükanne'ye," dedi bir an düşündükten sonra. Wolverhampton'daki annesinin evine birkaç saatte ulaşabilirlerdi.

"Önce eve gidecek miyiz?"

Gabby tereddüt etti. Gerekli şeyleri almak için eve geri dönmeli miydi? Wayne'in beze ve yemeğe ihtiyacı vardı. Ve Emily'nin üstünde sadece ince pamuk bir elbise vardı.

Kafasını salladı. İhtiyaçlarını yoldan alabilirlerdi. Devizes'taki süpermarkette dururlardı. Kredi kartı ve telefonu yanındaydı. Sinyal gelir gelmez Roy'u arayıp nereye gittiklerini söyleyebilirdi.

"Hayır, tatlım. Hemen gitmeliyiz." Emily'yi koltukta sağlamlaştırdı, sonra sürücü koltuğuna geçip kendi kemerini bağladı ve anahtarı kontağa taktı. Arabanın ilk seferde çalışmasıyla rahatladı.

Yola çıkar çıkmaz her şey o kadar sessiz ve normal gözüktü ki bir anlığına sadece saçmaladığını düşündü. Sonra Emily'nin örümceği görünce attığı çığlıkları ve camdan düşürüp ezmeye çalışınca acıdan kıvranıp debelenmesini hatırlaması bütün şüphelerini ortadan kaldırdı.

Vitesi takıp belediye binasını geçti ve hızla köyü terk etmek için yola çıktı. Genelde dar köy yollarında dikkatli davranırdı ama bugün sadece mümkün olduğunca çabuk Ringstone'u terk etmek istiyordu.

Çit çekilmiş yolda hızlanırken Emily heyecanla bağırdı. Gabby gülümsemesini engelleyemedi. Çocuklar

Dar bir virajdan ince sütü beyazı liflerden oluşmuş düğümle tıkalı yola dönünce gülümsemesi kayboldu. Gabby frenlere asıldı, ama zamanında durabilmek için fazla hızlı gidiyordu. Ufak araba örümcek ağına çarptı.

Darbe Gabby'yi nefessiz bıraktı. Arabanın içi çığlıklarla doldu. Kendini toparlayıp yanındaki seyahat beşiğini kontrol etti. Wayne iyiydi, sadece mutsuzdu. Dikiz aynasına baktı; Emily de hâlâ güvenli bir şekilde bağlıydı. İki çocuğunun da zarar görmemiş olduğundan memnun bir şekilde arabayı geri vitese taktı. Frenler asfaltta gürültülü tiz bir ses çıkardı ve araba sallandı, ama ağ onları sıkıca tuttu. Vitesi ileri atıp içinden geçmeye çalıştı, ama araba bir türlü kıpırdamadı.

Hayal kırıklığından neredeyse çığlık atarak, Gabby arabayı tekrar geri vitese aldı ve gaza sonuna kadar bastı. Boşuna dönerlerken lastiklerden beyaz dumanlar yükselmeye başladı ve tıkanmış bir oksürük gibi motor durdu.

Gabby, Emily ve Wayne'in çığlıklarını durdurmaya çalışırken direksiyona doğru düştü. Ne yapacaktı?

Ani bir ses onu harekete geçirdi.

Ön camın dibindeki ağın kıpırdayıp titremeye başladığını gördü. Kaşlarını çattı.

Buna ne sebep oluyor olabilirdi? Sonra, içine oturan bir ürpermeyle, ağı ören şey her neyse yakaladığı şeyi incelemeye geldiğini fark etti.

Korku Gabby'yi harekete geçirdi. Kemerini açıp sürücü kapısını açmaya çalıştı, ama ağ, kapının tamamen açılmasını engelledi. Camı indirmeye başladı, ama durdu. Eğer, ağ arabayı tutacak kadar yapışkansa, dokunduğunda onu da kesinlikle yakalardı.

Koltuğunda döndü. Araba ağa bir açıyla saplanmıştı, arka koltuğun kapısı herhangi bir ağa takılmamıştı. Kızının feryadını görmezden gelerek koltuklar arasında kıvrılıp arka kapıyı açmaya çalıştı. Kapı açıldı ve Gabby sürünerek yola çıktı.

Emily'nin kemerini açıp koltuğundan kaldırdı, Wayne'i beşiğinden alırken onu kabaca asfalta bıraktı. Arkasından bir yerden koca bir şeyin büyük bir gürültüyle yeşilliği geçtiğini duyabiliyordu. Oğlunu sağlam tutan düğmeleri ve kemerleri çözmeye odaklanıp arkaya bakma dürtüsüyle savaştı.

Son üç tane... son iki tane... Son düğme açıldı ve Wayne'i arabadan çekti. Emily'yi almak için döndüğünde kızının sessizleştiğini ve omzunun üzerinden bir şeye korkuyla baktığını fark etti.

Gabby zar zor nefes alarak arkasını döndü. İki uzun, tüyle kaplı bacak çalıların tepesinden uzanıyordu. Bu sırada, devasa ve siyah bir şey kendini ağa çekmeye başladı. Gabby kızının eline uzandı, devasa örümcek yakaladığı şeyin yemek olup olmadığına bakmak için arabanın metal tepesine koşarken Gabby örümcekten yavaşça geri çekilmeye başladı.

Gabby birden umutla dolduğunu hissetti. Onları görmemişti! Arabayla daha çok ilgileniyordu. Gözleri kızına kaydı, ve parmağını kızının dudağına koydu.

Neyse ki kızı onayladı ve beraber ağdan uzaklaşmaya başladılar. Gabby kendini koşmak için gererken arkasında şiddetli bir vızıldama oldu ve bir şey sırtına kondu.

Dikkat çekmemeye dair fikirlerinin hepsi kayboldu. Gabby o şeyi sallayıp atmaya çalışırken çığlık atarak döndü. Ardından kürekkemiklerinin arasında ani, keskin bir acı hissetti ve yere yıkıldı.

Yere yığıldığında kızının çığlıklarını bastıran düzinelerce kanadın vızıldamalarını, üstlerinde uçarak etraflarını saran uğultu bulutunu fark etti.

Gabby ancak bilincini kaybettiğinde bagajındaki on iki kutu böcek ilacını hatırladı.

BÖLÜM
4

Köy toplantısı sona ermeye başladığında, Angela Charlie Bevan'ın yanına geldi.

"Bert Mitchell'den hiç haber aldın mı?" diye sordu. "Herhalde şimdiye kadar hastaneye gitmiştir?" Charlie kaşlarını çattı. "Haklısın. Uzun zaman önce aramalıydı." Kemerindeki telsizin tokasını açtı. "Charlie'den Bert'e, tamam?"

Diğer tarafta parazit dışında hiçbir şey yoktu. Charlie tekrar denedi.

"Charlie'den Bert'e, beni duyuyor musun, tamam?"

"İletişime daha fazla müdahale mi var?" diye sordu Clara endişeyle.

"Hayır." Doktor, telsizi Charlie'nin elinden aldı ve kulağına bastırdı. "Bir sorunu yok, sadece öbür taraftan cevap veren kimse yok." Geri verdi. "Şu hastane. Uzakta mı?"

"Çok değil."

"O zaman bence gidip ne öğrendiklerine bakmalıyız."

"Benim arabamla gidebiliriz," dedi Angela. "Hâlâ o sineğin ultrasonuna bakmak istiyorum."

Simon George'u belediye binasındaki meseleleri çözmek için orada bırakıp, dördü Angela'nın büyük Range Rover'ını park ettiği alana doğru yola çıktılar. Arabaya yaklaşırken, Charlie Bevan'ın telsizi aniden çalıştı.

Polis memuru rahat bir nefes aldı. "Sonunda. Devam et, Bert, tamam?"

"Lutfen... yardım..." Hoparlörden gelen ses zayıftı ve belli ki acı çekiyordu ama Clara'nın tüylerini diken diken eden asıl ses arkadan gelendi. Bert'ün yardım çığlıklarını neredeyse bastıran ses, metal parçalanması ve yüksek sesli, tıslayan bir çığlıktı.

Angela elini ağzına kapattı. "Ah hayır..."

"Bert!" diye bağırdı Charlie Bevan. "Nedir bu? Sorun ne?"

Bert'ün sesi saf korku çığlığına dönüştü ve hat kesildi.

Bir anlık afallamış sessizlik vardı ve ardından herkes birden arabaya daldı. Angela motoru çalıştırıp hızlanmadan Clara kapıyı zar zor kapatıp kemerini bağladı.

"Nerede olabileceğini biliyor musun?" diye sordu Doktor, Range Rover dar köy yollarında hızla giderken.

Angela onayladı. "Bu, hastaneye giden en kestirme yol. Bu yoldan gitmiştir."

Arka koltukta Clara'nın yanında, Charlie umutsuzca bar sahibiyle tekrar iletişim kurmaya çalışarak radyoya bağırmaya devam etti ama Clara yüzündeki ifadeden, şimdiden en kötü ihtimalin gerçekleşmiş olmasından korktuğunu anlayabiliyordu.

Araba dar yoldan geçerken, Doktor aynadan Clara'yla göz göze geldi. Yüz ifadesi her şeyi söylüyordu. İşler tehlikeli hale gelmek üzereydi.

Başka bir keskin virajdan hızla dönüyorlardı ki Range Rover'ın, frenlerinden gelen tiz bir sesle aniden durmasıyla Clara koltuğundan öne fırladı.

"Aman Tanrım." Angela'nın rengi attı.

Doktor hızla arabadan çıkıp yavaşça yolun aşağısına doğru giderken herkese oldukları yerde kalmalarını işaret etmişti.

"Canı cehenneme," diye mırıldandı Charlie Bevan. "Bert'ün yardıma ihtiyacı olabilir."

Clara onu durdurmayı deneyemeden emniyet kemerini çözdü ve hızla, ona sinirle dönüp parmaklarını dudağına götüren Doktor'un yanına gitti.

Clara dikkatle yan koltuğa kaydı ve yola çıktı. Önlerindeki yol, yolu çevreleyen ağaçlar ve çitler arasındaki ince, yapış yapış beyaz ağ ile tamamen engellenmişti. Bert'ün kamyoneti kendi tarafındaki komşu tarladaydı. Belli ki tıkanıklıktan kaçınmaya çalışırken kontrolü kaybetmiş ve çiti yarıp geçmişti. Ön camı çatlamıştı ve bariz bir şekilde zarar görmüş radyatörden hâlâ buhar çıkıyordu.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, kamyonetin arkasındaki zarar daha da kötüydü. Bir şey aracı konserve açacağıyla parçalara ayırmış gibiydi.

Charlie hendeğin üstünden arabaya güçlükle ilerlemeye başlamıştı, ama Doktor kolunu yakaladı. "Bir dakika bekle."

"Ama–"

"Bekle!" diye patladı Doktor, sesinin tonundan tartışma modunda olmadığı oldukça belli oluyordu.

Doktor, Charlie Bevan'ı hendekte yarısı dışarıda yarısı içerde bırakarak dikkatlice ağa doğru yürüdü. Uzun, kalem inceliğindeki ipler yeşillikten ağaçların yüksek dallarına doğru uzanıyordu. Doktor bir gözü ağaçların tepesinde kendini kaçmaya hazırlayarak ağın bir ipliğine uzanıp parmak ucuyla vurdu.

Ağ hafifçe titredi. Doktor parmağını çekip tekrar vurdu. Üçüncü vurmadan sonra diğerlerine döndü.

"Tamam. Şu an için yeterince güvenli duruyor."

Dördü yeşilliğe tırmandılar ve Angela Doktor'un yanına geçti. "Bekliyor olabileceğini mi düşündün? Bu ağları vemegi tuzağa düşürmek için kullandığını?"

"Evet. Ama bu yaratığın davranışlarında dengesiz bir şeyler var. Tüneldeki adamın kozalanması beklenebilir bir şeydi, bir örümceğin avını kapalı bir yerde tuzağa düşürmesi. Bu–" par

mağını yolu tıkayan ağa doğru uzattı. "Bu insanların çıkmasını engellemek için bilinçli koyulmuş bir bariyere benziyor."

"Ya da herhangi birinin girmesini."

Doktor acımasızca onayladı.

"Doktor!" Charlie kamyonete ulaşmıştı ve buruşup bükülmüş kabinin içine bakıyordu. "Bert'ten ya da Alan'dan bir iz yok!"

Doktor, parmaklarını tırtıklı metalin üzerinde gezdirerek parçalanmış arka tarafa dikkatle baktı. Portakal kabuğu gibi soyulmuştu.

"Ön camda kan var." Angela kırılmış camdaki kırmızı lekeyi işaret etti. "Bu eski şeyde hava yastığı yok. Eğer bir sarsıntı geçiriyorsa uzaklaşmış olamaz."

"Şey, buraya kadar uzaklaşabilmiş..." Clara bir tüfeğin yanında duruyordu. Yanında birkaç kovan vardı. "Ona saldıran şeye birkaç kez ateş edebilmiş gibi duruyor."

"Nerede o zaman?" diye sordu Angela.

"Bilmiyorum." Clara atılan silahı almak için eğildi, ama onu şüpheye düşüren bir şey fark etti. Silahın namlusu bükülmüş, burkulmuş ve bir bölümü çimene karışmıştı. Elini geri çekti ve bir adım geri attı.

"Belki de yapmamalıyım."

Rüzgâr değişirken burnu kırıştı ve acı, asidimsi bir koku geldi. Angela da kokuyu alıp burnunu kapattı.

"Tanrım, bu da ne?"

Kokunun geldiği yeri bulmaya çalışarak Clara çayırın ortasında büyük karanlık bir şekil gördü. Bir şekilde yumuşak ve çözünmüş görülüyordu. Artan kokuyla beraber daha iyi görebilmek için ileri doğru gitmeye başladı, ama yaklaştıkça şeklin bükülmüş insan silüeti korkunç bir şekilde fark edilebilir oldu.

"Doktor!" Clara bir zamanlar insan olan, sarılmış şekilden gözlerini alamadan korkmuş bir şekilde geri gitmeye başladı.

Bu esnada Doktor'dan uyarı çığlığı ve Angela'dan saf korku haykırışı duydu.

Clara yukarı baktı ve devasa bir böcek aniden önündeki ağaçlardan ortaya çıkınca dondu kaldı. Kocamandı, neredeyse kamyonet kadar büyüktü, kıllarla kaplı vücudu ıslak ve parlaktı. Bir an için durdu, antenleri seğirip ağız kısmı yuksek sesle gıcırdayarak yeni avına dikkatle baktı.

Sonra sağır eden bir çığlıkla çayırın öbür tarafından onlara doğru yalpalamaya başladı.

BÖLÜM
5

Lynx ağaç tepelerini temizlerken Kaptan Jo Phillips ortaya çıkan görüntüye inanamayarak baktı.

"Aman Tanrım!" Leigh Brewster büyük, siyah ve turuncu böceğin yürümesini daha iyi görebilmek için yan kapıyı açtı. "Şu şeyin boyutuna bak!"

"Kaptan, aşağıda siviller var gibi gözüküyor." Yardımcı pilotu ilerleyen canavardan kaçmaya çalışan dört figürü işaret etti. Phillips aşağıdaki çimenlik alanda kamyonet enkazından kalanları ve belli belirsiz ama hâlâ ayırt edilebilen insan vücudunu görebiliyordu.

"Brewster, silahı hazırla!" Phillips helikopteri açık yan kapı aşağıdaki şeyle hizaya gelecek şekilde aşağı indirdi. "Hava birliği 179'dan JHC karargâhına. Düşman tespit edildi. Muhtemel sivil zayiatlar var. Nişan alıyoruz."

Üstlerinden gelecek herhangi bir cevap Brewster'ın M3M ile açtığı ateşin sesiyle bastırılmıştı.

Doktor ve diğerleri helikopterin ateş açmasıyla kendilerini yere attı. Ses inanılmazdı. Büyük kalibre kovanları onlarla böcek arasındaki zeminden toprak parçalarını havaya saçarak yere dökülmeye başladı. Mermiler yaratığın sırtını taradığı sırada kabuğundan sekerken ve darbenin etkisiyle etrafta sen-

deletirken, sağır eden bir korku ve öfke çığlığı duyuldu.

Doktor doğru anı yakalayarak Charlie'yi ayağa kaldırıp çayırın uzak tarafında ağaçlar arasından gözüken kilisenin sığınağına doğru itti. "Şimdi! Yaratık kendinde değilken! Koş!"

Doktor telaş içinde Clara ve Angela'ya baktığı sırada, Charlie helikopterin dönen pervanelerinin yarattığı hava akımıyla savaşıp, tökezleyerek hareket etmeye başladı. Aralarında birkaç metre vardı, hâlâ uğuldayan makineli tüfeğin hücumundan dolayı sinmiş bir şekilde duruyorlardı.

"Clara!" diye bağırdı Doktor kendi sesini zor duyarak. "Kilise! Kiliseye gitmeye çalışın!"

Clara onaylayıp Angela'nın elini tuttu ve ayağa kalkması için çekiştirdi. İki kadın koşmaya başladı. Böcek, hareketlenme dikkatini çekince öfkeyle ıslıdı ve ağız kısmı iştahla takırdayarak bir kere daha onlara doğru yürümeye başladı. Helikopterden bir makineli tüfek ateşi daha açıldı, ama böcek nişancının onu hedef alabilmesi için çok aşağıdaydı. Pilot daha iyi bir pozisyon alabilmek için geriye döndü.

Doktor korkuyla, böceğin Clara ile onun arasındaki kaçış yolunu engellediğini fark etti.

"Clara! Kıpırdama!" İki kadın savrularak durdu, hâlâ sıkıca birbirlerini tutuyorlardı. Doktor bağırıp kolunu sallamaya başladı. "Hey! Bu taraftayım!"

Böcek hâlâ avına odaklanarak onu görmezden geldi. Doktor etrafa endişeyle bakarak bir taş alıp yaratığın arkasına attı. Taş zarar vermeden böceğin zırhlı kabuğundan sektiğinde donuk bir 'tak' sesi çıktı. Doktor, yaratık yerlerini belirlemeye çalışırken antenlerini seğirterek acımasızca Clara'ya ve Angela'ya yaklaşırken umutsuzca izledi.

Motorlardan gelen bir uğultuyla helikopter bir kez daha baskın yaparak bir kovan daha boşalttı. Bu sefer mermiler etkiliydi, kabuğunun bir bölümünü paramparça etmişti ve canavarın antenlerinden birinin ucunu ayırmıştı.

Ona zarar veren ve yemeğinden alıkoyan şeye öfkelenen böcek helikoptere doğru döndü. Dikkati onlardan başka bir yere yönlenir yönlenmez Clara ve Angela dönüp tam tersi tarafa koşmaya başladı. Çayırın uzak ucuna doğru koşarlarken Doktor bir rahatlamayla onları izledi. Kiliseye ulaşmamış olabilirlerdi, ama şu an için güvendeydiler.

Böcek şimdi kurşunlar ona saldırırken arka bacaklarıyla yükselerek helikoptere tıslayıp cırlıyordu. Hiçbir uyarı olmadan aniden dönüp vücudunu kaldırdı ve Doktor aniden bunun ne tür bir böcek olduğunu fark ederek ürperdi.

"Ah, hayır..."

Yüzlerce yangın söndürücü sesine benzer bir tıslamayla sütümsü bir sıvı yaratığın karın bölgesinden püskürüp helikopteri yandan vurdu.

Sıvı, onları vurur vurmaz Jo Phillips başlarının belada olduğunu anlamıştı. Sert bir çatırtıyla, akrilik ön cam örümcek ağına benzer çizgilerle çatlayıp görüşünü sıfıra indirdi.

Sıvı açık kapıdan içeri püskürüp yüzüne ve vücuduna sıçradığı için arkadan Brewster'ın çığlıklarını duyabiliyordu. Kumandalara asılarak helikopteri göğe doğru ama sıvı, kabloları ve telleri eritmeye başladığında bütün kokpit boğucu, acı dumanla dolmaya başlamıştı. Brewster'a neler yapıyor olabileceğini tahmin bile edemiyordu.

Böcek başka bir asit daha püskürttüğünde tahrip olmuş helikopter yalpaladı. Önündeki kontrol panelindeki uyarı ışıkları yanmaya başladı. Kumanda kolu aniden elinde kaldı, ve ani, soğuk bir kesinlikle Jo bütün kontrol kablolarının bozulduğunu anladı. Birkaç saniye sonra yakıt kabloları da bozulmuştu ve öksürür gibi bir sesle motorlar da tekleyip bozuldu. Helikopter şimdi onu havada tutan hiçbir şey olmadan birkaç yüz kilo metal ve plastikten başka bir şey değildi.

Helikopter yere doğru giderken Jo'nun gözüne Ringstone

kilisesinin kulesi ilişti ve orada evlenmenin nasıl bir şey olabileceğini merak etti.

Helikopter, hidrojen ve hidrokinonun yakıcı karışımı gövdesini eritiği sırada metal yüzeyi kaynayarak ve tıslayarak dikine düşerken Doktor koşmaya başladı.

Ayaklarını yerden kesecek bir etkiyle çayırın uzak tarafına düştü. Huzurlu bir sessizlik anı oldu, ardından yakıt tankı patlayıp açık mavi gökyüzüne köpüren turuncu bir ateş balonu yolladı. Etrafına metal ve yanan plastik yağarken Doktor kafasını kollarıyla korudu. Yakıcı hava onu ezip geçerken, Doktor tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

Canavarımsı böcek alev duvarının arkasında kıpırdayamadan durup, kaçan avına öfkeyle bağırıyordu. Doktor helikopterden kalanlara son kez çaresizce bakarak dönüp aceleyle çayırın öbür tarafına gitmeye başladı, ardından ağaçlara ve düzenli mezarlıktan kiliseye doğru yol aldı.

Eski kapıyı kapatıp kilisenin sakinliğinde düşüncelerini toparlamaya çalışarak kapıya yaslandı. İşler kontrolden çıkıyordu. En az yarım düzine insan ölmüştü, ve köyün neden bu böcekler tarafından istila edildiğini öğrenmeye de yaklaşamamıştı.

Bir şey netlik kazanıyordu, biri ya da bir şey bu köyün dış dünyadan kopmasını istemişti.

Gözlerini açıp Charlie Bevan'ın sıraların arkasından korkmuş bir şekilde gözünü dikip baktığını gördü. Kafası karışarak Doktor ne yaptığını sormak için ağzını açtı, ama Charlie telaş içinde kafasını sallayıp parmağını dudağına bastırdı. Sonra yukarıyı işaret etti. Doktor ileri gidip kilisenin karanlık tavanına baktı. Çatı sarmalanmış koyunların ağırlığıyla karışık ağlarla doluydu ve onların arasında asılı devasa bir örümcek vardı.

Helikopter kazası her şeyi değiştirdi. Aniden Ringstone ülke-

deki en önemli yer haline geldi. Albay Dickinson telefonunu neredeyse her kapattığında telefonu tekrar çalmaya başlıyordu. Başbakanın özel sekreteri ve Savunma Bakanlığı çoktan aramıştı, ikisi de neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Albay, anlamsız aramalarla engellemeyi kesip işini yapmasına izin verirlerse neler olup bittiğini daha kolay öğrenebileceğini söylememek için kendini zor tutmuştu.

Bu sırada UNİT aramaları kibar ama yardımcı olmayan cevaplar alıyordu. Belli ki bütün UNİT grupları Kanarya Adaları'ndaki krizle uğraşıyordu. Çivi kafalı robotlar El Hierro'da yeni patlayan volkandan çıkıyorlardı.

Dickinson küçümsemeyle homurdandı. Punk rock robotları... Bazen UNİT'teki insanların gerçek dünyada yaşamadığını düşünüyordu.

Ofis kapısı çaldı ve Dickinson sabırsızca bakarken Onbaşı Jenkins girdi. "Evet, Onbaşı?"

"Arabanız dışarıda sizi bekliyor, efendim."

"Güzel." Albay memnuniyetle onayladı. Başlığını masadan aldığında telefon tekrar çalmaya başladı. "Yerime bakmalısın, Jenkins. Şu sefil politikacılara söyle neler olduğunu öğrenir öğrenmez onlara döneceğim!"

Yardımcısını devam eden telefon yağmuruyla uğraşması için bırakıp dışarıda bekleyen aracına doğru gitmeye başladı. Arabaya tırmandı ve araç sallanarak yola çıktı.

"Bütün bu olanların ne olduğuna dair bir fikriniz var mı, efendim?" diye sordu şoför gürleyerek kamp kapılarından çıkarlarken.

"Keşke bilseydim, asker," dedi albay zalimce. "Keşke bilseydim."

Clara ve Angela çitin diğer tarafında helikopterin böceği uzaklaştırması ve Doktor ile Charlie'ye gitmek için bir fırsat bekliyorlardı. Kaza bu fırsatı sonlandırdı. Clara, asit hava aracını

vutup, tıslayarak metal ile plastiği eritirkenki kaynamasını korkuyla izledi. Birkaç saniye sonra pervaneler çalışmayı durdurdu ve arızalı araç onlara doğru düşmeye başladı.

Helikopter Clara'nın kulaklarının çınlamasına sebep olacak bir etkiyle patlayıp yere çarparken Clara Angela'yı kolundan tutup çömelerek yolun kenarındaki hendeğe sürükledi.

Yanan uçak yakıtı çiti tutuştururken Angela ve o, köy merkezine geri gidip kiliseye oradan gidebileceklerini umarak koşmaya başladı.

Yola çıktıklarında Clara gökyüzüne çıkan keskin, siyah dumana son bir kez baktı. "O yığının altında olmasan iyi edersin, Doktor," diye kendi kendine mırıldandı.

İki kadın sessizce yürüdü. Clara'nın başta huzurlu bulduğu sessizlik şimdi ürkütücü ve uğursuzdu. Her hışırtı, başka bir canavarımsı böceğin çitlerden yaklaşıyor olabileceği korkusuyla onu sıçratıyordu.

Beyaz ağlarla sarılıp engellenmiş başka bir yol geçtiler. "Bir şey oldukça meşgulmüş," dedi Clara. Köydeki herkesin ağlarla çevrelendiğini fark etmeye başlıyordu.

Angela endişeyle yan kapıları açık bir arabanın tuzağa düşürüldüğü ağa baktı. Dar yolun ortasında içindekiler asfalta dağılmış bir el çantası duruyordu. "Sence?.."

"Yapmayalım, olur mu?" Clara Angela'nın kolunu tuttu. "Hadi kiliseye gidip Doktor'u bulalım."

"Ona oldukça güveniyorsun." Angela Clara'nın gözlerine baktı. "Bu güvenin bir dayanağı var mı?"

"Evet." Clara bakmaya devam etti. "Bunu çözecek." Bir an durduktan sonra Angela onayladı. "O zaman hadi ona gidelim."

Köy merkezine dönmeleri uzun sürmedi, ama burada bile sokaklar şaşırtıcı bir biçimde boştu.

Yeşilliğe doğru yol almak üzereyken ani bir ses Clara'yı ürküttü. Küçük bir şey iki taraftaki büyük karaağaçların gölge-

sinde yarı gizlenmiş bir şekilde savaş anıtının arkasında hareket ediyordu.

"Orada bir şey var," diye fısıldayıp Angela'yı yeşilliğin bitişiğindeki bir kulübenin bahçesine çekti. Çiçeklerin yanında çömelip, ufak şekil gün ışığına çıkarken alçak, taştan duvarların tepesine baktılar.

Angela rahatladı. "Sorun yok. Bu Emily Nichols." Kaşlarını çattı. "Annesini göremiyorum ama." Angela saklandığı yerden yükselmeye başladı ama Clara kolunu tutup onu geri çekti.

"Hayır, bekle bir saniye. Bir şeyler yanlış."

Angela kendini çekti. "Küçük bir kızın dışarıda tek başına olmasıyla ilgili ne yanlış olabilir ki? Onu alacağım."

O daha hareket edemeden yeşilliğin öbür tarafındaki postanenin kapısı açıldı ve Simon George gergin bir şekilde sokağa çıktı.

"Emily!" diye tısladı. "Buraya! Çabuk!" Küçük kız hareket etmedi.

Simon telaşlı bir şekilde hızla ona doğru gitti. Sürekli gökyüzünü kontrol ediyordu. Neye bakıyordu? Üç yaşındaki kız dönüp işaret etmek için elini kaldırıp korku dolu, insandışı bir çığlık attığında neredeyse ona ulaşmıştı.

Hemen ardından hava derin bir vızıltıyla doldu, ve yarım düzine dev sinek kanatları bulanık hareketler içinde köye akın etti.

Simon kaçmak için döndü, ama hiç şansı yoktu. Tokatlar savururken sinekler etrafına doluşmuştu ama her seferinde ıskaladı. Aniden biri arkasına kondu. Yaratık iğnemsi burnunu kıyafetinin üzerinden sapladığında Clara acı dolu çığlığını duydu.

Postane müdürü, sinek sırtından yükselip diğerlerinin arasına katılırken ve havaya yükselerek çatıların üzerinden kaybolurken yere yığıldı. Sonsuzluk gibi gelen bir zaman diliminde, Simon kafası aşağıda öylece durdu. Clara ölmüş olabi-

leceğini düşünmeye başlamıştı. Ardından neredeyse bir kukla gibi kafası geri çekildi ve dengesizce ayaklarının üstüne kalktı.

Simon ve Emily yavaş yavaş onlara doğru gelmeye başlarken Clara ve Angela hızla eğilip kendilerini duvara bastırdılar. Yeşilliğin her tarafından Emily'nin çığlığına gelen köylüler gözükmeye başlıyordu. Kolları gevşekçe asılı, yüzleri gri ve benizleri sararmış, gözleri odaklanmamış ve cam gibi bir halde yavaşça ayaklarını sürüdüler. Zombimsi etki köyün daha yaşlı sakinlerinde yeterince kötüydü; Emily gibi çocuklarda ise tamamen korkunçtu.

Clara umutsuzca Angela'ya baktı. "Saklanacak bir yer bulmak zorundayız."

Angela kulübenin arkasına giden geçidi gösterdi. "Şuradan."

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde geçitten geçip küçük, düzenli bir avluya çıktılar. Bahçenin sonunda tren yolu toprak setinin sarp, çimenli eğimi vardı.

Çimenliğin üstünden aceleyle geçerlerken, köyden korkunç bir feryat, ardından da ayırt edilir bir korku çığlığı daha geldi.

Angela dönüp kararsızlıkla suratını buruşturdu. Clara, Angela'nın evinin canavarlar tarafından işgal edilmesi ve komşularının saldırıya uğramasıyla ilgili nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyordu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi kibarca. "Eğer geri dönersek, eğer yardım etmeye çalışırsak, biz de kaybolurUz."

"Biliyorum, sadece çok aciz hissediyorum." Angela gözündeki yaşı elinin tersiyle sildi.

"Biliyorum. Ama gitmek zorundayız. Şimdi."

Angela onayladı, ve iki kadın toprak setten tren yoluna ve ötedeki bilinmeyen çayırlara doğru tırmandılar.

BÖLÜM
6

Doktor, kilise sıralarından birinin altında uzanıp örümceğin üzerindeki çatı kirişleri arasında dolaşmasını dinledi. Kapalı gözleri ve sonik tornavidasını göğsünde saran elleriyle, kilise etrafında sıralanan antik lahitlerdeki taştan şövalyelere benziyordu.

Dışarıdan rahatsız edici sesler gelmişti: Çok tiz, neredeyse insanlıktan çıkmış bağırtılar, kanat çırpışları ve fazlasıyla insansı olan korku ve bağırtılar. Bu köyde her ne oluyorsa, bir sonraki evreye geçmişti.

Charlie Bevan biraz uzaktaki bir sıranın altında yatmış, yüzünü gittikçe daha kirli görünen bir mendille kuruluyordu. Kiliseden çıkmayı çok istemişti, ama Doktor eğer koşmaya çalışırlarsa birkaç yüz metreden fazla gidemeyeceklerinden emindi. Üzerlerinde asılan örümcekle ne kadar garip görünse de, fark edilmedikleri sürece şu an burası muhtemelen köydeki en güvenli yerdi.

Üzerlerinde ani bir hışırtı vardı. Doktor'un gözü birden açıldı. Örümcek dışarı doğru çıkarken bacakları ve vücudunu kaplayan sert tüyler kilisenin eski kalaslarına sürterek hareket ediyordu.

Doktor yaratığın gittiğinden emin olur olmaz o ve Charlie sıraların altından çıktı.

"Şükürler olsun." Charlie Bevan ağrıyan sırtını ovaladı. "Karnım guruldamaya başlamıştı ve canavarın onu duyabileceğinden emindim."

Polis memuruna sessiz kalmasını işaret ederek, Doktor kilise kapısına gidip dikkatlice büyük demir kolu çevirdi ve kapının biraz açılmasına izin verdi.

Köy tamamen hareketsizdi, ne ses vardı ne de trafik. Kuşların bile sesi çıkmıyordu. Kilise bahçesinin uzak tarafından bir hareket gözüne iliştiğinde Doktor dışarı çıkmak üzereydi. Birkaç köylu yeşillik alanı geçiyordu. Doktor kaşlarını çattı. Hareketlerinde bir gariplik vardı. Ağır ilerliyorlardı, kolları yanlarında ağır bir şekilde sallanıyordu. Ayaklarını sürüyerek kilise bahçesine girişi geçerlerken Doktor yüzlerini gördü. Her biri boş bakıyordu, tenleri gri, gözleri donuktu.

"Orada neler oluyor?" diye fısıldadı Charlie Kilisenin içinden.

Doktor öfkeyle sessiz olması için elini salladı.

Aniden yeşilliğin uzak tarafında bir kargaşa çıktı. Bir motor gürlemesi geldi ve bir araba köyü çaprazlamasına kesen yolların birinden hızla geçti.

Zombiye benzeyen köylülerin hepsi birden dönüp sese doğru koşmaya başladılar. Sürücünün hiç şansı yoktu. Döndüğü her yolda daha fazla köylü etrafını sardı. En sonunda biraz fazla hızlı dönmeye çalıştı ve arabasının kontrolünü kaybedip taş duvarlardan birine çarparken asfalttaki lastikten çok tiz bir ses geldi.

Toplanan köylüler hep birden korkunç bir zafer uluması attı ve altı devasa sineğin kanatlarının köy merkezine gelmelerinin düşük sesli uğultusu duyuldu.

Kendini emniyet kemerinden ve hava yastığından kurtarmaya çalışan sürücünün onları savuşturmak için hiçbir şansı yoktu. Doktor izlerken köylüler kapıyı açıp çaresiz adamı araçtan dışarı çıkarıp dizlerinin üstüne çökmesi için zorladı ve ensesini açtılar.

Böceklerden biri öne atladı ve iğnesini soktuğunda acı haykırışı duyuldu. Neredeyse aniden sürücü kıvranmayı kesti ve grup ondan uzaklaşırken dimdik ayağa kalktı.

Grup birden dağılmaya başlarken sürücü şimdi ayaklarını sürüyerek yürüyen kalabalığın bir parçası olarak yeşil alandan uzaklaşmaya başladı.

Doktor kilise kapısını kapattı. Her şey onun için bile çok hızlı gelişmeye başlamıştı. Bu son gelişmelerden bir anlam çıkarmaya çalışırken, son birkaç saat içinde olan her şeye kafa yormaya başladı: TARDIS tarafından saptanan sinyal, devasa böceklerin ortaya çıkması, köyün kapanması, kayaların üzerindeki işaretler. Bir de İkinci Dünya Savaşı sırasında olan hava saldırısı. Bulmacanın birbiriyle alakasız bir sürü parçası vardı, ama yine de onları bağlayacak ortak hiçbir şey bulamıyordu.

Charlie Bevan endişeyle ona bakıyordu. "Bir sorun var, değil mi? Burada bir şeyler gerçekten çok ters."

Düşüncelerinde kaybolan Doktor sadece kafasını salladı. Charlie yüzündeki teri sildi. "Sana söylüyorum, Doktor. Bir daha asla hiç kimse Eski Robin Sanford'la ve onun savaş hikâyeleriyle dalga geçmeyecek."

Doktor tek kaşını kaldırıp ona döndü. "Savaş hikâyeleri mi?"

Charlie onayladı. "Robin 1940'ta İç Güvenlik Kuvveti'nde görevli bir erdi. Köyün diğer tarafında bir çiftlikte yaşıyor. Çocukluğundan beri orada yaşıyor. Eskiden cumartesi geceleri gelir, bir ya da daha fazla bira içer, ekibinin savaş sırasında bulduğu uzaylı dev böceklerden bahsederdi. Köyde şaka malzemesi haline geldi. Bu günlerde yalnız kalmayı tercih ediyor." Charlie yavaşça sessizleşti. "Doğruyu söyleyebiliyor olacağını asla düşünmemiştim bile..."

"Teşekkürler, Charlie Bevan!" Doktor'un gözleri parlıyordu. Bu, bulmacanın ihtiyacı olan son parçasıydı. Uzaydan ge-

len devasa böcekler. Bu bir tesadüf olamazdı. "Şu çiftlik, ne kadar uzakta?"

Charlie omuz silkti. "On, on beş dakika yürüme mesafesi."

Doktor ağzının içinden eski bir Gallifrey küfrü mırıldandı. Sineklerden kaçınmak yeterince zorken, bir de insan müttefikleriyle desteklenince...

"Oraya gitmeyi düşünmüyorsun herhalde?.."

"Bütün bunların sona ermesini istiyor musun?" Doktor'un sesi keskindi. "Çünkü istiyorsan tam olarak neler döndüğünü öğrenmeliyim. Robin Sanford biliyor ve bir an önce onunla konuşmalıyım."

"Ama yakalanmadan koyden geçmemiz imkânsız!"

"Sana yolu gösterebilirim."

Gergin bir ses boş kilise içinde yankılandı. Charlie Bevan neredeyse yerinde sıçradı. Doktor sesin nereden geldiğini anlamak için etrafında döndü. Soluk, korkmuş suratlı genç bir çocuk ayin masasının üstünde asılı ağır kadife kumaşın altından onlara bakıyordu.

"Bunu tam olarak nasıl başaracaksın?" diye sordu Doktor, bir kaşını sorgular biçimde kaldırarak.

"Gizli bir geçit var," dedi çocuk gerçekçi bir şekilde. "Tabii ki var." Doktor'un suratına geniş bir sırıtma yayıldı.

Arazi arabası, öfkeli yolcular sinirlerini göstermek için kornalarına basarken ve ne olduğunu öğrenmek isterken, hareketsiz trafikte kilometrelerce gitti. Albay Dickinson onları görmezden geldi. Önlerindeki gökyüzünde varış noktalarını gösteren siyah duman bulutunu görebiliyordu.

Sıranın başında trafiği alternatif güzergâh için başka yöne çevirен barikat ile iki asker vardı. Araç yaklaşırken, askerler hazır ola geçti, biri köy çevresinin hemen dışındaki park yerine park etmesini işaret ediyordu. Bir kükremeyle çakıl yerde durunca, bir memur onları karşılamaya gitti.

"Günaydın, Albay." Asker sertçe selamladı.

"Yüzbaşı Wilson." Dickinson selama karşılık verdi.

"Buradaki durum nedir?"

"Bir ileri komuta yeri kurduk efendim ve köyün birçok noktasına bölükler yerleştirdik. Fakat içeri giremiyoruz. Şuraya bakın." Yüzbaşı onları koşuşturan askerlerin yanından, yolu tamamen kapatan iki karaağaç arasında asılı örümcek ağının yanına götürdü.

Albay dokunmak için elini uzattı, ama Yüzbaşı Wilson kolunu yakaladı. "Yerinizde olsam onu yapmazdım, efendim. Buraya vardığımızda birkaç adam ona tırmanmaya çalıştı; hâlâ o şeyi onlardan ayırmaya çalışıyoruz. Köye giren bütün yollar aynı şekilde kapanmış gözüküyor, tren yolu da. Ayrıca bir tür iletişim kesintisi de var. Sabit hat ve mobil sinyallerin ikisi de kesik. Telsiz sinyallerini artırmayı başardık ama çok bozuk."

"Köyün içinden herhangi bir haber var mı?"

"En ufak bir şey bile yok, efendim. Görüş alanındaki her yeri kontrol eden gözcülerimiz var. İçeride kesinlikle hareket var, ama içeriden ya da dışarıdan iletişim sağlanamıyor."

Albay onaylayıp, trafiğe kısa bir bakış attı. "Bölge halkına ne söyleyeceğiz?"

"Manevralar esnasında bir kaza olduğunu. Bu şimdilik işi görür gibi, ama iletişim kesintisi uzadıkça hikâyemizin eleştirilere göğüs germesi olasılıksızlaşacak."

"Peki şundan haber var mı?" Albay dumanı işaret etti. "Hayatta kalan birileri olma ihtimali var mı?"

"Korkarım hayır, efendim." Yüzbaşı Wilson kafasını salladı. "Bir kurtarma ekibi yollamaya çalıştık, ama..." aniden sustu. "Kendiniz görseniz daha iyi olur."

Albaya bir dürbün verdi ve iki adam yolun ortasında duran Sparta zırhlı personel taşıma aracına bindiler.

Albay dürbünü kaldırdı. Yüzbaşı kiliseye doğru işaret etti. "Ağaç sırasının yanındaki gölgelerde."

Albay durbunu odaklayıp derin bir nefes aldı.

"Aman Tanrım."

Ağaçların altında pusuda bekleyen böcek kocamandı. Araba büyüklüğündeydi. Albay gönülsüz bir kahkaha attı. "Kanlı canlı bir vosvos gibi..."

"Evet. Adeta bir canavar gibi, değil mi?"

"Onunla çarpışmaya girdiniz mi hiç, yüzbaşı?"

"Keskin nişancılardan birine rastgele birkaç atış yaptırdık, ama zırh delici kurşunlarla bile pek bir etkimiz olmadı. Sivillerin yerleriyle alakalı biraz daha çok şey öğrenmeden büyük kalibreli bir şey kullanmak istemedik."

Albay Dickinson böceğin kabuğundaki hasarı inceledi. "Yine de Karakulak çakılmadan önce biraz girişimde bulunmuş gibi duruyor. En azından bu şeylerin yaralanabilir olduğu anlamına geliyor. Türlerini belirledik mi?"

"Evet, efendim. Dobby Palmer böcek uzmanı sayılır. Bunun bir bombardırman böceği olduğunu söylüyor."

Albay onayladı. Onbaşı Nigel Palmer albayın doktorlarından biriydi. Çıkıntılı kulaklar ve kendine özgü bir burunla Harry Potter filmlerindeki Dobby'ye oldukça benziyordu, yani o takma isim kaçınılmazdı.

"Dobby bu bombacı böcek hakkında yararlı bir şeyler söyledi mi?"

"Oldukça çok, efendim. Görünüşe göre bu şey arka tarafından kaynayan asit fırlatabiliyor. Anlayabildiğimiz kadarıyla, helikopteri düşüren şey muhtemelen bu. Dahası var, efendim. Bu tarafta."

Albay Sparta'dan indi ve Yüzbaşı Wilson'ı dinlenme bölgesinin uzak tarafına kurulan çadıra kadar takip etti. İki asker bacakları kanlı bandajlarla sarılı, geçici yataklarda yatıyordu. İki adam da üstleri içeri girince ayağa kalkmaya çalıştı ama Dickinson yatmalarını işaret etti.

"Rahatta kalın." Yaralanmaları görünce çenesi kasıldı. Çok-

tan bir helikopter ekibi kaybetmişti, daha fazla adam kaybedecek durumda değildi. "Neler oldu burada, Yüzbaşı?"

"Ağ sadece ana yolları ve patikaları kapatıyor gibi gözüküyor," diye açıkladı Wilson. "Köyün geri kalanı açık çayırlardan ve çitlerden oluşuyor. Buradaki Er Arnopp helikopterdeki cesetleri kurtarmayı denemek için bir gruba liderlik etmeye gönüllü oldu. Ekip on metreden fazla ilerleyemedi."

"Daha fazla böcek mi?"

"Hayır efendim, bunlar." Wilson çadırın bir duvarına karşı duran masayı işaret etti. Plastik konteynırlar içinde birkaç büyük, parlak objenin kalıntıları vardı. Albayın neye baktığını anlaması biraz zaman aldı, ardından birkaç farklı parça birden tanıdık gelmeye başladı.

"Karıncalar mı?!"

"Evet efendim. Çayırın altında yuva yapmışlardı. Adamlarımız neye uğradığını şaşırdı." Yüzbaşı Wilson, içinde karın bölgesi olan bir tepsi aldı. "Onlar da küçük yırtıcı yaratıklar. Ve dayanıklılar. Er Arnopp yaralanana kadar birinin üzerinde bir şarjör harcadı. Onları parçalasan bile seğirmeye devam ediyorlar. En sonunda el bombası kullanmak zorunda kaldık."

Albay tepsiyi ondan alıp parçaları inceledi. "Elimizde bu şeylerin bu boyutlara kadar büyümesine neyin sebep olabileceğine dair bir bulgu var mı?"

"Hiçbir fikrimiz yok, efendim. Birçok kişi aralarında radyasyon olabileceğini konuşuyor, ama bana kalırsa bu çok 1950'lerin düşük bütçeli filmlerinin konusu gibi duruyor. Her ihtimale karşı Gayger sayacını her şeyin üzerinde gezdirdik, ama bütün sayımlar normal. Bir şey bulabilirler mi görmek için ölen böceklerden birini Bristol Üniversitesi'ndeki böcekbilim bölümüne gönderttim."

Albay onaylayıp plastik tepsiyi masanın üzerine geri koydu. Bu sırada dışarıdan bağırışlar ve hava taşıtı motoruna benzer ağır, tıngırdayan sesler geldi. İki asker birbirine endişeyle baktı.

"Şimdi ne var?"

Çadırın eteğini ittiklerinde çalıların üstünde uçuşan birkaç büyük obje gördüler. Böceklerden biri üstlerine çullanıp kızgınca vızıldayınca erler dağıldı.

Yaratıklar ağaçların üzerinden kaybolurken, Albay Dickinson endişeli bir somurtmayla Wilson'a döndü. "Zırhlı tümen olarak böcekler, lağımcı olarak örümcekler, muharip birlikler olarak karıncalar ve şimdi de hava desteği. Bu şeyler askeri taktikleri iyi kavramış duruyor, sence de öyle değil mi yüzbaşı?"

"Efendim?"

"Şu ana kadar bu şeyler sadece içeri girme girişiminde bulunursak saldırdılar." Albay Dickinson düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Bir şeyi koruyorlar."

Doğruldu.

"Yüzbaşı, o köydeki herkesle ve her şeyle ilgili bilgi almak istiyorum. Kim içeri girdi, kim dışarı çıktı, kim orada yaşıyor, kim orada tatilde, kim orada çalışıyor. Bireyler, şirketler, her şey."

"Başüstüne!"

Yüzbaşı Wilson hızla çıkarken, Albay Dickinson uzaktaki kilise kulesinin etrafında tembelce yuvarlaklar çizen böcekleri izledi. Bir şeyi koruyorlar.

Ya da birini.

BÖLÜM
7

Clara Angela'yı, kırsal bölgeyi saran parlak sarı koza tarlalarına doğru, kendileri ve köy arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışarak giderken takip etti.

Güneş daha da yükselirken, hava böceklerle canlanmaya başladı ve her vızıldama, kanat çırpma ya da hışırtı Clara'nın onları yakalayan şeyin ne olduğunu görmek için omzunun üstünden bakmasına sebep oluyordu.

Ne kadar denerse denesin, Coal Hill Lisesi'nin biyoloji laboratuvarının duvarlarını donatan İngiliz böcekleri posterlerini, özellikle iğneli böcekler bölümünü, düşünmeden edemiyordu. Örümcek, böcek ve sinekler yeterince kötüydü, ama ya dışarıda bir yerde devasa eşek arıları ya da yaban arıları varsa? Küçükken eşek arısı tarafından ısırıldığı zamanın acısını hatırladı ve sadece dev bir iğnenin vereceği zararı düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Yavaşça dalgalanan bitkilerin arasından geçerlerken Clara aniden önlerindeki çitlerin arkasında duran bir dizi alçak, prefabrik yapı gördü ve Angela'nın o herkesin bahsettiği bilim parkına doğru gittiğini fark etti.

Angela durup sarı çiçekler arasında çömelerek dikkatlice önündeki sanayi sitesinin hurda kapısına baktığında çayırın kenarına yaklaşıyorlardı.

Clara onun yanına çömeldi. "Belli bir yer için yola çıktığını tahmin etmeliydim." Angela omuz silkti. "Köyde kalırsak fazla yaşamayacağız, ama o şeyler henüz buraya ulaşmamış olabilir, ve burada saklanabileceğimiz ve kullanabileceğimiz bir telefonu olan güvenlik odaları olmalı."

"Tabii 'o şeyler' en başta buradan gelmeye başlamadıysa," diye hatırlattı Clara.

Angela kaşlarını çattı. "İngiliz kırsalının tenha alanlarındaki gizli bir laboratuvarda dev böcekler üreten çılgın bilim adamları mı? Buna inanmıyorsundur herhalde?"

"Son zamanlarda ne kadar çok garip şeye inandığımı bilsen çok şaşırırdın."

Angela merakla ona baktı.

Clara kafasını salladı. "Boş ver beni. Saçmalıyorum sadece. Haklısın, güvenli bir yer bulmalıyız. Kimseyi görebiliyor musun?"

Angela bir kez daha yola baktı. "Bana boş gözüküyor."

Clara derin bir nefes aldı. "Peki, hadi o zaman." Kapıya tırmanarak, yolu hızla geçip sanayi sitesine doğru gittiler. Terk edilmiş otoparkı geçerken Clara aniden şimdi çayırın korumasından çıktıkları için ne kadar açıkta ve savunmasız olduklarını fark etti. En yakın binaya aceleyle gittiler ve cam kapıdan dikkatlice önlerindeki hole doğru baktı.

"Kimseyi görebiliyor musun?" diye sordu Angela, kilitli kapıyı boşuna kaldırarak.

"Hayır. Boş. Başka bir tanesini denemek zorundayız." Duvar boyunca olan gölgelerde kalarak, iki kadın bir sonraki binaya doğru gittiler, ama o da boş ve kilitliydi.

"Bu çok saçma!" diye bağırdı Angela yumruğunu öfkeyle cam kapıya indirerek. "Burada park edilmiş arabalar var, herkes nerede?"

Clara artan panikle boş bilim parkının etrafına baktı. İkisi açıkta ne kadar uzun süre kalırsa, görülme ihtimalleri o kadar artıyordu. İçeri bir an önce girmelilerdi.

Görüş alanının köşesindeki bir kıpırdama Clara'yı sıçrattı. Karşıdaki çatıda hareket eden bir şey vardı. Kendi ekseni etrafında dönüp sırtını sertçe binanın alüminyum duvarına bastırdı.

Angela'nın gözleri korkuyla büyüdü. Dönüp kendi gözleriyle görmekten korkarak "Ne var orada?" diye sordu boğuk bir sesle.

Clara kendini onları takip eden korkunç şey her neyse onu savuşturmaya hazırlarken, birden dikkatini çeken şeyin ne olduğunu fark etti. "Sorun yok!" zorla nefes aldı. "Sadece güvenlik kamerası."

Angela ağzıyla elini tutup neredeyse histerik bir kahkahayı bastırdı.

Bu kamera bina köşelerine yerleştirilmiş kameralardan biriydi. Direkt onları görebileceği şekilde aşağı süzüldü. Bu esnada, Clara otomatik hareket etmediğini anladı. Kontrol ediliyordu. Biri onları izliyordu. Binanın gölgelerinden çıkıp direkt kameraya baktı ve çılgınca kollarını sallamaya başladı. "Hey! Bizi duyabiliyor musun? Burada mahsur kaldık. Bizi içeri almak zorundasın!"

Çok uzun gibi gelen bir süreden sonra, kamera hareket etmeden onlara baktı, ardından karşılarındaki bir binadan ikili kapı gürültüyle açıldı ve içeriden birkaç şekil çıktı.

"Şükürler olsun," diye bağırıp onlara doğru döndü Angela.

"Hayır, bekle." Clara kolunu yakaladı. "Bir şeyler yanlış."

Onlara doğru gelen şekiller beyaz, tek parça laboratuvar kıyafetleri giymişti. Köydeki insanlarla aynı gevşek, ayaklarını sürüyerek yürüme vardı.

"Ah, hayır." Angela umutsuzluk içinde kafasını salladı. "Burada da olamaz..."

Clara elini yakaladı. Angela çaresiz olduklarına inanmaya başlamıştı ve eğer öyle düşünürse işleri biterdi.

"Angela." Clara'nın sesi serti. "Gitmek zorundayız. Şimdi!"

Tökezleyen şekiller peşlerinde, iki kadın koşmaya başladı.

"Kevin?" Charlie Bevan çocuğa inanamayarak baktı. "Kevin Alperton? Burada ne arıyorsun sen?"

Çocuk ayin masasının altından çıktı.

"Böceklerden saklanıyorum, sizin gibi."

Doktor yüz yüze gelebilmek için eğildi.

"Ama saklandığın sadece böcekler değil, değil mi?"

Kevin başını salladı. "Herkes. Yani..." Gergin bir şekilde Doktor'a ve Charlie'ye baktı. "Umarım ikiniz dışında herkes."

"Bizim için endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Charlie çocuğa güven veren bir şekilde gülümsemeye çalıştı ve omzuna elini koydu. "Iy!" Elini iğrenerek geri çekti. İnce bir salgıyla kaplanmıştı.

Kevin yüzünü buruşturdu ve polis memuruna mahcup bir şekilde gülümsedi. "Onun için özür dilerim. Böcekler birbirlerini kokudan tanıyabiliyorlar, yani kendimi gizliyorum." Utangaçça Doktor'a omuz silkti. "'Tehlikeli Yaratıklar' diye bir korku filminde görmüştüm. Denemeye değer diye düşündüm."

"Feromon maskeleme." Doktor onaylayarak başını salladı. "Oldukça uyanık. Ve, sorabilir miyim, bunu denemek için salgıyı nerden buldun?"

Kevin okul çantasını açıp yıpranmış bir plastik kutu çıkardı ve kapağı açıp Doktor'a uzattı. "Biraz haşatı çıktı."

Doktor kutunun içine uzanıp kibarca sineklerden birinin kalıntılarını çıkardı. Charlie Bevan korkuyla tiz bir ses çıkarıp birkaç adım geri çekildi.

"Sırtıma konmuştu, ama üzerine düştüm ve iğnesini bana sokamadan onu ezdim." diye açıkladı Kevin. "Bence herkesi zombiye çeviren sinekler."

Doktor sonik tornavidasını cebinden çıkarıp böceği masadaki kadife kumaşın üzerine serdi ve incelemeye başladı.

"Sanırım haklısın." Temkinli bir şekilde sineğin iğneye benzer hortumunu kaldırdı ve ucundaki temiz sıvıyı kokladı.

"Dikkatli ol. Eğer bu bir tür zehirse..."

"Skopolamin."

"Efendim?"

"Skopolamin. Beynin kısa süreli hafızayı depolayan bölümlerine bilgi taşıyan sinir ileticilerini engelleyen bir uyuşturucu ilaç. Ayrıca insanları öneriye daha açık hâlâ getiriyor. Josef Mengele sorgularda bir çeşit doğruluk serumu olarak kullandı. CIA 1960'daki davranışsal mühendislik üzerine tartışmalı araştırmaları esnasında skopolamin dozları uyguladı."

Charlie inanamayarak böceğe baktı. "Ama bu–"

"Bu bir sürü şey," diye patladı Doktor öfkeyle.

"Sorumsuz. Etik dışı. Tehlikeli. Suç." Charlie'ye bakmak için döndü. "Ve kasıtlı. Biri bu böcekleri araç olarak kullanıyor."

Konuşma, üstlerindeki bir yerde çatı kiremitlerinden gelen çatırdamalarla aniden durmuştu. Örümcek yuvasına dönüyordu.

Doktor hızla Kevin'a döndü. "Şu tünel. Göster bize! Çabuk!"

Kendini gizleme araçlarını kaybetmek istemeyerek, Kevin sineği tekrar plastik kutuya koyup kapağını kapattı ve çantasına tıkıştırdı. "Bu taraftan."

Onları mihrabın uzak köşesindeki tahta bir kapıya yönlendirdi. Diğer tarafı kilisenin arkasındaki binaya çıkan, bir başka kapılı küçük bir odaydı. Kevin hızla kapıdan geçti. Ötedeki odalar karanlıktı; duvarlar çocuk resimleriyle ve papaz bildirimleriyle süslenmişti. Kevin hafif çürük görünümlü merdivenin altındaki ağır tahta kapıya doğru koşturdu.

"Buradan."

Kapı neredeyse abartılı bir gıcırdamayla açıldı, ve Kevin aydınlatma anahtarını el yordamıyla aradı. Açık, enerji tasar-

ruflu ampul belirsizce dar merdiveni ve rutubetli duvarları aydınlatarak yandı. Doktor ve Charlie Kevin'ı karanlığa doğru takip etti.

Kiler kutular, eski eşyalar, kamp malzemeleri ve Yavrukurt bayrakları gibi ıvır zıvırla doluydu. Kevin uzaktaki duvara doğru yolunu açtı ve yıpranmış bir koltuğu kenara çekip küçük, karanlık bir geçişi ortaya çıkardı.

"Bunu geçen ekim ayında keşfettik," diye açıkladı Kevin. "Cadılar Bayramı İzci partisi vardı ve Baz Jones ile ben Akela'yı korkutmak istedik. Asırlar önce kapatılmış olmalı."

Doktor karanlık deliğe dikkatlice baktı. "Ne kadar uzağa gidiyor?"

"Postanenin yanındaki eski su pompasının yakınına çıkıyor."

Charlie Bevan yüzünü ekşitti. "Çok uzak değilmiş."

"Hiç yoktan iyidir." Doktor sonik tornavidasını çıkarıp tüneli zümrüt yeşili ışıkla aydınlattı. "Nereye gittiğini biliyorsun Kevin. Başı çeksen iyi olur."

Kevin sürünerek tünele girerken Doktor Charlie'ye bakmak için arkasına döndü. "Sanırım Bay Robin Sanford'un bize uzaydan gelen dev böcekler hakkındaki bütün hikâyeyi anlatmasının vakti geldi."

Clara ve Angela çok büyük bir geri dönüşüm kutusunun gölgesinde birbirine sokulup beyazla kaplanmış şekillerin sanayi arazisine yayılmasını izlediler.

Açıkta kalırlarsa kaçma şansları olmadığını hemen fark ettiler. Angela köye geri dönmelerinden yana olmuştu, ama Clara orada da daha iyi durumda olmadıklarına dikkat çekti ve ayrıca şimdi, olan şeylerin bilim parkıyla alakalı olduğundan emindi. Birilerinin onları kameradan seyredip yardım etmemeleri için başka hiçbir sebep yoktu.

Şimdi dikkatlerini çektiği için Clara site çevresindeki dü-

zinelerce kamerayı fark etmişti. Fikir aklına o zaman geldi. Binaların çoğu terk edilmiş gibi duruyordu. Biri hariç. Bu yüzden neler olduğunu çözmenin anahtarı o binada yatıyordu. İçeri girmek zorundaydılar.

Angela ona deliymiş gibi baktı. "Daha şimdi laboratuvar önlüklü zombi insanların çıktığı binaya mı girmek istiyorsun?"

Clara sadece başıyla onayladı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Arabaları siper olarak kullanarak tekrar sanayi sitesinin merkezine doğru gitmeye başladılar ama rahatça hareket etmelerine engel olan çok fazla laboratuvar önlüklü kişi vardı.

Görülmeden sadece geri dönüşüm çöplerine kadar gidebildiler. Takipçilerini başka yöne yollamaları gerekiyordu.

Clara hareketleri üzerine bir çeşit şablon belirlemek için güvenlik kameralarını izliyordu. Çoğunun, ileri geri bir dizi hareketle tamamen otomatik olduğundan emindi. Büyük ihtimalle ilk fark edildikleri zaman olduğu gibi, ön kontrollü hareketler elle iptal edilmiş olabilirdi, ama bir kişi tarafından kontrol edilemeyecek kadar fazla kamera olmasına bel bağlıyordu.

Saklandıkları yerden kameraların üçünü görebiliyordu. Üçünün de arkasına saklandıkları kutulardan uzağa baktıkları on iki saniyelik bir ara oluyordu. Buraya kadar gözükmeden gelmeleri sadece şans eseri olabilirdi. Şanslarının devam etmesini umarak Clara derin bir nefes alıp Angela'nın giydiği hırkaya sarıldı ve döngüdeki bir sonraki boşluğu bekledi.

"Çok yaklaştı," diye fısıldadı.

"Kenarlar hâlâ temiz!" dedi Angela parkı inceleyerek. Üç kamera da mükemmel pozisyona ulaşıyordu. Clara kendini hazırladı.

Neredeyse...

Şimdi.

Clara kendini kutuların korumasından çıkarıp sanayi ara

zisini saran dikenli çitlere doğru gitti. Koşarken nefesi altından saydı.

"On, dokuz, sekiz..." Beşe ulaştığında geri dönmeye başlamış olmazsa...

Savrularak çitin yanında durup hırkayı en üstteki dallara takılsın diye havaya attı. Düşmeye başladığında kalbi ağzına gelmişti. Durmayacaktı! Neyse ki, dikenli teller sonunda kumaşa takıldı, ama aklından dörde gelmişti.

Clara dönüp koşabildiği kadar hızlı koştu. Angela'nın geri dönüşüm kutularından ona bakan panik dolu suratını görebiliyordu. Gözünün ucuyla kameraların bir kez daha dönmeye başladığını görebiliyordu.

Başaramayacaktı.

BÖLÜM
8

Doktor dar tuğla koridorda sıkış tıkış ilerlerken, zihni içinde bulunduğu sis perdesinin bütün parçalarını bir bir inceliyordu. En son ipucu skopolamindi ve zamanında Naziler tarafından kullanılan bir uyuşturucu olmasının da epey önemli bir ayrıntı olduğuna emindi. Skopolamin, hava saldırısı, savaş sırasında burada konuşlanmış bir İç Güvenlik Kuvvet Birliği,[1] uzaydan gelen dev böcekler hakkındaki dedikodular... 1940'larda burada olmuş olanlar, şu anda olanları anlamanın tek yolu. Yine de bulmacanın sahip olmadığı tek bir parçası kalmıştı.

Bilim parkı.

Doktor durdu. "Bir dakika bekle bakalım, Kevin."

"Ne oldu?" dedi Charlie boğuk bir sesle, Doktor'un arkasından. "Bir sorun mu var?"

"Şu bilim parkı."

Charlie Doktor'a hayretle baktı. "Bunun hakkında gerçekten şu anda mı konuşmak istiyorsun?"

"Aklında buradan daha iyi bir yer geliyor mu?"

"Haklı," dedi Kevin neşeyle. "Böcekler bizi asla burada aramayacaktır ve köydeki kimse bilim parkı hakkında bir şey bilmiyor. Ben ve Baz Jones hariç. Ve tabii onun arkadaşı Derek

1 İkinci Dünya Savaşı sırasında birtakım gerekçelerden ötürü (çok genç veya yaşlı olmaları gibi) İngiliz ordusuna katılamayan gönüllüler tarafından oluşturulmuş bölgesel direniş örgütleri, birlikleri. -yhn

Farmer. Ve belki şu Robert ikizleri. Ayrıca onun dışında..." İlgiyle Doktor'a döndü. "Bilmek istediğin nedir?"

"Bert Mitchell, Jason Clearfield adında birinden bahsetti. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bir maske takıyor!" dedi Kevin, gözleri parlayarak. "Tıpkı 'Operadaki Hayalet'te olduğu gibi!" Bir anda yüzü düştü. "Tiyatro oyunundaki gibi bir maske ama, film uyarlamasındaki gibi değil. Hammer'ın film uyarlamasındaki gibi bir maske taksa çok daha havalı olurdu tabii. Ya da şu Universal uyarlamasındaki gibi."

"Bu gerçekten konuyla alakalı mı?" diye böldü Charlie sabırsızca. "Evet, adam maske takıyor. Belli ki endüstriyel bir kazadan korkunç yanıklar almış. Bu bir çeşit canavar olduğu anlamına gelmiyor!"

"Hayır, gelmiyor," Doktor katıldı. "Ama sırf maskeli bir biliminsanının dev böcekler üretmesi olasılıksız gözüküyor diye de bunun arkasında o olduğu ihtimalini dikkate almamamız gerektiği anlamına da gelmiyor. Bu yaratıkların genetiğiyle oynandığından eminiz. Bu laboratuvarlara, karışık makinelere ve kimyasallara erişim demek."

"Ve bunu şimdiye kadar birileri fark etmez miydi sence?" Charlie derin bir nefes aldı. "Bak, geçen hafta oradaydım. Clearfield bana etrafı gösterdi..."

"Neden?"

"Efendim?"

"Neden oradaydın?"

"Haneye tecavüze teşebbüs. Yerlilerden birkaçı cuma günü içkiyi biraz fazla kaçırdı ve laboratuvarlardan birine zorla girmeye çalıştı." Charlie Doktor'a baktı. "Sanayi bölgesinde canavar ürettikleri düşüncesi buralarda çok eski bir şaka."

Doktor bir anlığına sessiz kalıp ardından onayladı ve üçü koridordan yavaşça ilerlemeye devam ettiler.

Charlie Bevan'ın tekrar güvence vermesine rağmen, Dok-

tor, Robin Sanford'la konuştuktan sonraki duraklarının neresi olduğuna çoktan karar vermişti. Jason Clearfield'la bir randevusu vardı.

Baldır kasları harcadığı efforu reddederken Clara kamera dönmeyi bıraktığında ve diğer tarafa doğru amansız seferine başlarken kendini ileri atıp acı bir şekilde asfalta çarptı.

Birkaç saniye nefesini tutup fark edildiğine dair bir belirti için bekledi, ama otopark sessiz kalmaya devam etti.

"Son dakika işlerini gerçekten seviyorsun, değil mi?" Angela kızgın bir şekilde fısıldadı.

Clara nefesini bıraktı ve kırmızı hırkanın gündüz melteminde nerede hareket ettiğini görmek için çöpün etrafına dikkatlice baktı. "Şimdi sadece işe yarayıp yaramadığını göreceğiz."

Birinin rengi fark etmesi uzun sürmemişti, ve üç kamera hırkanın takıldığı yere odaklanmak için döndüğünde makinelerden bir vızıltı duyuldu. Biraz sonra ağır adımların sesi duyuldu ve uzaktaki binanın köşesinden bir düzine ya da daha fazla beyaz giymiş teknisyen gözüktü.

İçlerinden biri, Clara'nın kendisinden çok da büyük olamayacağını düşündüğü genç bir adam, uzanıp hırkayı çekti.

"Çayırlara kaçtılar." Sesinde duygu yoktu. Sadece olayın izahı. "Köye geri dönmeye çalışıyor olmalılar."

Adam, neredeyse bir şeyler dinleyen bir köpek gibi, kafasını bir yana eğdi, ardından onayladı ve açıkta kalan yüzünü ve ellerini kesen dikenlerden bihaber bir şekilde dikenli çitlere doğru gitmeye başladı.

Diğerleri takip etti ve kısa süre içinde Clara ve Angela'yı ararken çayırlara dağılarak düzensiz bir sıra oluşturdular.

Angela rahat bir nefes verdi ve Clara hareketsiz kalmasını işaret ettiğinde saklandıkları yerden çıkmak üzereydi.

"Bekle..."

Biraz sonra, arama yapan insanların arasına katılan birkaç dev sineğin vızıldaması duyuldu.

"Tamamdır, onlardan kurtulduk," dedi Angela sessizce. "İçeri nasıl giriyoruz? Kapıya gidip kapıyı mı çalıyoruz?"

"Doktor burada olsaydı, öyle yapabilirdik," dedi Clara dalgın bir şekilde. "Ama sanırım başka bir alternatif buldum."

Kameranın hâlâ çitler arasındaki boşluğa bakıp bakmadığını kontrol ederek, Clara Angela'yı peşindekilerin çıktığı binaya bakana kadar sanayi arazisine doğru geri yönlendirdi.

"Bunu daha önce fark etmiştim," dedi Clara duvar dibine yerleştirilmiş yangın çıkış kapısını işaret ederek.

"Peki..." Angela ikna olmamıştı. "Ve onu öylece açık bırakacaklarını düşündün."

Clara sadece gülümsedi. "Hadi."

Acceleyle kapıya gittiler. Bir taraftaki metal çerçeve eskimiş ve bükülmüştü.

"Birileri çoktan bunu denemiş..."

"Bazı yerli çiftçilerden biriydi," diye açıkladı Angela. "Geçen hafta Wheatsheaf'teki karaoke gecesinden sonra işler biraz şiddetlendi." Kapıyı isteksizce çekti. "Ne büyük sürpriz, kilitli. Yani, eğer yanında maymuncuk yoksa..."

"Yok." Clara sırıttı. "Ama bir tel tokam var!" Angela izlerken Clara kilit üstünde çalışmaya başladı. Biraz sonra rahatlatıcı bir klik sesiyle açıldı.

Angela şaşkınlıkla Clara'ya baktı. "Sende göründüğünden fazlası var! Bunu sana kim öğretti?"

"Jenny Flint diye genç bir kadın."

"Profesyonel bir hırsız mı?"

"Hayır. Viktoryen dönem hizmetçisi. Hadi."

Angela'nın şaşkın ifadesini görmezden gelerek Clara kapıyı açtı. Binanın içerisi karanlık ve sessizdi. Ciddi bir hata yapmadığını umarak Angela'nın elini tuttu ve iki kadın içeri girdi.

Kevin tünelin sonunu işaret eden metal ızgaradan dikkatlice bakarak etrafta kimse olup olmadığını kontrol etti. "Temiz," diye fısıldadı eski demiri çıkararak. Izgara içeri doğru dönüyordu ve Kevin tünel girişini gizleyen kolları itip sürünerek geçti. Doktor, Polis Memuru Bevan tarafından takip edilerek onun arkasından gitti.

Doktor kıyının temiz olup olmadığını kontrol ederken Kevin merakla onu izledi. Tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Yaşlı gözüküyordu, muhtemelen Kevin'ın büyük babasıyla aynı yaşta, ama onu çok daha genç gösteren, gözlerinde parlayan enerjiyle ilgili bir şey vardı.

Hayır. Daha genç değil.

Farklı.

Kevin titredi. Çantasına uzanıp plastik kutunun tepesini açtı ve tabanını kaplayan salgıdan biraz çıkardı. Tekrar dışarıda olmak onu geriyordu.

Polis Bevan kutuyu ondan kaptı. "Hepsini kullanma," dedi tüneli tırmanmak için harcadığı efordan nefes nefese kalmış bir şekilde. "Biliyorsun, Doktor ve ben de o şeye ihtiyaç duyacağız."

Parmaklarıyla salgıdan bir damla alıp ince saçına sürdü.

"Lanet olsun." Yüzünü ekşitti. "Bu şey iğrenç kokuyor." Kutuyu Doktor'a uzattı. "Senin sıran."

Doktor bir anlığına ona baktı, ardından tünel boyunca yolu aydınlatmak için kullandığı gümüş tüpü kaldırdı ve kenarındaki ufak bir kontrol ayarını çevirdi. "Ya da sadece ayarları aynı etkiyi yaratacak ama derimizi ölü bir böceğin çürüyen özsuyuyla kaplamamızı gerektirmeyecek sonik bir şemsiye oluşturmak için kullanabilirim?" Dönüp Kevin'a göz kırptı "Şimdi, Robin Sanford'ın evi hangi tarafta?"

Kevin garip bir şekilde Doktor'un göz kırpışından tekrar güven duyarak, önlerindeki yolu işaret etti. "Bu taraftan."

Doktor'un sonik kalkanı tarafından korunarak üçü dikkatli bir şekilde çitli yolda ilerlemeye başladı. Artık tek bir izden

çatlamış asfalttan ve çukurlardan başka bir şey kalmayana kadar köy merkezinden uzaklaştıkça yol darlaştı.

"Bundan, Bay Sanford'un çok ziyaretçisi olmadığını çıkarıyorum," dedi Doktor.

Charlie Bevan gergin bir şekilde etraflarını kapatmaya başlayan çitlere bakıyordu.

"Dediğim gibi, kendi halinde biri."

"Bir kere bizim okulumuza gelmişti," dedi Kevin geçen seneki tarih dersini hatırlayarak. "İç Güvenlik Kuvveti hakkında bir konuşma yapması gerekiyordu ama bazı çocuklar onunla dalga geçmeye başladı. Dev böceklerle ilgili her şeyi anlatmasını istediler, o da sinirlendi ve müdür tarafından uzaklaştırılmak zorunda kaldı." Bir an duraksadı. "Sanırım insanlar onu şimdi daha çok dinleyebilirler. Tekrar gelmesini sağlamalıyız."

Yolun sonuna ulaştıklarında çitler tekrar ağaçlık yere ve açık çayırlara doğru yol vermeye başladı. Robin Sanford'un evi eski bir çiftlikti ama asıl ev hariç bütün binalar yıkık dökük tü ve sarmaşıkla sarılmıştı. Kevin küçükken arkadaşlarıyla burada oyun oynamalarını hatırladı. İlk olarak, Bay Sanford aldırmazdı –hatta Kevin'ın aklında eski mermi kovanları ve kep nişanları gibi şeylerin gösterildiği belirsiz anıları vardı– ama adam yaşlandıkça mülküne gelen insanları hoş görmemeye başladı.

Doktor, Kevin ve Polis Memuru Bevan'a ağaçların gölgelerinde kalmalarını işaret edip, yavaşça çiftlik avlusunu geçip evin ana kapısına doğru gitti.

Girişte ani bir hareket Kevin'ın dikkatini çektiğinde avlunun yarısına gelmek üzereydi. Posta kutusu yavaşça açılıyordu. Kevin izlerken iki metal boru delikten çıktı.

Boruların ne olduğunu fark edince Kevin ileri atılıp bağırdı.

"Doktor! Dikkat et!"

Sözleri uyum içinde patlayan tüfek namluları tarafından bastırılmıştı.

BÖLÜM
9

Kapı arkalarından kapandı ve Clara, gözlerinin binanın içindeki karanlığa alışmasını beklerken birkaç saniye hareketsiz durdu.

Kapının hemen ardındaki bölgeye, paketlenmiş kasalar ve ıskarta paletler yığılmıştı. Bir istif makinesi elektrik kabloları bulunan raflarla beraber duvara karşı park edilmişti. Yukarıda, tavan palangalarla beraber inceydi ve binanın içini dolaşan birkaç metrede bir yerleştirilmiş merdivenlerle çıkılan metal bir köprü vardı.

Clara kutulara doğru yaklaştı. Bina boş gözüküyordu, ama önünde soluk mavi bir ışık tarafından aydınlatılmış, büyük, bodur şekillerden oluşan bir çember seçebiliyordu. Duvarın yanındaki gölgelere yakın bir şekilde, iki kadın ışığa doğru gitmeye başladılar.

Yaklaştıkça garip düşük elektrikli vızıldama ve diğer tanıdık seslerden duymaya başladılar. Böcek sesleri.

Binanın uzak tarafındaki duvarına karşı düzinelerce kablo ve cam kafesler vardı. Bazıları boştu, kapıları açıktı, diğerlerinde hâlâ ter örgülere yapışan ya da kafeslerinin ortasında vızıldayan ve titreşen büyük canavarımsı şekiller vardı.

Angela irkildi. "Onlar ne?"

Clara bilmediğini kabul etmek zorundaydı. İlk bakışta, ya-

tatıkların çok büyük örümcekler olduğunu düşünmüştü, ama kendini daha yakından bakmaya zorladığında kanatları, pulları ve çok fazla bacağı olduğunu görebiliyordu. Sanki biri dört farklı türden böceği parçalara ayırmış ve sonra parçaları farklı sırada tekrar yapıştırmış gibiydi. Yaratıklardan biri miskin miskin onu ısırmaya çalıştı ve Clara geri sıçradı.

Kafeslerin arkasında karışık bilim ekipmanlarıyla dolu raflar ve sofistike bir laboratuvar içeren başka bir odaya bakan büyük cam bir pencere vardı.

"Bunu kim yapıyor?" diye fısıldadı Angela kızgınca. "Ve neden yapıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Clara. "Ama şununla bir alakası olmazsa çok şaşırırım."

Odanın ortasında her biri dolap boyutunda, her biri önünde büyük LED ekran kurulu, on üç büyük siyah kutu duruyordu. Kol kalınlığında kablolar her birinin dibinden büyük, gri çan şekilli, konsollarla sarılı merkezi işlemcilere ve endüstriyel boyutlarda jeneratörlere bağlanıyordu.

Clara Angela'nın elini bırakıp uğuldayan bütüne doğru gitmeye başladı. Yaklaştıkça kutular üzerine monte edilmiş LED ekranlarda titreşen görüntüleri, bir şekilde tanıdık gelen modelleri görebiliyordu. Ancak çemberin tam ortasında durduğunda bağlantıyı kurabiliyordu. Ekranlardaki görüntüler köyün dışındaki taşların üzerine kazınmış modellerle aynıydı.

"Bu taş çemberi," diye soludu. "Biri taş çemberin teknolojik versiyonunu üretmiş."

"Ne kadar zekisin."

Ses odayı silah atışı gibi kesti. Clara, binanın her tarafından ışıklar açılıp depoyu parlak beyaz ışıltıyla doldurunca gözlerini örttü. Işıklar açılınca, kafeslerdeki melez böcekler öfkeyle çığlık atıp havayı tiz ses ve tıslama ahenksizliğiyle doldurdu. Beyaz giyinmiş şekiller onlara yaklaşırken Angela Clara'nın yanına koştu.

"Örtü şu şeyleri."

İki kişi aceleyle kafeslere doğru giderken, kusursuz gri takım içindeki uzun bir adam çemberin ortasına adım attı. Clara'nın onunla ilgili fark ettiği ilk şey İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmış gibi gözüken eski bir servis tabancası tutuyor olmasıydı. İkinci şey yüzünün yarısının beyaz plastik bir maskeyle kaplı olmasıydı.

Şimdiye kadar duyduğu tasvirlerden yola çıkarak, bu insan tek bir kişi olabilirdi.

Bu, gizemli Jason Clearfield idi.

Doktor'u kurtaran tek şey ışık hızında refleksleri. Silah ateşlenince kendini bir tarafa atıp sert bir şekilde omzunun üstüne düştü ve tek bir yumuşak, akıcı bir hareketle ayağa kalktı. Evin içinden boğuk bir küfür geldi.

Doktor ileri doğru hızla koşup tüfeğin namlusunu kaptı ve sertçe çekti. Kapının öbür tarafında yüksek sesli bir gürültü ve acı dolu bir homurdanma vardı. Doktor hemen silahı serbest bıraktı ve aynı anda kapıya omuz atarken sonik tornavidasını kilide bastırdı.

İçeri doğru çarptı ve Doktor'un saldırganı yere düştüğünde başka bir acı çığlığı geldi. Doktor içeri girdi. Yaşlı bir adam omzunu tutarak girişteki döşeme taşında yatıyordu. Doktor tüfeği elinden kaptı ve ona nefretle baktı.

"Geleneksel askeri yöntem olan 'önce vur, sonra sorgula'yı takip ediyor olduğunuzu görmek güzel."

Charlie ve Kevin arkasındaki kapıyı itip girdi, polis hızla içeri girip yaşlı adamın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ne yaptığını sanıyordun Robin? Bizi öldürebilirdin!"

"Onlardan biri olduğunuzu düşündüm." Yaşlı adam acıyla yüzünü ekşitti. "Beni de başka bir zombiye dönüşturmeye geldiğinizi sandım."

"Ah, peki, o zaman sorun yok." Doktor kibirli bir şekil-

de homurdandı. "İradeleri dışında kullanılan arkadaşlarını ve komşularını öldürmek hiç sorun değil."

Robin ona kızgın bir bakış attı. "Orada benim arkadaşım yok."

İki adam bir süre birbirine baktı, ardından Robin derin bir nefes verdi.

"İçeri girseniz iyi olur." Kevin'a döndü. "Sen, evlat, kapıyı kapat. Ve düzgün kilitlediğinden emin ol. O sürüngenlerden herhangi birinin içeri girmesini istemeyiz."

Robin onları büyük, samimi bir mutfağa yönlendirdi. Tüfek kovanlarının olduğu açık bir kutu, odaya hakim olan eski meşe masanın üzerinde duruyordu. Doktor tüfeği Charlie'ye verdi.

"Al. Her ne kadar bu şeylerden nefret etsem de bunu tutmamak aptallık olur. Ne olur ne olmaz."

Charlie kafasıyla onaylayarak silahı alıp açtı ve harcanmış kovanları çıkardı. Robin mutfak sandalyelerinden birine oturup, omzunu ovdu, hâlâ düşmüş olduğu için acı çektiği belliydi.

Doktor karşısına geçti. "Şuna bakmama izin versen iyi olur."

"Neden? Bir tür doktor musun sen?"

"Aslına bakarsan, evet." Doktor çıkardığı acı homurdanmalarını duymazdan gelerek Robin'in omzunun etrafındaki kasları yoklamaya başladı. "Hiçbir kırık yok gibi gözüküyor."

"Senin sayende değil," diye homurdandı Robin. "Yine de, sanırım bu da bir şey. Berbat bir şekilde sertleşecek gerçi."

"Pek sayılmaz." Doktor sonik tornavidasındaki ayarları düzenledi ve mutfağı alçak bir sesle dolduran tornavidanın ucunu Robin'in omzunda gezdirdi. "Bir süreliğine hoş olmayan bir morluğun olacak, ama yeni kadar iyisin."

Robin denemek için kolunu kaldırdı ve inanamayarak Doktor'a baktı. "Hayret bir şey..."

Doktor başka bir sandalye çekti ve dirsekleri masada, çenesi ellerinde ve enerjiyle parlar şekilde karşısına oturdu.

"Ve şimdi, Bay Sanford, belki bana savaş sırasında savaştığınız dev böceklerle ilgili tecrübelerinizi anlatmak istersiniz."

"Affedersiniz, efendim?"

Onbaşı Palmer mobil komuta merkezinin girişinde durdu.

"Evet, Onbaşı?" Yüzbaşı Wilson boynundaki sinirlerin çatırdadığını hissederek dizüstü bilgisayarından başını minnetle kaldırıp baktı. Masa işlerinden nefret ediyordu.

"Çevreden tüfek sesleri duyuldu, efendim."

Albay Dickinson aniden kafasını kendi bilgisayarından kaldırıp baktı. "Tüfek? Nerede?"

"Köyün güney kısmından, efendim. Büyük ihtimalle tüfek."

"O zaman bir baksak iyi olur. Arabamı hazırla, olur mu Palmer."

"Efendim."

Onbaşı hızla çıkarken, Dickinson sandalyesinde geri yaslanıp düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ne düşünüyorsun, Yüzbaşı? Köyde direniş?"

Wilson omuz silkti. "Tüfeği olan yeterince çiftçi var, yani en sonunda birinin bu şeyler üzerinde kullanması pek şaşırtıcı değil." Duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazla duymamış olmamıza şaşırıyorum."

"Bu da yerliler üzerinde baskı olduğu izlenimini uyandırıyor."

"Muhtemelen. Geri kalanlarının ölmediğini varsayarsak." Albay bir süre sessiz kaldı, ardından kalktı ve komuta merkezinin kapısını kapattı.

"Yüzbaşı, sana söylemek üzere olduğum şey gizli. Bir *Wunderwaffe* ile alakalı."

"Anlamadım, efendim." Wilson kafasını salladı. "Dillerle aram hiç iyi olmamıştır."

"Bir mucize silah. *Die Glocke* diye bilinen çok gizli bir teknolojik Nazi aleti."

Yüzbaşı Wilson boş boş baktı. "*Die Glocke*?"

"Çan."

"Çan mı?" Charlie Bevan kafası karışmış bir şekilde baktı. "Ne tür bir şey o?"

Robin Sanford yalpalayarak ayağa kalkıp mutfağı geçti ve bir raftan hırpalanmış, eski görünümlü bir kupa çıkarıp içine bir poşet çay attı ve aynı derecede eski görünen bir su ısıtıcısının yanına koydu.

"İkinci Dünya Savaşı sırasında, İngiliz ordusu kodlu bir radyo sinyaliyle karşılaştı. O zamanlar Alman denizaltı sinyalini kırmaya çalışıyorlardı ve herkes bunun yeni bir aşırı karışık şifreleme olduğunu varsaydı. Sorun şuydu ki sinyal Kuzey Atlantik'ten gelmiyordu, uzaydan geliyordu."

"Dalga geçiyor olmalısın!" diye kızdı Charlie ilgisizce. "Elbette Alman propagandasıydı?"

"Birçok insan da öyle düşündü, ama Avrupa'nın içindeki ajanlardan Almanların da aynı sinyali saptadığını belirten raporlar almaya başladılar ve tercüme etmeye yakınlardı."

Robin anılarında kayıp bir şekilde suyun kaynamasını izledi. Doktor, kendi zamanının hikâyesini anlatmasına müsaade ettiği için memnun, oturup bekledi ama Charlie sabırsızdı.

"Evet? Ne diyordu?"

"Kaba bir çeviri elde etmek bile en zekilerin aylarını almıştı. Turing, Welchman, Knox... Hepsi çözmeyi denedi. Judson'ı bile bir süre onun üzerinde çalıştırdılar."

Doktor o isim geçince kaskatı kesildi. "Judson?"

"Evet, ULTIMA projesinde çalışması için götürülmeden önce." Isıtıcı, bir klikle kendini kapattı ve Robin kaynayan suyu kupasına döktü. "On iki fit uzunluğunda büyük, metal bir çan şeklinde bir makine inşa etmek için verilmiş bir dizi ta-

limatlı. Kimsenin ne için olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, ama Almanlar çoktan inşaatına başlamışlardı, yani bizim de bir tane inşa etmeye başlamaktan başka bir çaremiz yoktu."

"O zamanlar oldukça genç olmalısın," dedi Doktor.

Robin kafasını sallayıp çayından bir yudum aldı. "On sekiz yaşındaydım. Irsi kalp bozukluğundan faal hizmetten reddedilmiştim. Burada, Ringstone'da, İç Güvenlik Kuvveti'nde er yapıldım gerçi."

"İç Güvenlik'in sadece sahilleri falan koruduğunu sanırdım," diye atıldı Kevin.

"Oldukça doğru, genç adam. Ama aynı zamanda önemli askeri donanımları da korurlar."

"Ringstone gibi," dedi Doktor sessizce.

"Evet, Doktor. Burası İngiliz ordusunun Çan'ı inşa edip test ettiği yer."

Albay Dickinson bilgisayarının başına geri oturdu. "Ben Ringtone'la alakalı sorular sormaya başladıkça üst düzeylerde alarm çanları çalmaya başlamıştı." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Kasıtlı değildi."

İçinde planlar, şablonlar ve eski, siyah beyaz fotoğraflar olan bir dizi dosya çıkardı.

"Çan, savaşın durgun aylarında yürütülen, en gizli Nazi silah programıydı. Kod adı 'Kronos Projesi', Hans Kammler isimli bir generalin emrindeydi. Naziler o ana kadar gittikçe umutsuzlaşmıştı ve bunun bir çeşit süper silah ya da yeni bir tür hava taşıtı ya da yer çekimine karşı bir alet olduğunu düşündüler."

Çorak, dağlık bir alana kurulmuş fabrika bloğu içeren havadan çekilmiş fotoğraflar serisini büyüttü.

"Cihazlarını şu an Polonya sınırlarında bulunan Südet dağlarındaki Wenceslas madenlerinde inşa ettiler. Oradaki bir baraj, deneyler için hidroelektrik enerji üretiyordu ve yakındaki

toplama kampından mahkûmlar deneme alanındaki inşaat için iş gücü olarak kullanılıyordu."

Wilson öne eğilip hava fotoğraflarından belli belirsiz yuvarlak bir şekil gösterdi. "Bu nedir? Tıpatıp şeye benziyor..." Birden aptal gibi hissederek konuşmayı kesti.

"Evet?" Albay beklenti içinde ona baktı.

"Stonehenge'e benziyor."

"Oldukça doğru, Yüzbaşı Wilson." Dickinson bir tuşa bastı ve fazla büyümüş asfalt genişliğin merkezinde duran çok büyük, dairesel beton yapının modern zaman görüntüsü olan başka bir fotoğraf ekrana geldi. "Almanlar buna 'Taş yapıt' ya da 'Sinek Kapanı' dediler. Burası Çan'ın test edildiği ve Kronos projesinden geriye kalan yer."

Captain Wilson kafası karışmış gözükerek sandalyesine geri oturdu. "Anladığımdan emin değilim, efendim. Nazi süper silahları ve taş daireler?"

Albay bilgisayarı kapattı. "Naziler esasen makinenin doğasını yanlış anladı. Hitler hayal dünyasında yaşıyordu, bunun uzaylılar tarafından savaşı kazanmalarına yardım etmek için inen en üst düzey silah olduğunu düşünüyordu. Birçok insan bu inanış yüzünden öldü. Birçok biliminsanı Çan'ın ilk işlemi sırasında öldü. Makinedeki düzeltmeler ve koruyucu kıyafetlere rağmen sonraki deneyleri yürüten biliminsanlarından yedide beşi makineye maruz kalmaktan ötürü öldü." İfadesi sertleşti. "Ve bu, ona kasten maruz bırakılanların sayısına yetişmiyor bile, ya da bunu gizli tutmak için ordu tarafından öldürülen işçilerin sayısına."

"İngiliz deneylerinin daha başarılı olduğunu varsayıyorum?"

Albay onayladı. "Görünüşe bakılırsa, mesele sadece makineyi inşa etmek değildi, çalıştırmak için doğru türde enerjiyi bulmaktı. En sonunda, müttefikler için problemi çözen Aleister Crowley'di."

"Şu, gizli güçlere inanan kişi mi?" Wilson sesindeki şüpheyi yansıtmamaya çalıştı.

"O zaman karşı istihbaratımızda çalışıyordu ve bizim deneylerimizin ley hatlarına yakın olduğu için Almanlarınkinden daha başarılı olduğunu söylüyordu."

"Affedersiniz, efendim." Wilson çenesini ovdu. "Tüm bunlara inanmakta güçlük çekiyorum."

"Kesinlikle katılıyorum, yüzbaşı. Üstesinden uzun süre gelemedim. Asıl nokta, Crowley haklıydı. Deney sonuçları, makine ley hatları sırasına yerleştirilince önemli ölçüde gelişti. Almanlar da bu sonuca ulaşmış olmalılar ama deneme alanı için seçtikleri alandan dolayı bu hipotezi test etme yolları yoktu. 1994 civarında çok daha küçük bir Çan prototipiyle komando hücumu tarafından İskoçya'daki neolitik daireye yapılmış muhtemel bir saldırı kanıtı var, ama o belgeleri göstermeye iznim yok."

"Yani bizim makinemiz taş yapıtların olduğu yerde konumlanmıştı?"

Albay kafasını salladı. "Belli ki. Müttefikler Nazilerin deneyleri izlediğini biliyordu, bu yüzden biraz ücra bir yer bulmaları gerekiyordu. Ringstone, İngiliz araştırma alanı olarak seçildi. Kod adı 'Big Ben Projesi'."

"Yerel taş çemberi kullanarak mı? Kral'ın Muhafızları?"

"Aynen." Albay öne eğildi. "Makine bir silah değildi. Yüzbaşı. Bir ışınlanma cihazıydı. Ve çalıştı."

BÖLÜM
10

Clara adam daireye adım atarken, giydiği maske yüzünden ne kadar şaşırdığını belli etmemeye çalışarak dikkatle adamı izledi. Yarı saydam beyaz plastik materyalden yapılmış, kafa derisine sıkıca yapışmış şekilde yüzünün sol tarafını tamamen kapatıyor ve gömleğinden aşağı devam ediyordu. Maskenin kenarlarından gözüken teni kırmızı ve büzülmüştü, ve yarı saydam maskeden karanlık, buruşuk desenleri seçebiliyordu.

Adamın sol eli siyah deri eldivenle kaplanmıştı. Onunla ilgili diğer her şey gibi para kokuyordu.

"Güzel takım," dedi Clara soğukkanlı olmaya çalışarak.

"Teşekkür ederim." Maske gülümsemesinin yarısını örtüyordu, ama Clara samimiyetsiz olduğunu anlayabiliyordu.

Elini uzattı. "Ben Clara."

Clearfield tabancayı aynı seviyede tutarak sunulan eli reddetti. "Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan Oswald. Güvenlik kameralarımızda gözükür gözükmez sizin üzerinize bir arama yaptım."

Clara elini indirdi. "Tabii ki yaptınız."

"Girişken bir genç kadınsınız. Köyde böceklerden korunmak, buraya kolaylıkla girmek, iş arkadaşlarımı aptal bir takibe yollamak."

"İş arkadaşları mı?" Angela alaycı bir kahkaha attı. "Herhalde köleler demek istediniz?"

"Lutfen." Clearfield abartılı bir şekilde ürktü. "Köle ne uyumsuz bir kelime."

"Nazi de öyle," dedi Clara, Çan şekilli makineye armalarla süslenmiş gamalı haçı göstererek. "Savaş hatırası mı, aile yadigarı mı?"

"Nazileri ya da savundukları şeyi desteklediğimi düşünüyorsanız oldukça yanılıyorsunuz," dedi Clearfield, sesi sertleşerek.

"Yani Nazi Almanyasının tuzakları sadece modaya uymak için mi? Dekoratif bir karar mı?" Makinenin etrafında dolaşıp çenesini ovdu. "Emin değilim, kırmızı ve siyah çok geçen seneden kalma..."

"Aptala yatmayın, Bayan Oswald." Clearfield patladı. "Nazileri ve mide bulandırıcı rejimlerini onaylamıyor olabilirim, ama tıpkı savaş sonrası yıllarda Amerikanlar gibi, tereddütlerimi kenara koyup uzmanlıklarından yararlandığım için çok mutluyum."

"Pekâlâ. Yani Alman mühendisliğinin bir hayranısınız."

"Alman mühendisliğinin çok özel bir örneğinin. Bu aletlerden sadece iki tane yapıldı. Biri çok uzun zaman önce yok edildi. Diğeri..." Clearfield eldivenli elini makinenin üzerine koyup dikkatlice sevdi. "Diğeri yıllar süren araştırmaya ve izini bulmak için çok fazla paraya mal oldu."

"Yani bu, savaş sırasında üretilmişti." Angela Clara'nın makinenin etrafında yavaşça dönmesini izledi. "Ne işe yarıyor?"

"Bu bir geçit."

"Geçit mi?"

"Başka bir dünyaya."

Angela gergin bir şekilde güldü. "Dalga geçiyor olmalısın..."

Clara ona kısa bir bakış attı.

"Angela..."

"Ilginç..." Clearfield Clara'ya dikkatle baktı. "Bu kavram seni o kadar da şaşırtmadı."

"*Vakit kaybediyoruz, Clearfield!*"

Mağaraya benzeyen yerde gümbürdeyen ses, düşük ve ıslık gibiydi; Clara'nın tüylerini diken diken eden ıslak, mırıldayan bir tıslama.

"Evet, tabii ki." Clearfield anında pişman olmuştu. "Özür dilerim."

Clara ona korkuyla baktı. "O da neydi?" Clara derin bir nefes aldı. "O, Bayan Oswald, Wyrresterların sesiydi."

"Uzaylılar mı?" Charlie Bevan inanamayarak Robin'e baktı. "Başka bir gezegenden gelen uzaylılar?"

"Çok havalı!" Kevin'ın gözleri heyecanla parlıyordu. "Keşke okula konuşma yapmak için geldiğinizde bu hikâyeyi anlatsaydınız."

"Sessiz olun, ikiniz de!" Doktor hevesle masaya doğru eğildi. "Makineyi çalıştırdığımızda ne oldu? Ne çıktı?"

"Korkunç... bir şey." Hatırası yüzünden elleri titreyerek, Robin çayından bir yudum alırken birazını gömleğine döktü.

"Tarif et şunu, adam!"

"Kocaman... Vahşi... Hiç şansımız yoktu!"

"Bilmek zorundayım!"

Doktor daha da yakınlaşınca Robin'in gözleri birden büyüdü. "Aman Tanrım... O sensin..."

Kupa Robin'in parmaklarından kayıp döşeme taşının üzerinde paramparça oldu. Göğsünü kavrayıp yalpalayarak mutfak dolaplarından birine gitti, ilaç şişesine uzandı.

Charlie sandalyesinden kalkıp ona yardım etmeye gitti. "Onu rahat bırak! Kalp krizi geçirteceksin!" Birkaç beyaz hapı Robin'in eline salladı ve musluktan bir bardak su doldurdu.

Robin minnettar bir şekilde alıp sandalyesine geri yığıldı ve gözlerini Doktor'dan ayırmadan ilaçları yuttu.

Doktor sandalyeden fırladı ve mutfağı gezmeye başladı. "Türleri bilmek zorundayım! Gezegen kökenini!" Durdu, ak-

lına bir düşünce gelirken gözlerini kıstı. "Başka seçenek yok," diye mırıldandı kendi kendine. Bir kez daha Robin'e bakmak için döndü. "Tarihi hatırlayabiliyor musun? Tam olarak bunun gerçekleştiği tarihi?"

Robin, solgun yüzünde inançsızlıkla, Doktor'a baktı. "21 Mart 1944. Bütün arkadaşlarının öldüğü tarihi unutmak zor."

"İlkbahar ekinoksu..." Doktor duvarda asılı olan takvime kısa bir bakış attı. "Ve bugünün de ekinoks olması bir tesadüf olamaz. Bütün bu olanlar bu yöne doğru gidiyor..." Charlie Bevan'a döndü. "Hemen TARDIS'ime gitmeliyiz."

Polis ona anlayamadan baktı. "Mavi bir kutu," diye açıkladı Doktor. "Köyün diğer tarafında..."

Charlie onu dinlemiyordu, onun yerine gözleri büyüyerek Doktor'un omzunun arkasından bir şeye gözlerini dikmişti. "Bunun şu an içim mümkün olacağını sanmıyorum."

Doktor etrafında dönüp büyük, gri bir gövdenin yavaşça mutfak penceresi boyunca sürünerek ilerlediğini gördü. Bir çarpmayla, mutfak penceresi içeri doğru paramparça oldu ve büyük bir bacak odayı yokladı.

Ateşler ve artan sesler dikkati onların üzerine çekmişti.

Örümcek onları bulmuştu.

Yüzbaşı Wilson arabası dar köy yollarında hızlanırken sessizce oturdu. Son on beş dakikada kabulleneceği çok şey olmuştu. Nazi süper-silahları, gizli savaş zamanı deneyleri. Tanrı aşkına, Ringstone'da bir uzaylı istilası! Ama onu gerçekten korkutan peşi sıra gelen haberlerdi.

Köye girmek için neden sıkı bir çaba sarfetmedikleriyle ilgili kafası karışmıştı. Devasa böcek ya da değil, Spartan füzesiyle ve o Warminster'daki kışlalardan aldıkları deneysel böcek ilacıyla köy içerisinde savunulabilir bir pozisyonu kolayca güvence altına alabileceklerinden emindi.

Albay neden olamayacağını gayet açık belirtmişti. Dickin-

son eğer Çan Ringstone'da kullanıma hazır bulunursa çevredeki alanı boşaltıp adamlarını çekeceğine ve bir hava saldırısı düzenleyeceğine dair Savunma Bakanı'ndan direkt emirler almıştı. Nükleer saldırı söz konusu bile değildi, ama son teknoloji tedbirli termobarik silahlar kullanma izni verilmişti.

Bir Apaçi saldırı helikopterinin çoktan Andover'da yakıtı doldurulmuştu ve iki farklı füzeyle donatılmıştı. Yüzbaşı Wilson soğuk terler dökülüyordu. Bu silahlardan sadece birinin sebep olabileceklerini birinci elden görmüştü. Ringstone gibi bir köyde ikisini birden patlatmak...

Kendini, eğer içerde hâlâ kapana kısılmış birileri varsa en azından onlar için hızlı olacak gerçeğiyle rahatlattı.

Araba kenarda durdu, ve Wilson Albayı Ringstone'un güney bölümüne yüksekten bakan bir konaklama tesisine doğru takip etti. Bir düzine adamdan oluşan bir bölük, dikkatleri aşağıdaki çayırda olan bir şeye odaklanmış, yolun kenarı sırasında tahta bir çit boyunca sıralanmıştı. Wilson Er Arnopp'u onların arasında gördüğü için memnundu.

Albay da onu fark etti. "Seni tekrar ayaklarının üzerinde görmek güzel, asker. Bacağın nasıl?"

Arnopp hızla selam verdi. "Dayanıyor, efendim. Dooby –yani Onbaşı Palmer– beni iyi tedavi etti."

Albay onaylayarak kafasını salladı.

Wilson ileri adım atıp dikkatle çitin üzerinden altlarındaki çayıra yerleştirilmiş çiftlik evine baktı. "Elimizde ne var, asker?"

"On dakika önce silah sesleri duyuldu, efendim. Aşağıdaki çiftlik evinde siviller tespit edildi. Ardından böcek geldi." Wilson'a bir dürbün verdi. "Çatıda."

Wilson dirseklerini tahta çitte sabitleyerek odağı ayarladı. Dev örümcek, çiftlik evinin çatısının uzak ucunda çömelmiş, uzun tüylü bacakları pencere ve kapılarda bir giriş arıyordu. "Bir de Irak'taki deve örümceklerinin kötü olduğunu düşünürdüm," diye mırıldandı.

kalkıp dürbünü Albay'ı verdi. Bu sırada, bir silah sesi daha çayır boyunca yankılandı. Askerlerin her biri anında silahlarını kaldırıp beklemeye geçti. Örümcekten kan donduran bir acı ve öfke çığlığı duyuldu ve çatı kiremitlerini avlunun parke taşına düşürerek geriye doğru sarsıldı. Ardından, binanın içindeki onu yaralayan şeylere duyduğu öfke yüzünden ön bacaklarıyla binaya vurmaya başladı.

"Bence içeride olanlara biraz yardım etmeliyiz, sizce de öyle değil mi, Yüzbaşı?" dedi Albay Dickinson.

"Evet, efendim." Sonunda düşmanla düzgün bir şekilde bağlantı kuracağından memnun, Wilson Er Arnopp'a döndü.

"Asker. Ancak sen biraz intikam alırsan adil olur. Örümcek oradaki çatıda. İstediğin zaman vur."

"Teşekkürler, efendim." Arnopp sırıttı. İleri adım atıp saldırı tüfeğini omzuna kaldırdı ve gözlerini kısarak nişan yerinden baktı. Birkaç saniye sonra, öğleden sonra havası Arnopp mermilerini örümceğin üzerine boşalttığında bölündü.

Doktor, Charlie, Robin ve Kevin örümcek cam parçaları ve uçuşan keresteler yollayarak camı tekmelerken korunmak için atıldı.

Charlie tüfeği tekrar doldurmaya çalıştı, ama o ateşleyemeden uzaktan gelen başka bir tüfek sesi duyuldu, ve yüksek sesten oluşan etki çiftlik evinin eski duvarlarını titretti. Örümcek acı içinde bağırarak pencereden uzağa düştü.

Doktor ayaklarının üzerine fırladı. "Şimdi! Bu tek şansımız!"

Charlie ve Dokto, Robin'i ayakları üzerine kaldırıp mutfaktan ön kapıya doğru sürükledi. "Hayır, durun... Haplarım. Haplarıma ihtiyacım var."

Kevin mutfağa geri fırlayıp yaşlı adamın ilaç şişesini yere dağılmış kalıntılar arasından kaptı. Robin destek için parmaklıklara yaslanırken, Kevin geri koştu ve ona şişeyi verdi.

"Teşekkurler evlat." Robin Doktor'a baktı. "Çocuğu benimle bırak. Siz ikiniz o şeyi uzaklaştırmalısınız."

Doktor kafasında bütün seçenekleri tartarken hiçbir şey söylemedi.

"İkimiz de sizi sadece yavaşlatacağımı biliyoruz," diye ısrar etti Robin. "Gittiğinde pencerelere barikat kurar, burayı daha güvenli bir hale getiririz. Siz gitmelisiniz."

Doktor onayladı. "Çok uzun süre dikkati dağınık kalmayacak ve yürüyerek açık hedef olacağız. O şeyi buradan uzaklaştıracaksak bir araca ihtiyacımız var!" Robin kapının yanındaki portmantoya uzandı, ve çamur sıçramış Barbour ceketi el yordamıyla aradı. "Motosiklet sürebilir misin?" diye sordu elinde anahtar tutarak.

Doktor minnetle kavradı. "Evet!" Yüzü aniden düştü. "Hayır! Sanırım. Belki." Bu kafa karışıklığı bir şekilde onun suçuymuş gibi öfkeyle Robin'e baktı. "Bilmiyorum! Bu vücudun neler yapabileceğini öğrenmek için yeterli zamanım olmadı."

Robin sadece deliymiş gibi ona baktı.

"Ben sürebilirim," dedi Charlie Bevan sessizce. "Temel polis eğitimi."

Doktor dürüstçe ona baktı.

"Emin misin?"

Charlie omuz silkti. "Şu senin TARDIS'ine ulaşmalısın. Bir motosiklet oraya gitmenin en kısa yolu olacak."

Doktor anahtarları ona attı. "İyi adam." Ön kapıyı açtı. "Hadi gidelim."

"Yüzbaşı, açıkta siviller var!"

"Ateşi kes, asker!" Wilson dürbünleri kaptı ve hızla ön kapıdan çıkan iki şeklin yerini tespit etti. Örümcek hâlâ bir an için Arnopp'ın kurşunları yüzünden kafası karışmış bir şekilde evin arkasındaydı.

Wilson izlerken, iki şekil avluyu aşıp içlerinden biri sol-

muş tahta kapıdaki zincir ve asma kilitle beceriksizce uğraşırken hurda binalardan birine girdi. Zincir düştü ve kapılar açıldı ve eski menteşelerden gelen tiz ses bu uzaklıktan bile duyulabiliyordu. Örümcek belli ki sesten alarma geçerek hızla gerilmişti. Şimdi dikkatli bir şekilde, yavaşça ön taraftaki avluya doğru giderek çiftlik evinin etrafında dolaşmaya başladı.

"Hadi, hadi..." Wilson iki adam dışarıdaki binanın karanlığında kaybolurken kendi kendine mırıldandı. Her ne yapmaya çalışıyorlarsa çabuk olmalılardı, aksi takdirde kapana kısılacaklardı.

Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca, örümceğin yavaş, acımasız sürünmesi dışında hiçbir hareket yoktu. Ardından, aniden binanın içinden yüksek, boğazdan bir gürleme sesi duyuldu ve Wilson eski orijinal asker yeşilinde Norton Big 4 motosikleti ve sepeti hâlâ açık kapılardan ortaya çıkınca sevinç gözyaşlarına boğulmamak için kendini engellemek zorunda kaldı.

Avın da açıkta olduğunun farkında olarak, örümcek kendini ileri atıp korkutucu bir hızla ilerlemeye başladı.

"Asker!" diye bağırdı Wilson. "Şu adamlara koruma ateşi ver!" Arnopp'ın saldırı tüfeği bir kez daha kükredi, ve kurşunlar örümceği yolundan çevirerek çiftlik avlusu boyunca taradı.

O tereddüt motosikletteki iki adamın ihtiyacı olan tek şeydi. Tekerlekler kaldırımda tiz bir ses çıkartırken, motorun güçlü tarafı Norton'ı avlu boyunca ilerideki yola doğru hızlandırdı.

Örümcek acı ve öfkeyle feryat ederek kaybolan avına yetişmek için ağaçlara doğru kayboldu.

Wilson dürbünü indirdi ve zafer sırıtışıyla, bekleyen askerlerden birine döndü. "Hazırlan, asker. Bakalım o ikisi nereye gidiyor görebilecek miyiz!"

BÖLÜM
11

Clara, Clearfield'ın beyaz giymiş 'iş arkadaşları' Angela'yı götürürken endişeyle izledi.

Genç veteriner Clara ve Clearfield'ı yalnız bırakarak deponun köşesindeki kapıdan geçirilirken omzunun üstünden Clara'ya umutsuz bir bakış attı.

Clearfield Clara'nın bakışını takip etti. "Lütfen onun için endişelenme Clara. Sana Clara diyebilir miyim? Arkadaşına zarar verme gibi bir niyetim yok. Sadece işbirliği yapacağından emin olmak istiyorum."

"Köydeki o zavallı insanlara da zarar vermek istememiştin diye varsayıyorum?"

"Onlar uyuşturuldu. Başka bir şey yok. Bu gündönumu akşamından önce bütün köyü tahliye etmeyi tercih ederdim, ama..." Omuz silkti. "Bunu başarmak için kaynaklarım yetersiz. Güven bana, kimseyi incitmek niyetinde değilim."

"Onu Alan Travers'a söyle," dedi Clara sinirle. "Ya da Bert Mitchell'e. Ya da helikopter ekibine. Yarattığın o yaratıklar insanları öldürüyor!"

Clearfield yüzü kızararak döndü. "O benim suçum değil. Bazı sorunlar oldu, yaratıkları kontrol etmek her zaman kolay değil."

"Ve bu her şeyi düzeltiyor mu?" diye sordu Clara kuşkuyla. "Yüzleştiğim zorlukları anlamıyorsun–"

"*Yeter!*"

Alçak yankılanan ses, depoda bir kez daha gümbürdedi.

"*Neden bu bitmez bilmek*, önemsiz tartışmayla vaktini harcıyorsun?"

"Kızın anlaması önemli!"

"*Benimle tartışmaya cüret mi ediyorsun?*"

"Hayır. Hayır, özür dilerim, ama lütfen...Eğer ne yapmaya çalıştığımızı ona açıklayabilirsem..." Clearfield Clara'ya dönüp tabancayla ana denetim masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur lütfen."

Clara tabancaya baktı.

Clearfield mahcup bir gülümsemeyle silahı ceketinin altındaki bir kılıfa geri soktu.

"Teşekkürler." Clara koltuğun ucuna oturdu. "Tamamen seni dinliyorum."

"İkinci Dünya Savaşı sırasında burada bir deney yapıldı. Başka gezegenden yaratıklarla iletişime geçmemizi amaçlayan bir İngiliz deneyi..."

Doktor, Polis Memuru Charlie Bevan eski motosikleti dar köy yollarında son sürat sürerken can havli ile motosiklet sepetine yapıştı. Arkalarında ağaçlık boyunca hızlanan örümceği duyabiliyorlardı, ama hızı Norton'la yarışamazdı ve kısa sürede onu geride bıraktılar.

Yine de, eski motosikletin yaptığı gürültüyle köydeki diğer her şeyin dikkatini çekmeleri muhtemeldi, insan ya da değil. Doktor el yordamıyla cebinden sonik tornavidayı bulup sonik kalkanı etkinleştirdi. Bu onları hiç olmazsa sineklerden korurdu.

Charlie eğildi ve motorun gürültüsü üzerinden bağırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Taş dairenin hemen arkasındaki büyük çayıra." Doktor geri bağırdı. "Oraya vardığın zaman, sadece polis kutusuna doğru git!"

"Neye doğru?"

"Sadece sür!"

Charlie gaza bastı ve Norton ileri atıldı. Çok geçmeden tekrar köyün yeşilliğindeydiler ve Charlie motosikleti Postane sırasında bir durağa doğru yavaşlattı.

"Neden durdun?" diye sordu Doktor sinirle.

"Bak," diye fısıldadı Charlie, yeşilliğin uzak yerini işaret ederek.

Büyük bir insan kalabalığı; erkekler, kadınlar, çocuklar köyün merkezinde hareket etmeden duruyordu. Büyük sineklerden birkaçı savaş anıtının üzerinde duruyor, güneşleniyor ya da taş kenarlarına tutunuyor, kanatlarını alçak bir vızıldamayla ara sıra açıp kapatıyorlardı.

"Sanki bütün köy..." diye soludu inanamayarak.

Doktor sonik tornavidasıyla dişine vurdu. "Çayıra gitmek için başka yol var mı?"

"Çevre yolunu kullanabiliriz ama geçilebilir olup olmadığını söylemenin bir yolu yok."

"O zaman aralarından geçmek zorunda kalacağız." Charlie dehşete düşmüş bir şekilde baktı. "Onları ezip geçmemi önermiyorsun ya?"

"Tabii ki hayır!" diye parladı Doktor. "Sadece bu şeyi üç teker üzerinde tutmaya konsantre ol ve yolu temizlemek konusunda endişelenmeyi bana bırak."

Ayarlarına dikkatli düzenlemeleri yaparak sonik tornavidanın çarkını çevirdi ve onları sineklerden koruması için kullandığı sonik kalkanı çok daha geniş bir ölçüye değiştirdi. Dikkatli olmalıydı. Bu insanlar olan olayların habersiz katılımcılarıydı. Acı verici bir şey istedi, zarar verici değil. Ayrıca yayılmayı da odaklamalıydı ki o ve Charlie etkilenmesin.

Ayarların istenen etkiyi vereceğinden tatmin olmuş bir şekilde Charlie Bevan'a döndü. "Tamamdır, hadi bunun neler yapabileceğini görelim."

Sonik tornavidayı bekleyen kalabalığa yönelterek çalıştırma tuşuna bastı. Etkiler hemen belirdi. Köylülerden oluşan kalabalık sersemleyip kulaklarını kavradı.

"Git!" diye bağırdı Doktor.

Charlie, Norton'a gazı verip yeşilliğin karşısına doğru yolladı. Kalabalığın önündekilerden birkaçı onlara ulaşmak için isteksiz girişimlerde bulundular, ama Charlie tecrübeli bir motosiklet sürücüsü olduğunu kanıtladı ve büyük Norton'a manevra yaptırmayı başardı, böylelikle onlara asla ulaşamıyorlardı.

Kalabalığın kenarından geçerlerken Charlie beklenmedik bir sevinç çığlığı attı. "Başardık!" Kanat aynalarına kısa bir bakış atınca sevinci kısa sürdü. Kalabalıktan kurtulmuş olabilirlerdi, ama böcekler başka bir meseleydi.

Sinekler kendilerini savaş anıtından atıp kovalamaya başladılar. Charlie motoru kökleyip motoru ve sepetini köyün dışındaki patikaya sürdü. Duvardaki dar boşluktan geçerken taşta metalin ve sepetteki çamurluğun tiz sesi duyuldu.

Doktor ona kınayan bir bakış attı. "Nedense Robin Stanford'ın bir daha motosikletini sana ödünç vereceğine dair şüphelerim var."

Motorun sepetinde dönüp tornavidasını onları takip eden dev böcek akınına doğru tuttu. Sinirle vızıldayarak Doktor'un ürettiği sonik dalgaya yakın kalamayacak şekilde sürüklendiler.

Motor en sonunda TARDIS'in indiği çayıra gelmeden taş daireyi geçti.

"Bu da ne?" Charlie'nin acayip mavi kutuyu görünce dili dolaştı. "Daha önce orada öyle bir şey yoktu!"

"Sadece sürmeye devam et!" diye bağırdı Doktor, tekrar yerine dönüp sonik tornavidasının ayarlarını bir kez daha ayarlayarak ve TARDIS'i işaret ederek. "Doğrudan kapılara doğru sür!"

Motosiklet'in lastikleri çimi örten karahindibaları ezerek ortalığa beyaz polenlerden oluşmuş bir bulut yollarken, Norton çayırı geçti. Motosiklet, bekleyen polis kutusuna doğru giderken sonik tornavidanın sesi Charlie Bevan'ın çıkardığı yüksek sesli çığlığa karıştı.

Son dakikada, kapılar açıldı ve Norton, Charlie motoru kapattığında etrafında yavaşça düşen karahindiba polenleriyle birlikte, tiz bir sesle kontrol odasında durdu.

Doktor hızla sepetten inip kapıları kapattı ve aceleyle kontrol masasına gitti. "Clara bunu daha tarz bir şekilde çok daha az sesle yapıyor." Charlie motordan indi, dehşetle TARDIS'in içine bakmaya başladı. "Bu–"

"İçi dışından büyük, bütün fizik kurallarına aykırı, tamamen imkânsız, bilmem ne, bilmem ne..."

"Bu bir zaman makinesi, değil mi?"

Doktor şaşkınlıkla kontrol makinesinden kafasını kaldırıp baktı. Charlie ona yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bu yüzden Robin'den tam tarihi öğrenmek için o kadar uğraştın, değil mi? Geri gitmek ve ne olduğunu görmek istiyorsun?"

"Evet," dedi Doktor, Charlie'ye olan saygısı artarak. "Tam olarak bunu yapacağız."

Cisimlenme kolunu sertçe çekti ve kontrol masasının üstündeki dev çarklar dönmeye başladı. "Gemiye hoş geldin!"

BÖLÜM
12

14. Wiltshire'ın (Ringstone) İç Güvenlik Tabur Eri Robin Sanford kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden son bir kez baktı, ardından öne eğilip sert kuru taştan duvarda bir kibrit çaktı.

Kibritin başı yandığında ve aceleyle yapılmış tomarının ucuna yükselttiğinde, boğuk, pürüzlü bir ses önündeki karanlıkta gümbürdedi.

"O şeyler ölümüne sebep olacak, Er Sanford. Tabii önce benim öldürmediğimi farz edersek."

Sanford şansına küfrederek sigarayı çamura atıp botunun topuğuyla ezdi ve Çavuş Desmond Hughes taş daireye adım atınca selam verdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun asker?" Çavuşun sesi uzak bir gök gürültüsü gibiydi.

"Bir şey duyduğumu sandım, efendim!"

"Ah, gerçekten mi?" Çavuş, burunları neredeyse değinceye kadar, Sanford'ın yüzüne yaklaştı. "Peki duyduğunu sandığın şey neydi, seni korkunç küçük adam?"

"Hırıldayan, inleyen bir ses, efendim!"

"Hırıldayan, inleyen bir ses mi?"

"Evet efendim! Ve bir ışık gördüğümü sandım. Kontrol etmem gerekir diye düşündüm." Çavuşa küstah bir şekilde sırıt-

ti. "Bay Churchill'in bize her zaman dikkat etmemiz gerektiğini söylediği uzay gemisi olabilir."

Çavuş mehtaplı çayırlara uzun uzun baktı. "Ben herhangi bir uzay gemisi ya da ışık göremiyorum, asker. Ve duymak istediğim tek hırıldayan, inleyen ses senin adamların geri kalanına çok gizli askeri deneyimizi kamyondan boşaltmaya yardım etmenin sesi! Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim!"

"O zaman acele et! Koşar adım!"

Sanford arkasını döndüğünde, Çavuş onu durdurdu.

"Er Sanford..."

"Efendim?"

"Tetikte kal. Bütün bunlarla alakalı garip bir şeyler var. Bana, doğru gelmiyor. Sadece... Sadece gözlerini açık tut."

Kafası karışık bir halde, Sanford sadece onayladı ve kamyonun arkasından büyük, metal çanı çıkarmaya çalışan taburunun yanına gitti.

Çavuş Hughes çayırın etrafına son bir bakış attı. İneklerin aralıksız hareketleri haricinde mezar kadar sessizdi. "Hırıldayan, inleyen bir ses."

Çavuş montunun yakasını güçlü rüzgâra karşı kaldırıp adamlarına katılmaya gitti.

Doktor çayırdaki ineklerin arasına çömelip çavuşun zifiri karanlığa doğru kaybolmasını izledi. Charlie Bevan, Doktor'un yanında çimenlikte eğilmiş, hâlâ az önce ona olanları anlamaya çalışıyordu.

"Gerçekten çalıştı," dedi, herkesten çok kendi kendine. "Gerçekten zamanda geri gittik, değil mi?"

"21 Mart 1944," dedi Doktor sakince. "Sana o gün burada tam olarak ne olduğunu öğrenmem gerektiğini söylemiştim."

"Ve ben de düzgün bir kütüphane bulmaktan falan bahsediyorsun sanmıştım." Charlie'nin sesi hafif histerikleşmeye

başlamıştı. Doktor onun yüzüne bakıp elini sıkıca omzuna koydu.

"Charlie. Son birkaç saatte çok şey yaşadığının farkındayım, ama sakin kalmana ve konsantrasyonunu bozmamana ihtiyacım var."

Charlie artık kirlenmiş olan mendilini cebinden çıkarıp yüzünü sildi ve derin bir nefes aldı. "Peki, yapmak üzere oldukları şey her neyse onu engellemeye çalışacağız sanırım?"

Doktor'un yüzü sertleşti. "Bu gece olan olaylar çoktan tarihin bir parçası. Değiştirilemez. Olacak şeyin bir anını bile değiştiremeyiz, beni anlıyor musun? Biz gözlemciyiz, daha fazlası değil."

Charlie onayladı. "Geldiğimiz yerden daha tehlikeli olamaz diye düşünüyorum?" dedi gergin bir gülümsemeyle.

Doktor ona sadece baktı.

Charlie'nin gülümsemesi soldu. "Ah..."

Doktor taş daireyi işaret etti. "Senin zamanında, bu taşlardan biri beton dubayla yer değiştirildi. Üzerinde bir levha var. Levhada ne yazdığını hatırlayabiliyor musun?"

Charlie, soru yüzünden kafası karışmış bir şekilde, omuz silkti. "Taşların tarihçesi. Ne zaman ve neden inşa edildikleri, neden geriye sadece birkaçının kaldığı..." Söylemek üzere olduğu şeyi fark edip sözünü yavaş yavaş kesti. "Daire, İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman hava saldırısı sırasında yok edilmişti!"

Doktor onayladı, ve üstlerindeki havayı işaret etmek için zayıf parmağını havaya kaldırdı. Charlie bulutların üstünden uzak bir uçağın vızıldamasını duyabiliyordu.

Uçağı Çavuş Hughes da duydu. Köye geri dönüp yarım duzine adamın Çan'ı el arabasına yüklediği yere gergin bir şekilde baktı. Bu sırada, köy yeşilliğinin merkezinde duran 90 san-

timetre büyüklüğündeki karbon elektrik ark ışıldaklarından birinin şeklini seçebiliyordu.

"Er Sanford!" diye bağırdı.

Sanford yapmaması gereken bir şeyi yapıyormuş gibi bir ifadeyle hızla yanına gitti. "Çavuş?"

"Sahte tesisin oradaki o ışık neden yanmıyor?"

Havadan görülebilir olmak her zaman riskli olmuştu. Köyün tamamını karartmışlardı, ama bu bir yere kadar idare edebilirdi. Çan'ı çalıştırdıkları zaman mor ışık kilometrelerce öteden görülecekti. İstihbarat raporları Almanların ne yaptıklarına, ve yaklaşık olarak nerede olduklarına dair fikirleri olduklarını söylemişti, bu yüzden alanın güvenliğini sağlamanın en iyi yolunun birkaç kilometre ötede tuzak bir alan yaratmak olduğuna karar verilmişti. Hughes ıssız bir yere havadan düzgün gözükecek bir şey inşa etmek ve arama ışıklarıyla aydınlatmak için bir birliğe gerekli talimatları göndermişti. Eğer şansları varsa Almanlar bütün bombalarını Salisbury ovasının birkaç metrekaresini yok ederek harcayacaklardı.

"Er Gould yeterli olduğunu düşündü, efendim," diye açıkladı Sanford. "Onlarla yarım saat önce konuştum. Etrafı Noel'miş gibi aydınlatmaya yetecek kadar ışıkları olduğunu söyledi. İşi bitirmek için eski bir kilise çanı bulmayı bile başarmışlar. Alman askerlerini kandırmaya yeterli olmalı!"

Hughes homurdandı. "Er Gould'a söyle inisiyatif kullanmasını isteseydim sorardım! Mümkün olduğunca kısa sürede o ışığın değişmesini istiyorum. Eğer bu bulut incelirse ve yer belirleyici uçaklar tekrar gelirse Alman askerinin, sahte tesisi Ay'dan bile görebilmesini istiyorum."

"Efendim!" Sanford, belediye binasına kurdukları radyo odasına gitti. Bu sırada, büyük siyah bir Austin personel aracı çimenliğe geldi ve genç bir adamın ince silueti arka kapıdan çıktı.

Hughes alçak sesle küfür etti. "Harika. Yumurta kafa. Tam da ihtiyacımız olan şey."

Adam taş daireye giden çamur yolu dikkatle geçerek çavuşun beklediği yere gitti.

"Çavuş Hughes! Makine neden hâlâ hazır değil? On dakika önce inmiş olmalıydı."

"Adamlarım şu anda onun üzerinde çalışıyor, Profesör."

"Zamanlamalar önemli, Çavuş!" Profesör ince çerçeveli gözlüklerin arkasından ona baktı. "Makineyi tam ilkbahar ekinoksu anında çalıştırmazsak..."

"Gayet farkındayım, efendim," dedi Çavuş kesin bir şekilde. "Ama zeminin durumu kontrol makinesini hazır hale getirmenin beklenenden biraz uzun sürmesine sebep oldu. Ve on beş dakikalık gecikme vardı."

Profesör huysuz bir ses çıkardı ve ardından derin bir nefes aldı. "Sana patladığım için üzgünüm, Çavuş. Zor şartlar altında elinden geleni yaptığının farkındayım."

"Ayarları kontrol etmek ister misiniz, efendim?" Hughes daireden birkaç yüz metre ileriye park edilmiş büyük gri bir araç işaret etti.

Biliminsanı onayladı ve iki adam ıslak çimen üzerinde ilerlemeye başladılar. "Ekipmanın beklediğinizden daha ağır olduğunu görüyorum."

"Oldukça. Onu indirmek için yerel traktörler dışında yeterince büyük bir şeyimiz yoktu, ve gerçekten çok gerekli olmadıkça sivilleri müdahil etmek istemedim. En sonunda, Lyneham'daki Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki çocuklardan, dönüştürülmüş bir Matador ödünç aldık."

Bir asker, varilden kalın kabloları çıkarıp aceleyle onların yanından geçerken kenara çekildiler.

"Siviller nerede bu arada?" diye sordu profesör. "Buraya gelirken kimseyi görmedim."

"Chippenham'a tahliye edildiler. Detaylar ve göstermelik öykü ile askeri istihbarat ilgilendi. Ve onların işi zor, bölge halkı hakkını savunan insanlar."

"Sabaha bunun için bize teşekkür edecekler, Çavuş. Yarın, dünyadaki bütün gözler Ringstone köyüne dönmüş olacak."

Profesör kontrol aracının kapı koluna uzandı.

O an Çavuş Hughes onu durdurmak için ileri atıldı. "Hayır, efendim! Yapmayın!"

Çok geç kalmıştı. Kapı açıldı ve parlak sarı ışık etraflarındaki çayırı aydınlattı.

Açık kapıdan gelen ışık önlerindeki yeri aydınlatınca Charlie Bevan'ın nefesi kesildi.

"Bu mümkün değil!"

Doktor ona bakmak için döndü. "Ne? Sorun ne?"

"O adam..."

"Biliminsanı mı?

"Doktor, onun kim olduğunu biliyorum!"

"Aferin. Yani bölge tarihinin birazını biliyorsun."

"Hayır, anlamıyorsun. Onunla tanıştım. Üç günden kısa bir süre önce karşımda dikiliyordu. O Ringstone'un dışındaki sanayi bölgesinin sahibi olan adam. O Jason Clearfield."

BÖLÜM
13

Köyden uzak alarm sesleri duyuluyordu. "Hey! O lanet ışığı söndür!"

Çavuş Hughes Clearfield'ı kenara itip kontrol aracının içine girdi ve ışık düğmesini bulup onları bir kez daha karanlığa gömdü.

"Affedersiniz, efendim. Bilemezdiniz. Karartma protokollerini uyguluyoruz. Kapıya iki kere tıklıyoruz, böylelikle içerdeki ekip birileri kapıyı açmadan ışığı kapatıyor."

Clearfield utanarak baktı. "Tabii ki. Duyarlı bir önlem."

Er Sanford çayırı geçip onlara doğru koşarken botların taşa vurma sesi geliyordu. "Siz lanet olası biliminsanları karartmanın anlamını bilmiyor musunuz?" Hughes'ı görünce durdu. "Ah! Özür dilerim, çavuş..."

"Sorun değil, asker. Burada her şey kontrol altında. Çan'la durumlar nasıl?"

"Çocuklar onu gerekli konuma getirip bağlamaya hazır, efendim."

"Güzel." Hughes onayladı. "Belki de son yerleştirmeyi denetleseniz iyi olur, Profesör?"

"Evet, Çavuş. Çok iyi fikir. Önden buyur, asker."

Sanford profesörü Çan'ın kurulduğu yere götürürken Hughes kasvetli gökyüzüne bir kez daha bakıp Alman gözcü uçaklarının pozisyon aldıklarına dair bir belirti aradı.

"Biliminsanları..." diye mırıldandı. "Dışarıda olmaları yasaklanmalı."

Doktor, Clearfield'ın büyük İngiliz Çan'ına doğru gidişini izledi.

Charlie Bevan bu adamın 2014'te canlı gördüğü adamla aynı olduğunda son derece kararlıydı. Maskesiz bile anında tanınabiliyordu.

Doktor çenesini ovdu. Tek muhtemel açıklama bu deneyin zaman yolculuğuyla bir alakası olduğuydu. Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"O kamyonetin içine bakmalıyım," diye fısıldadı.

"Delirdin mi? Öylece oraya gidip burnunu sokamazsın!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu bir savaş! Yakalanırsan seni casus olduğun için gördükleri yerde vurmakla yükümlüler."

"İyi bir noktaya değindin." Doktor Charlie'nin giydiği şeye uzunca baktı. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa İngiliz polis üniforması 1944'ten beri çok değişmedi. Bu çok doğru değil gerçi." Charlie'nin saçına uzanıp, yandan ayırmaya yakın bir hareket yaptı. "İşte! Bu ve neredeyse zifiri karanlık olması birçok insanı kandırır."

"Oraya gitmemizi mi istiyorsun? Görüş alanlarına girmemizi?"

"Dikkat çekmek için öylece ortaya çıkalım demiyorum, hayır. Ama yakalanırsak buraların sahibiymiş gibi davranalım. Her zaman işe yarar."

"Peki. Ben savaş zamanı polisi olarak geçebilsem bile, sen? Sen ne olacaksın?"

Doktor kendi saçlarını karıştırdı ve kaşlarını sağa sola oynattı. "Çılgın biliminsanına inanır mıydın?" Charlie gözlerini dikip ona baktı. "Ne var biliyor musun? Her nedense buna inanmakta hiç sorun yaşamazdım."

"Harika!"

Charlie karşı çıkmaya fırsat bulamadan Doktor ayağa kalktı ve çayırın kenarından Matador'un park edildiği noktaya doğru gitmeye başladı. Yağmurun ilk damlaları düşerken, Charlie ayağa kalkmak için uğraşıp peşinden gitti.

"Hayır, hayır, hayır! Tam olarak kilise, daire ve Wyndham'daki kulenin arasından geçen ley hattının üzerinde durmalı." Clearfield gözlüklerini çıkardı ve burun köprüsünü bıkkınlıkla sıktı. "Gönderdiğim bilgilendirmeyi almadınız mı?"

"Tamam profesör, sinirlenme. Senin dosyanı aldık, ama pek sürükleyici değildi, değil mi?" Sanford adamların geri kalanına göz kırptı. "Hoş bir dergi değil sonuçta."

Clearfield cebinden bir mendil çıkarıp sakin kalmaya çalışarak gözlük camlarından yağmur damlalarını sildi.

"Peki, asker, eğer okusaydın Çan'ın taş daireye uzaklığı ve konumunun doğru çalışması için çok önemli olduğunu bilirdin, yani lütfen sadece–"

"Evet, öyle biraz tuhaf," dedi Sanford sözünü kasıtlı keserek. "Arkadaşlar ve ben makineyi dairenin tam ortasına koyarsak daha mantıklı olacağını düşündük. Anlarsın ya? Yani, mantıklı geliyor, değil mi?"

"Gerçekten geliyor mu?" Clearfield gözlüklerini tekrar burnuna geçirdi. "Makineyi dairenin ortasına koyup çalıştırırsak ne olacağını biliyor musun, Asker Sanford?"

Sanford omuz silkti ve cevap vermek için ağzını açtı ama Clearfield sözünü kesti.

"Yüzlerce metredeki bütün bitki hayatı yeşil özünü kaybedip saniyeler içinde beyaza döner. Yakınlardaki bütün hayvanlar vücudundaki yumuşak doku kristalleşeceğinden olur. Hayal et asker: Ciğerlerin, kalbin, beynin, sen nefes bile alamadan kristale dönüyor. Ardından cesedin sadece ince sivah bir salgı kalana kadar erimeye başlayıp bozulur, sonra o da

senden hiçbir şey kalmayıncaya kadar yok olur. Bu Nazilerin Polonya'daki deney sahasında yaptıkları hata; bu Çan'a maruz bıraktıkları deneklerin başına gelen şey, ve bu eğer makineyi size tam olarak koymanızı söylediğim yere koymazsanız burada da olacak şey." Toplanan askerler arasında bir sessizlik oldu. Ardından içlerinden biri elleri titreyerek istavroz çıkardı.

"Neyse ki sizde bu makinenin doğasını Almanlardan çok daha net anlamış biri var, yani lütfen ne yaptığımı bildiğimi kabul edip işe koyulur musunuz?"

Sanford bir süre dik dik bakıp, ardından botlarına baktı. "Evet, efendim."

Clearfield askerlerin Çan'ı yerleştirmek için etrafa koşturmalarını izlerken derin bir nefes verdi. Meydan okumalarda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ona yatılı okulda daha büyük oğlanlarla yüzleşmesini çok fazla hatırlatıyordu ve şu an olduğundan çok daha aptaldı.

"İyi iş başardın, profesör." Omzundan gelen ses irkilmesine sebep oldu. Suratında memnun bir gülümsemeyle Çavuş Hughes'tı. "Gönüllü asker olmalıydın. Senden iyi bir subay olurdu." Durdu. "Onlara söylediklerinin ne kadarı doğruydu?"

"Hepsi, Çavuş. Çan'ı daireye çok yakın yerleştirirsen mutasyon jeneratörü haline geliyor. Eğer bu ters giderse buradaki herkes ölecek."

"Ve eğer doğru giderse?"

Clearfield arkasına yaslanıp gökyüzüne baktı. "O zaman evrene asla eskisi gibi bakmayacağız."

Doktor, Charlie arkadan takip ederken, dikkatlice denetleme kamyonetine doğru gitti. Yağmur şimdi daha istikrarlı bir şekilde yağıp ayaklarının altındaki toprağı bataklığa çeviriyordu.

Park edilmiş araca ulaştıklarında, yolcu koltuğundaki bir şey Doktor'un gözüne çarptı. Kapıyı açıp içeri uzandı ve not

panosuyla teknisyen önlüğünü çıkardı. Kahverengi ceketin içine girerken, Charlie'nin göğüs cebinden bir kalem çıkardı ve kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Doğru sahne donanımına sahip olmak her zaman yardımcı olur. Burada bekle, çok kısa sürecek."

Bunun üzerine, kamyonetin arkasına sıvışıp kapıyı iki kere tıklattı. Diğer taraftan bir hareket sesi geldi ve Doktor içeri girdi.

Denetim aracının içi karışık elektronik ekipmandan oluşan hayret verici sıralarla doluydu. Doktor etkilenmişti. 1944 için, bu olabileceği kadar gelişmişti. Bütün bir duvar Bletchley Park'ndaki dev bilgisayarın taşınabilir versiyonuna benziyordu; diğer makineler radyasyon seviyeleri, elektromanyetik alan, sıcaklık ve nem oranını gözlemlemek içinmiş gibi duruyordu. Yine de birçoğu sismik bozukluk, hava durumu ve astronomik değerlerle ilgili gibiydi. Daha saçma olanı çalışma yüzeyine serpiştirilmiş esrarengiz sembollerle kaplı posterler, yıldız haritaları ve Kelt gizemleriyle alakalı kitaplardı.

Bütün mekân, makinelerin içindeki çarklardan gelen aralıksız klik sesleriyle ve transformatörlerin düşük elektronik vızıldamasıyla doluydu.

Doktor'un gözleri odadaki alçak ışıklandırmaya alışınca onunla aynı sönük, kahverengi ceketleri giymiş birkaç insanın ona baktığını fark etti.

Doktor onlara gülümsedi. "Merhaba. Ben Doktor... McGuinnes. St. Andrew Üniversitesi'nden. Savunma Bakanlığı tarafından bu geceki deneye gözlemci olarak gönderildim. İşte buradayım. Gözlemliyorum." Kulağının arkasından kalemi çıkardı ve hararetle bir şeyler karalamaya başladı. "Lütfen devam edin. Bana bakmayın. Sadece burada değilmişim gibi davranın!"

Doktor diğer biliminsanlarının şaşırmış ifadesini görmezden gelerek bilgisayarın ayarlarıyla oyalanıp durmadan ma-

kineden çıkan ince daktilo kâğıdına dikkatle baktı ve ödünç alınmış not defterine anlamsız karışık yazılar karalamaya devam etti. Biliminsanlarından birinin asla cevaplayamayacağı sorular sormaya başlamadan önce birkaç dakikası olduğunu fark etti, bu yüzden mümkün olduğunca kısa sürede toplayabildiği bütün bilgiyi toplamalıydı.

Gözlemevi başlıklı bir not dikkatini çekti ve hızla içeriğini taradı. Gizemli radyo frekansının kaynağını bulmaya çalışıyorlar gibi gözüküyordu, ama başaramamışlardı. "Patlama..." kalemi dişine vurdu. Bir yıl kadar bir süre sonra Jodrell Bankası'ndaki radyo teleskopunu kullanabilirlerdi, ama şu an...

"Affedersiniz?" Bir kez daha biliminsanlarına döndü. "Hiçbiriniz sinyalin kaynağını tespit etmek için bu makinenin çatısında bulunan iletişim diziliminin kutuplarını tersine çevirmeyi ve elinizde bulunan, ve kuşkusuz ilkel olan, RT ekipmanlarını dar bant radyo teleskopu kurmak için kullanmayı düşündünüz mü?"

Üç biliminsanı ona sadece boş boş baktılar.

"Hayır, düşündüğünüzü sanmıyorum." Doktor dikkatini tekrar bilgisayara verdi. "Sanırım Malmesbury'deki Cowbridge Evi'ne bir çağrıda bulunabilirim, radar gölge fabrikasındaki adam ya da kadınlardan biri bu işi halledecek bir şey bulabilir mi bakalım. 1939 kışı sırasında kombilerini ısıttığım için bana iyilik borçları var."

"Bu çok gizli tesisi bilmen gerektiğini sanmıyorum," dedi sert bir ses. "Ve burada dolaşmaman gerektiğinden eminim."

Doktor arkasını döndüğünde Çavuş Hughes'ı tabancası çekilmiş kapının girişinde dikilirken gördü.

"Dışarı."

Doktor kamyonetten inip düzenli bir şekilde yağan yağmurun altına çıktı. Onu tüfeklerini kaldırmış bir dizi asker karşıladı. Charlie Bevan elleri kafasının arkasında kenetlenmiş bir taraf-

ta duruyordu. Doktor'a onun yanında durması işaret edildi ve askerlerden biri hızla üstünü aradı.

Charlie ona mahcup bir şekilde baktı. "Sanırım ikimiz de kimseyi kandıramadık."

Doktor cevap vermedi, ama asker sonik tornavidayı cebinden çıkarıp Çavuş Hughes'a verdiği zaman ifadesi karardı.

"Bu adamlar da kim Çavuş?"

Profesör Clearfield ıslak saçları kafasına yapışmış, ayakkabıları ve tabanları çamurla kaplanmış bir şekilde onlara doğru geliyordu.

"Hiçbir fikrimiz yok, efendim. Bu yerel polis memuru olduğunu iddia ediyor..."

"Yerel polis o değil," dedi Stanford net bir kesinlikle. "Polis memuru Sharples tahliyeye yardım ediyor. Saatler önce Chippenham'a yola çıktılar."

"Diğeri?" Clearfield şüpheyle Doktor'a baktı.

"Hiçbir fikrimiz yok, efendim. Doktor olduğunu söylüyor..."

"Gerçekten mi?" Clearfield homurdandı. "Almanların ajanlarına daha iyi hikâyeler vereceğini düşünürsün bir de."

"Üstünde bu vardı." Hughes ona sonik tornavidayı verdi. Clearfield incelerken kaşını kaldırarak elinde döndürdü. Öyle yaparken tepesi yeşil parlayarak açıldı. Kafası karışık bir somurtmayla Doktor'a baktı.

"Bu aletin işlevi nedir?"

"Bir aptal dedektörü. Anlamadığı şeyleri kurcalayan insanlar varsa ışığı yanıyor."

Bekleyen askerler arasında bir kahkaha dalgası duyuldu. Clearfield sonik tornavidayı kapattı ve ceketinin cebine koydu. "Bu saçmalık için vaktim yok. Zaten programın gerisinde kaldık. Çavuş, bu ikisini güvenli bir yere kilitle. Daha sonra düzgün bir şekilde sorgulayacağım."

"Emredersiniz." Çavuş bekleyen iki askere döndü. "Rymill,

Graan. Bu ikisini görebileceğim bir yerde istiyorum. Onları kamyonetin arkasına koyun. Ve gözünüz üzerlerinde olsun!"

Askerler Doktor'u ve Bevan'ı tutup Çan'ı teslim eden kamyonetin park edildiği yere doğru ilerlettiler.

"Sanford, bölgede yetkili olmayan kişiler var mı diye kontrol etsen iyi olur."

"Varsa bile onlar için çok geç." Clearfield'ın gözleri beklentiyle parladı. "Çan'ı on dakika içinde çalıştırıyoruz."

Doktor, o ve Charlie'nin tutulduğu kamyonetin arkasından ekinoks yaklaşırken taş dairenin etrafındaki hareketliliğin giderek heyecanlanmasını izledi. Saatine baktı. Sadece birkaç dakika kalmıştı.

Görünürde sakin gibi dursa da içten içe kendini tekmeliyordu. Bunun hızlı bir keşiften fazlası olmaması gerekiyordu, kimse orada olduklarını anlamadan girip, çıkacaklardı.

Şimdi sonik tornavidası işlevini anlamaktan daha fazlasını yapabilecek potansiyele sahip bir adamın elindeydi, ve İngiliz ordusunun bir mülkü haline gelmesi çok muhtemeldi.

Tabii...

Eğer Robin'in olmak üzere olan olayla ilgili anıları doğruysa, o zaman herkes Çan'ın getireceği şey yüzünden katledilmek üzereydi. Robin Sanford hariç herkes.

Ve eğer Charlie Bevan da haklıysa, Profesör Clearfield.

Saatini tekrar kontrol etti. Burada her ne olduysa, dört dakikadan kısa bir süre içinde öğreneceklerdi.

Profesör, kontrol aracında saniyeler yavaşça geçerken duvardaki saati izledi.

"İşaretimle ilk evre gücünü gönder... Şimdi."

Bütün araç alçak, zonklayan bir vızıldamayla titredi. Kontrol odasındaki bütün kadranlarda iğneler yükselmeye başladı.

"İşaretimle ikinci evre gücüne hazır ol..." Clearfield artık

duyulmak için sesini yükseltmek zorundaydı. "Şimdi!" Vızıltı bir çığlık haline geldi. Clearfield koltuğundan kalkıp dışarı çıktı. "Üçüncü evreyle devam et. Bunu görmeliyim..."

Taş dairenin yanındaki çayırda Çan enerjiyle titreşiyor, tabanındaki kadranı titreşerek ıslak çimenin üzerini parlak, mor ışıkla aydınlatıyordu.

Parlak seramik kabuk, yağmur kaynadıkça buharlaşmaya başladı ve hava ozon kokusu doldu.

Clearfield'ın tüyleri diken diken olmuştu, ama makine tarafından üretilmiş statikle hiçbir alakası yoktu. Taş dairenin merkezinde bir parıltı oluşmaya başlamıştı. "Çalışıyor..." diye mırıldandı. "Çalışıyor."

Aniden uzak bir yerlerde uçaksavar topları sesi yankılandı ve Clearfield telaşla yukarı baktı. Ağaçların üstünde Salisbury Ovası'ndaki sahte tesisin yerini gösteren ışığı görebiliyordu. Rahatlamak için Çavuş Hughes'a baktı, ama askerler dairenin içinde olan şey yüzünden donakalmışlardı.

Taşları dönerek süsleyen Kelt desenler parlak, elektrik mavisi bir ışıkla parlamaya başladı. Parlaklık arttıkça çizgiler taşın yüzeyinde dans ediyor gibi gözüküyordu.

Biliminsanlarından biri kontrol aracından seslendi. "Tam güce erişildi ve beklemede!"

Clearfield nefesini tuttu. Ekinoksa birkaç saniye kalmıştı...

Yüzlerce kilise çanı aynı anda çalıyormuş gibi bir sesle dairenin merkezi parlak bir ışık topu haline geldi. Clearfield bir çığlıkla arkasını dönüp gözlerini parlaklıktan korudu. Her tarafından gelen acı dolu bağırışları ve parçalanan cam sesini duyabiliyordu.

Ani, sağır edici bir sessizlik oldu ve Clearfield bir anlığına kulak zarını patlatıp patlatmadığını merak etti.

Deneyin sonuçlarını görmek için çaresizce akan gözlerini açılmaya zorladı. Çan karanlık ve sessizdi, mor ışık gitmişti. Seramik yüzey hafifçe buhar çıkarıyordu. Daire çok karanlıktı,

ama merkezindeki gölgelerde büyük ve siyah bir şey yavaşça ileri geri hareket ediyordu.

Clearfield gözlerini ovarak, kalbi hızla atarken yaklaşmaya başladı. Dairenin etrafındaki askerler de, tüfekleri ellerinde gergin bir şekilde kavranmış vaziyette yavaşça ilerlemeye başlamıştı.

İçlerinden biri dairenin ucuna ulaştığında, çok büyük bir kıskaç karanlıktan ona uzanıp ayaklarını yerden kesti ve neredeyse ikiye ayırdı.

Dev, siyah bir akrep daireden haykırınca Clearfield korkuyla geriye tökezledi.

BÖLÜM
14

Doktor'un tutulduğu kamyonetin arkasından Charlie Bevan, dev akrep daireden çıkıp jilet keskinliğindeki kıskaçlarıyla askerlere ve biliminsanlarına saldırırken korkuyla baktı. Bir anda afallamış bir sessizlik oldu ve ardından gece, silah sesleriyle bölündü.

"O da ne?" Charlie'nin sesi saf korkudan çatallı çıkıyordu.

Doktor'un suratı sertti.

"Bir Wyrrester."

"Bir ne?"

"Wyrrester. Furey-King girdabındaki Typholchaktas gezegeninden mutant eklembacaklılardan. Zeki, korkunç, tehlikeli."

Açık ağızlarıyla önlerinde gelişen savaşı izleyen iki askere döndü.

"Siz ikinizin orada bunu durdurmaya çalışıyor olması gerekmiyor mu?" Askerler, belli ki mahkûmlarını korumasız bırakıp bırakmamakta kararsız kalarak, birbirlerine baktı.

"İş arkadaşlarınız katlediliyor!" diye patladı Doktor.

İki asker kamyonetten inip tiz bir sesle bağıran canavara doğru koşarken tüfeklerini omuzlarından çıkardılar.

Doktor memnun kalarak başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Bu, karışık ve uzun bir kaçış planı bulma ihtiyacını geçiştirdi."

"Durdurabilecekler mi?" Charlie iki genç adamın –iki çocuktan fazlası değillerdi aslında– kendilerini kargaşaya atışını izledi.

"Hayır," dedi Doktor açık açık. "Robin'in bize söylediği hikâyeyi duydun."

"Yani o adamları ölüme yolladın."

"O adamlar çoktan öldü," dedi Doktor gerçekçi bir şekilde. "Bizi ilgilendiren kadarıyla, yetmiş yıldır ölüler. Burada yapacağımız hiçbir şey bunu değiştiremez ve değiştirmeyecek de."

"Bu kadar mı yani? Onları buna terk edip eve geri döneceğiz?"

"Sonik tornavidamı geri almadan değil," dedi Doktor kamyonun arkasından atlayıp. "Burada bekle."

Charlie aniden korkuyla doldu: özellikle de onu zamanda geriye fırlatan adamdan. Tek istediği olabildiğince uzaklaşmaktı, ama Doktor'un gidişini izlerken bu kâbustan kaçmak istiyorsa onun dediğini yapmaktan başka çaresi olmadığını düşündü.

Clearfield serbest bıraktığı şeyden korkarak daireden uzaklaştı. Bir şekilde kontrol aracına geri dönüp Çan'ın ayarlarını tersine çevirebilseydi...

Keskin bir şey onu kürekkemikleri arasından sertçe vurdu ve aniden yanma hissetti. Acıyla bağırarak kalkmaya çalıştı ama bir şey onu hızla tutup yerde sabitledi.

Ateş dalgası artık başka bir şey hissetmeyene kadar vücudunu sardı. En sonunda his insaflı bir şekilde azalmaya başladı ve omurgasına bastıran keskin ağırlık kalktı. İnleyerek uğraştı, sırtında yuvarlandı ve var olmasını sağladığı canavarla yüz yüze geldi.

Biliminsanı acıya rağmen büyülenmeye karşı koyamadı. İlk bakışta akrebe benzese de yakınlaşınca farklılıklar korkunç bir şekilde belli oldu. Üstünde beliren yüz, basit bir hayvan yüzü değildi, öfkeli ve yabancı bir zekâyla parlıyordu. Simsi-

yalı gözleri ruhunun derinliklerini görebiliyordu, yaratık anlaşılmaz ve sert, yabancı kelimeler söylerken çenesi titriyordu.

Arkasından yukarı doğru kıvrılan iğnenin ucundan hâlâ zehir damlıyordu ve iki büyük kıskaç –fark etti ki taşlarla aynı desenlerle kazılmış– canavar onları incelerken yavaşça açılıp kapanıyordu.

Yaylım ateşi açıldı ve kurşunlar akrebin kabuğundan sekti. Gelen askerlerin üzerine yürüyüp öfkeyle tısladı. Kıskaçlar birden çıkarak adamların düşmesine, etrafa kollar, bacaklar, hatta kafalar dağılmasına sebep oldu.

Canavar, saldırganlarını çayıra doğru kovalarken Clearfield yağmurda yaklaşan bir şeklin farkına vardı. Odaklanmaya çalışırken onun daha önce kontrol odasında yakaladıkları adam olduğunu anladı. Kendine ne demişti?

"Doktor..." Adam yanında eğilirken konuştu. "Sanırım ev ziyareti için biraz geç..."

Doktor hiçbir şey söylemedi, sadece uzanıp Clearfield'ın cebindeki gümüş tüpü aldı.

"Ah," dedi profesör zayıfça. "Anlıyorum."

Doktor aleti açıp profesörün kafası ve gövdesinde yavaşça gezdirirken tornavida hafifçe öttü.

"Hâlâ aptal olduğumu söylüyor mu?"

Doktor aletteki değerleri okudu. "Sistemin, Çan'dan geri kalan etkinleşmeye tepki veren güçlü bir uzaylı nörotoksinle dolu."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Clearfield ürpermeler vücudunu sarsmaya başlarken. "Bana ne yapacak?"

"Bilmiyorum." Doktor ayağa kalktı. "Sanırım yetmiş yıl sonra bana sen söyleyebilirsin."

"Bekle..." Clearfield çoktan parmaklarındaki hissi kaybetmiş, kuvvetsiz bir şekilde uzanmaya çalıştı.

"Beni öylece burada bırakmayacaksın, değil mi?"

"Özür dilerim," dedi Doktor aleti kendi ceketinin cebine geri sokarak. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ardından dönüp yavaşça uzaklaştı.

Asker Sanford ve Davies, Çan çalıştığında daha fazla izinsiz giren olup olmadığını kontrol etmek için devriye geziyorlardı. Şok dalgası neredeyse ayaklarını yerden kesti ve ışık çevredeki kırsal bölgeleri kilometrelerce aydınlatıyordu.

Sahte tesisleri için çok fazlaydı...

Sanford'un başı hâlâ sesten çınlıyordu. Diğer adama sırıttı. "Sanırım Çan demelerinin sebebi bu."

Silah sesleri nemli gece havasında yankılanırken ikisi geri dönmeye başlamıştı. Arkasından çığlık sesleri geldi.

Ve sonra başka bir şeyin sesi...

"O da neydi?" Kan donduran, insandışı tiz çığlık akşam havasında yankılanırken Sanford'ın teni soğudu.

"Buarada takılırsak öğrenemeyeceğiz." Er Davies tüfeğini omzundan çıkarıp sürgüsünü çekti. "Hadi!"

Yağmurda koştu.

"Hayır, Davies, bekle." Sanford, küfrederek, kendi tüfeğini çıkardı ve peşinden koşmaya başladı. Bu sırada ani, bıçaklayan bir acı onu durdurdu. Tanıdık, sıkıştıran his gelirken göğsünü tuttu.

"Ah, lütfen, hayır."

Tüfeğini düşürüp üniforma cebinde çocukluğundan beri her gün yanında taşıdığı ilaç şişesini aradı.

"Şimdi olmaz."

Küçük cam şişenin kapağını açmaya çalışırken aniden önündeki gölgelerde saklanmaya çalışan birini duydu.

İlaç şişesi parmaklarının arasından kayıp, o tüfeğini almaya çalışırken içindekilerin ıslak toprağa dağılmasına sebep oldu.

"Dur!" tekledi. "Kim var orada?"

Bir şekil, elleri havada, evlerden birinin bahçesinden çıktı. Daha önce yakaladıkları casuslardan biriydi!

"Sen nasıl kaçtın? Ve orada neler oluyor? Arkadaşların seni kurtarmaya geldi, değil mi?"

Polis gibi giyinmiş olan adam kafasını salladı, belli ki bir şeyden çok korkmuştu. "Hayır. Ateş etme! Endişelenmen gereken şey ben değilim o şey. Akrep!"

"Akrep mi?" Sanford odaklanmaya çalıştı. Kalbi daha da hızlı atıp onu göğsünden fırlamakla tehdit ederken alnının soğuk soğuk terlediğini hissedebiliyordu. "Neden bahsediyorsun?" Koluyla gözlerindeki teri sildi. Görüşü kenarlardan bulanıklaşmaya başlamıştı. "Ve arkadaşın nerede?"

"Buradayım."

Diğer uzun ve garip görünümlü adam aniden hiç yoktan ortaya çıktı. Asker Sanford tüfeğini ona çevirdi.

"Asker, beni dinlemelisin." Adamın sesi ikna edici, hipnotikti. "Bu deney, bu Çan korkunç, tehlikeli bir hataydı. Bu dünyaya bir şey getirdi, eğer kontrol edilmezse yaşayan her şeyi yok edecek bir yaratık."

"Yaratık mı? Ne demek istiyorsun?"

"Bir uzaylı. Başka bir gezegenden bir canlı. Şu an tek başına ama yakında başkaları da olacak. Yüzlercesi daha. Ve bunu sadece sen durdurabilirsin."

"Ben mi?"

Sanford taş dairenin olduğu taraftan alevleri görebiliyordu ve makineli tüfeğin kolay tanınan sesini duydu. Çok tiz hayvanımsı bir sesi el bombasının donuk sesi takip etti.

Patlamalar göğü aydınlatırken Sanford canavarımsı bir siluet gördü.

"Aman Tanrım..." Tüfeğini yere düşürdü.

"Bu şey kurşunlarla durdurulamaz, asker." Uzun adamın sesi ahenksiz sesler içinden duyuldu. "Ama yok edilebilir. Sen yok edebilirsin..."

Eğilip dökülmüş ilaçları şişesine geri koydu ve kapağını tekrar kapattı.

"Ah öyle mi?" Sanford neredeyse histerik bir kahkaha attı. "Ben ve hangi ordu?"

Adam şişeyi ona uzattı. "Aslında, sen ve Alman Hava Kuvvetleri..."

Bu basit cümle neredeyse fiziksel güçle can evinden vurdu.

Adam haklıydı. Karbon arkı ışığı hâlâ önlerinde duruyordu. Alman uçakları hâlâ bölgedeyse onlara bombaları tam olarak nereye düşüreceklerini göstermek için araçları vardı.

"Karbon arkı..." İki adama tüfeğiyle işaret etti. "Doğru. Arkanızı dönün."

Uzun adam yüzü gölgeler arasında, kafasını salladı. "Bunu yapacak olan sensin. Yapabileceğim bütün yardımı yaptım. Daha fazla dahil olamayız, olmamalıyız."

Sanford tüfeğini kaldırdı. "Dönün, dedim."

Polis gözünü tüfekten ayıramıyordu. Ardından uzun adam derin bir nefes alıp razı gelerek gözlerini kapattı.

"Askerler..."

Sanford iki adama dikkat ederek avucuna iki ilaç sallayıp düşürdü: yutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. Nefes alışverişini ve kalbini yavaşlatmaya çalışarak iki mahkûmu gölgelerde tutup gözlerini taş dairenin ortasında bağırıp gürleyen korkunç şekilden ayırmadan yeşilliğe doğru ilerletti.

Dairenin etrafındaki çayırın cesetlerle dolu olduğunu buradan bile görebiliyordu.

Bütün bir taburu katletmek bu yaratığın on dakikadan daha az bir süresini almıştı, ve daha onu yavaşlatamamışlardı.

O izlerken yaratık etrafında döndü ve hantal hantal Çan'ın durduğu yere doğru yürüdü. Alçak, gri şekil nemli mayıs havasında hâlâ buharlar çıkarıyordu. Yaratık yaklaşırken kıskaçlarıyla kasadaki kontrollere basıyor, kabloları kesip şaşırtıcı bir beceriyle yeniden bağlıyordu.

Ardından, Sanford'ı korkutan doğaüstü mor bir ışık Çan'ı aydınlatmaya başladı ve alçak, zonklayan vızıltı ayaklarının altındaki yeri titreterek tekrar başladı. Yaratık başka bir güç kaynağına bastı. Makineyi tekrar aktive ediyordu.

"Zamanın azalıyor, Er Sanford," dedi uzun adam. "Destek çağırıyor! O ışığı açmalısın!"

"Kapa çeneni!" diye patladı. Ama adam haklıydı. Zamanı tükenmişti. "Siz ikiniz, o ışığa gideceğiz ve jeneratörü çalıştıracağız. Çabuk olun! O şey hâlâ meşgulken!"

Sanford göğsündeki acıyla yüzünü buruşturarak iki mahkûmu ileri doğru hareket ettirdi. Göğsündeki sıkışıklık artık neredeyse dayanılmazdı ve görüşü bulanıklaşmaya başlıyordu. "Sen," polisi işaret etti. "Çalıştır şunu."

Polis gözleri tüfekte sabitlenmiş şekilde sapı tuttu, sert şeyi döndürmeye çalışırken yüzü kızardı. Jeneratör bir klik sesi çıkardı ama başka bir şey olmadı.

"Tekrar!"

Polis memuru efordan terleyerek bu sefer motordan oksurük gibi bir ses çıkararak kolu tekrar çevirdi.

"Tekrar!"

Jeneratör üçüncü seferde çalışınca Sanford rahat bir nefes aldı.

Projektöre doğru sendeleyip düğmeye bastı ve ışık açıldığında gözlerini korudu. Parlak ışık bulutlu gökyüzünü deldi. Diğer taraftaki kontrollere doğru giderek projektörün kilidini açtı ve tekeri döndürüp ışığı önündeki canavara getirdi.

Güçlü projektör yeşilliği geçip, sahne prodüksiyonunun bir parçasıymış gibi tabloyu aydınlatıyordu. Göz önünde kalınca korkunç akrep Çan üzerinde çalıştığı yerden geri atılıp gözleri parlak ışıktan yanarken acıyla tısladı.

Sanford, projektör arkadaşlarını ve iş arkadaşlarını öldüren şeyi tüm korkunçluğuyla gözler önüne serince nefesi kesildi, ve göğsünün daha da sıkıştığını hissetti.

Kıskaçlar öfkeyle kapanıp açılırken yaratık gözünü kör eden ışığın kaynağını belirlemeye çalışarak etrafta hızla koşturdu. Bu sırada, öfkeyle kükredi ve Sanford'ı korkutarak patika üzerinden ona doğru gitmeye başladı.

Sanford projektörden uzaklaşıp tüfeğini yoklarken mahkûmlarının dikkat dağınıklığından faydalandıklarını ve yağmurun içine doğru kaçtıklarını fark etti.

Akrep üzerine doğru eğilirken, Sanford projektörü terk etti ve kiliseye doğru koşmaya başladı. Kilere kadar koşabilirse... Bacakları kurşundan yapılmış gibi hissediyordu, ve kafasında sürekli bir uğuldama başlamıştı.

Hasta kalbi onu alt ettiğinde ve bacakları pes ettiğinde neredeyse kilisenin avlusuna ulaşmıştı. Sanford mutsuz bir haykırışla ıslak çimenin üzerine düştü. Orada uzanırken, yağmurun serin patırtısını yüzünde hissederek, aniden uğultunun kafasında olmadığını fark etti. Gökyüzünden geliyordu.

Biraz sonra tek duyabildiği patlayıcıların uğultusu ve Alman hava aracı hedefini bulduğunda korkunç akrebin çığlıklarıydı.

Charlie Bevan koşuyordu. Önünde yağmurda uçuşan, ince ve uzun bacaklı Doktor vardı. Arkalarında Alman bombaları düşmeye başladığında köy ışık ve sesle parladı.

Daireye doğru giden patikaya koştular. Altlarındaki toprak, yağmurla ve kanla kayganlaşmıştı ve yeri kaplayan cesetlerin arasından kaçarken, Charlie aniden kaydı ve sert bir şekilde yere düştü.

"Doktor!" diye çığlık attı geride kalmaktan korkarak. Doktor kayarak durup ona geri koştu ve yakasından tutup ayaklarının üzerine geri kaldırdı. Bu sırada, tiz bir ıslık duyuldu ve havadan büyük ve gri bir şey onlardan metrelerce uzaktaki dairenin merkezine düştü.

Etkisi iki adamı da yere attı ve Charlie ellerini kafasının üstüne kapatıp patlamanın hayatını sonlandırmasını bekledi.

Sonlandırmadı.

Bir kez daha onu yukarı çeken elleri hissetti.

"Öylece uzanmasana adam!" diye bağırdı Doktor kızgınca. "Devam et!"

Patlamalar bir kez daha başladığında, iki adam hayatları için koştular. Arkalarında alevler dalgalar halinde yüzlerce metre yükseldi. Sonsuz gibi gözüken bir sürede ses ve ışık dışında hiçbir şey yoktu, ama en sonunda kargaşa arkada kalmıştı ve iki adam TARDIS'in indiği çayıra ulaştı.

Doktor kapıları açıp Charlie'yi içeri aldı. Biraz sonra TARDIS Ringstone çayırlarından kaybolurken bir girdap ve gıcırdama oldu.

Köyde, ağaçların arasından hava saldırısı yavaşça dinmeye başladı, ve kısa süre sonra uzaktaki alevlerin düşük çatırdaması ve tehlikenin geçtiğini gösteren uzak bir çan sesinden başka bir şey kalmamıştı.

BÖLÜM
15

"Yani, İngiliz deneyi felaketle sonuçlandı. Hâlâ bunların neden olduğunu açıklamıyor?" Clara bir açıklama bekleyerek gamalı haç işaretleri olan Çan'ı işaret etti.

"Alman bombaları İngiliz makinesini tamamen yok etti," dedi Clearfield. "Çan'ı, kontrol ünitesini, araştırma notlarını, her şeyi. Tekrar başlamak yıllar sürerdi ve savaşın sonlanması bu düşünceyi bitirdi. Ama Alman cihazı hiçbir zaman amaçlandığı gibi kullanılmadı. Alman Çan'ı hâlâ orada bir yerdeydi!"

"Sen de onun izini buldun." Clara hafızasını zorladı. "Birçok nazi suçlusu Güney Amerika'ya kaçmadı mı? Paraguay'a Arjantin'e, onun gibi yerlere?"

Clearfield onayladı. "Ve ben o ülkelerde çok vakit geçirip projeye yakın olan insanları buldum ve Nazi Çan'ına ne olduğunu öğrenmeye çalıştım. Sonunda öğrendim ki o ve General Kammler Alman denizaltısı tarafından Polonya'daki test alanından alınıp Neuschwabenland'deki gizli bir denizaltı üssüne götürülmüş."

Clara kelimeyi yabancılayıp omuz silkti. "Güney Kutbu."

Kaşlarını çattı. "Ama bu bir servete mal olmuş olmalı. Çan'ı bulmak, buraya geri nakletmek, bu tesisi kurmak. Parayı nereden buluyorsun?"

Clearfield sinsice gülümsedi. "Hâlâ Nazi imparatorluğunun yükseldiğini görmek isteyen birçok insan var. Savaşın sonunda istifledikleri paraya erişimi olan insanlar."

"Yani Nazi altınıyla Çan deneylerini yeniden yaratmayı finanse ediyorsun."

"Evet."

"Ve tekrar aynı yerde kurmak için buraya döndün. Daireyi kullanmak için."

"Öyle umdum." İç çekti. "Ne yazık ki taş daireye verilen zarar o kadar büyüktü ki yarattığı enerji artık Çan'ı düzgün bir şekilde kontrol etmek için yeterli değil."

"O yüzden bu var." Clara ekranın üzerinde hâlâ dönen sonsuz karışık sarmallar olan siyah tek parça taşı işaret etti. "Ama kırsal bölgelerde yüzlerce olmasa da düzinelerce taş daireler vardır. Kuşkusuz onlardan birine yeniden yerleştirebilirdin?"

Clearfield kafasını salladı. "Ringstone'dakini çok özel yapan belirli özelliklere sahip olanı çok az var. Atalarımız taşların özel doğasını anladı; modern insan onları sadece eskide kalmış tuhaflıklar olarak görüyor. Birçok güç dairesi, çayırlarında ürün yetiştirmeye meraklı çiftçiler tarafından yok edildi... Buna kalkınma diyorlar."

"Peki." Clara kollarını bağladı. "Savaştan beri saklı kalmış bir Nazi makinesini ele geçirdin, ileri teknoloji bir taş daire icadına sermaye buldun ve devasa böcekler ürettin. Şimdi milyon dolarlık soru. Bütün bunlar ne için?"

Clearfield aceleyle öne eğildi. "Savaşta burada portal açmaya çalışan Wyrrester'la şu an beraber çalıştığım Wyrrester aynı. Kendi türlerinin dışlanmış, avlanmış ve zulme uğramış olanları... Sığınacak yer arıyorlar. Dairenin dijital versiyonunu ve yapay bir portal açmak için araçları yaratabileceğimi umdum, ama..." İç çekti. "Ley hatlarının enerjileri oldukça belirli şartlar gerektiriyor. Benim deneylerim sadece kısmen başarılı oldu. Fiziksel bir transfer sağlayamadım, sadece zihinsel."

"Bunun sonucu olarak da böcekler." Clara laboratuvarın uzak ucundaki kafeslerde sürünen iğrenç şekillere baktı. "Onlar için vücut yarattın!"

Clearfield onayladı. "Yıllardır deneyler yapıp dünyada hayatta kalmalarına izin verecek bir form bulmaya çalışıyordum. Gördüğün yaratıklar, sinekler, örümcekler, onlar sadece testti, Wyrresterların uyum sağlayıp vücutları kontrol edip edemeyeceğini görmek için denemeler... O testler tam olarak başarılı değildi."

Clara dehşete düşmüştü. "Yani o böcekler uzaylı zihinlerine sahipler?"

"Kısmen. O ilk deneyler ortak bir zihne sahipler, ortak bir bilince, ama Wyrrester bölümü tamamen baskın olamadı, bazen hayvanlar üstün geliyorlar. Öyle olduğu zaman, yaratıklar ilkel hallerine dönüyorlar... Bu en sonunda deliliğe, ardından da ölüme sebep oluyor. Biz son evre için hazırlanırken muhafız olarak, dikkat dağıtıcı olarak hizmet ettiler gerçi."

"Bu korkunç. Korkunç." Clara ona iğrenerek baktı. "Bu... prosedürle devam etmek için ikna ettiğin Wyrresterlar sadece denek oluklarını biliyor mu?"

"Bu deneyleri kabul eden Wyrresterlar amaçlarına kendilerini adamıştı," dedi Clearfield soğukça. "İnsan deneklerle yapılan deneylerimiz de başarılı olsaydı..."

"Bunu insanlarla mı denedin?"

"Tabii ki!" Clearfield ona, bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi baktı. "Wyrrester aklı insan formuna nakledilebilir olsaydı bu en uygun sonuç olurdu. Ne yazık ki insan zihni uyumlu değil."

"Ya da biz öyle düşündük!"

"Anlamadım?" Clearfield tıslayan ses bir kez daha duyulduğunda yukarı baktı. "İmkânsız olduğunu söylemiştin. İnsan zihninde kalamayacağınızı söylemiştin!"

"Doğruydu. Ama bu kız farklı. Onun zihni daha önce karşı-

taşmadığımız bir şey. Sinir yolları bu gezegenden olmayan bir şey tarafından açılmış. Kabul edecektir. Onu daireye getir."

"Ne? Hayır!"

"Sana söyleneni yap, Clearfield!"

"Ama Gebbron, sizin için yarattığım melez böcek vücutları mutlak birer başarı. Yaptığım onca şey..."

"Seneler boyu vaktin vardı ve hâlâ sorunlar var! Ürettiğin yaratıklar hâlâ ilkel. Bu kız yeni bir fırsat sağlıyor. Bunu israf etmeyeceğim. Benim rehberliğime ihtiyacın var ve şimdi bunu sağlamak için gerekli araçlara sahibiz. Benim taşıyıcım olacak."

Clara endişeyle baktı. "Şey, durun bir dakika... taşıyıcı olmaya hevesli olduğumu sanmıyorum..."

"Söylediğimizi yap!"

Clearfield son derece üzgün göründü. "Bana seçenek bırakmıyorsun."

Clara gergince el salladı. "Merhaba... Dediğim gibi... Hevesli değilim!"

Clearfield ceketinin içine uzandı ve silahını çıkardı. "Üzgünüm, Clara. Ben... Gebbron'm söylediğini yapmalısın." Daireyi işaret etti. "Merkezde dur."

Clara hareket etmedi.

Clerfield'ın ses tonu sertleşti. "Bilinçsiz de olsanız işlem gayet düzgün çalışacak, Bayan Oswald."

Tehdit gayet açıktı. Clara başka seçeneği olmadığını fark ederek siyah köşeli sütun dairesine girdi.

Clearfield kontrol masalarından birinin önündeki koltuğa oturup düğmelere basmaya başladı. Yavaşça bir titreme başladı ve Çan'ın temeli mor bir ışıkla parlamaya başladı.

"Efendim!"

Yuzbaşı Wilson iletişim istasyonunun gözleminden sorumlu asker komuta aracına girince yukarı baktı.

"Alandan enerji sinyali doğrulandı, efendim. Oldukça zayıf

ama kesinlikle bize bakmamızı söylediğiniz dalga boyları."

Wilson birlik komutanına endişeli bir bakış attı. Albay Dickinson'ın suratı hareketsiz kaldı, ama davranışlarıyla, kendini tutuşuyla alakalı bir şey aniden değişti ve birden çok daha yaşlı, daha yorgun göründü.

Dickinson Ringstone'u haritadan silecek emri vermek için telefona uzandığında Wilson sandalyesinden kalktı.

"Efendim, bir dakika."

Dickinson'ın eli alıcının üzerinde tereddüt etti. "Sorun ne, Yüzbaşı?"

"Alanın içine ufak bir takıma öncülük etmek için izin istiyorum efendim."

"Ne amaçla?"

"Çan'ın yerini tespit edip etkisiz hale getirmek ya da yok etmek, olabildiğince çok sivili tahliye etmek amacıyla."

Albay, eli hâlâ telefonun üzerinde, ona dikkatle baktı. "Peki düşmanlar?"

"Zırh delen toplarımız var ve iki tane gelecek kuşak antitank silahlarımız. Ayrıca sekiz galon deneysel böcek ilacı. Bunların hiçbiri başarılı olmazsa, o zaman o rezil şeyleri el bombalarıyla patlatırız."

Albay hiçbir şey söylemedi.

"Bana iki saat verin," dedi Yüzbaşı sakince. "Bütün bilgiler gösteriyor ki cihazı kim yönetiyorsa bütün gücü aktive etmeden önce ekinoksa kadar bekleyecek. O hava saldırısını başlatmadan önce bana iki saat verin."

Dickinson elini telefondan çekti. "Pekâlâ Yüzbaşı. Ama o enerji sinyalinin yükseldiğini görürsem seni ve takımını oradan çekerim ve o aramayı yaparım."

Wilson selam verdi. "Efendim."

Yüzbaşı gitmek için döndüğünde Dickinson arkasında seslendi. "Yüzbaşı Wilson..."

"Efendim?"

"İyi şanslar."

İki adam, ikisi de tehlikenin farkında olarak, birbirlerine baktılar. Ardından Yüzbaşı Wilson takımını toplamak için çıktı.

"Eyvah."

Doktor TARDIS'in konsolunda çıkan veriye dikkatle baktı.

"Sorun ne?" Charlie Bevan endişeyle baktı.

"Bir enerji değeri. Senin zamanından. Çan az önce aktive edildi."

"Ama ekinoksa kadar vaktimiz var dedin sanmıştım?"

"Dedim." Doktor konsolun etrafında dolaşıp ayarları kontrol etti. "Bu başka bir şey." Kaşlarını çattı. "Ve daireden gelmiyor, bilim parkından geliyor."

"Clearfield?"

"Başka kim olabilir?" Doktor maddeleştirme kumandasını indirdi. "Sanırım profesörümüzün nasıl hayatta kaldığını öğrenmemizin vakti geldi, ve neden her şeyi tekrar başlatmaya kararlı olduğunun."

TARDIS'in motorlarının gıcırdayan, kulak tırmalayan gürlemesi kontrol odasında kükredi ve büyük, dönen pervaneler yavaşlamaya başladı. Onlar daha hareket etmeyi kesmeden Doktor kontrol odasını geçip kapıdan çıkmıştı. Charlie arkasından koştu.

Charlie parlak güneş ışığına çıktı. TARDIS sanayi sitesinin otoparkına inip büyük prefabrik binalardan birine dayanmıştı. Doktor çoktan içeri girmek için kapıların orada sonik tornavidasını kullanıyordu.

Cam kapı bir ıslıkla açıldı ve Doktor içeriye daldı. Charlie TARDIS'in kapısını kapatıp ona yetişmek için koştu.

Binanın içi karanlık ve tenhaydı, ama düşük elektrik titremesi bütün kapıları ve camları titretiyordu. Charlie'nin tüylerini diken diken ediyordu.

Ana giriş bölümünden çıkan geniş koridora doğru yavaşça

giderlerken aniden örtülü bir sesle birlikte kapı yumruklama sesi duydular. "Bu ses Angela'nın sesine benziyor," dedi Charlie uzak yardım çığlıklarını dinleyerek.

Sesi bir koridorun sonundaki kilitli dolaba kadar takip ettiler. Doktor sonik tornavidasını kilide bastırdı ve açıldığında dişlerden bir tıkırdama duyuldu. Kapı hızla açıldı ve öfkeli bir şekil çığlık atarak ve yumruklar savurarak dolaptan çıktı.

Doktor vaktinde yoldan çekildi ama Charlie çok yavaştı ve Angela onları geçmeye çalışırken kafasına bir darbe yedi.

"Hey! Biziz!" diye bağırdı.

Genç veteriner durdu. "Ah, çok şükür!" Sevinci gözle görülürdü. "Clearfield'ın zombileri geri geldi sandım."

"Clara nerede?" diye sordu Doktor sertçe.

"Onu orada tutuyor." Angela koridorun sonundaki geniş iki kapıyı işaret etti.

Doktor, çenesi kenetlenmiş bir vaziyette döndu ve kapıya doğru koştu.

"Dikkatli ol Doktor!" Angela arkasından bağırdı. "Silahı var."

Doktor uyarısını dikkate almayarak kapıları açtı ve pişkin bir şekilde içeri girdi. Charlie ve Angela onu dikkatlice takip etti. Charlie'nin kapıdan hissedebildiği odanın içindeki alçak vızıltı diğer bütün sesleri bastırıyordu. Odanın merkezinden parlayan ışık duvara gölgeler yansıtıyordu. Her biri enerjiyle çatırdayan on üç tek parça halindeki siyah şekil odanın ortasına hakimdi.

Merkezde Clara duruyordu.

Doktor sonik tornavidasını kaldırdı. "Clearfield!" diye bağırdı. "Kapa onu! Şimdi!"

Odadaki herkesin kafası ona bakmak için döndü.

Clearfield sandalyesinden kalkmış, inanamayarak Doktor'a bakıyordu. "Sen..."

"Ciddiyim," dedi Doktor tehlikeli bir şekilde. "Ya sen kapatırsın, ya da ben."

Clearfield uzanıp bir dizi tuşa bastı. Yavaşça Çan'daki ışık ve makinedeki ses azaldı. Sert floresan ışıkları açıldı. Diğer masalardaki teknisyenler kalkmaya başladı ama Clearfield onlara oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Yavaşça odanın karşısından Doktor'a doğru yürümeye başladı.

"Vay, vay... Doktor ve aptal dedektörü. Yetmiş yıl sonra görüşürüz demiştin ve işte buradasın. Sözünün eri insanlara bayılırım."

Doktor onu yok saydı. "İyi misin Clara?" Bir süreliğine hiçbir şey soylemedi, ardından zayıfça başıyla onayladı.

Clearfield şimdi Doktor'dan birkaç adım uzakta, mesleki bir merakla onu inceliyordu. "Olağanüstü. Seni en son gördüğüm zamandan beri yetmiş yıl geçti, ve hiç değişmemişsin."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Doktor, Clearfield'ın yüzünün yarısını kapatan maskeyi inceledi. "Bunun dışında, tabii ki."

"Bu mu?" Clearfield transparan plastiğe dokunmak için elini kaldırdı. "Sana bundan bahsetmeme izin ver. Bu 1944 yılındaki bir geceden daimi bir hatıra, başka bir gezegenle iletişim kurmaya çalıştığım bir geceden." Duyguları ona hakim olmaya başladıkça sesi çatallaştı. "Bu yardım istediğim bir adamdan hatıra, yardım etmeyen bir adamdan." Sesi şimdi öfkeyle titriyordu. "Bu senden daimi bir hatıra!"

Maskeyi suratından soydu ve oda Angela'nın korku çığlığıyla yankılandı.

BÖLÜM
16

Doktor maskenin altındaki tahrip edilmiş surata üzüntüyle baktı. Clearfield'ın kafasının sol tarafından neredeyse hiçbir şey kalmamıştı, sadece kemik ve yara dokusunun erimiş obeği. Clearfield'ın kalan gözüne baktı. "Üzgünüm."

"Üzgünmüş..." Clearfield keyifsiz bir kahkaha attı ve plastik maskeyi geri taktı. "Yetmiş yıldır her gün aynada bu suratı görüyorum ve o üzgün olduğunu söylüyor."

"Çoktan tarihin bir parçasıydı. O gece olanlar..."

"İzin ver o gece tam olarak ne olduğunu sana söyleyeyim!" diye patladı Clearfield. "Oldukça haklıydın: Wyrrester zehri ve Çan tarafından üretilen başkalaştırıcı kalıntılar birleşimi alışılmadık bir şekilde birleşti. Beni yaralanmaz hale getirdi, güçlü yaptı, öğrenme kabiliyetimi arttırdı, teknik olarak beni ölümsüz yaptı!" Derin bir nefes aldı. "Benim en harika anım olmalıydı, yüceltilmem!"

Doktor'a baktı. "Bombalar düşmeye başladığında beni bıraktığın yerden sadece birkaç yüz metre uzaklaşabilmiştim. Oradan ayrılmama yardım etseydin sağ salim kurtulacaktım..." Gözlerini kapatıp o anı hatırladı. "Kontrol aracının altına sığındım, ne yazık ki bir bomba yakına düşüp yağ tankını parçaladı. Alevler ele geçirdiğinde mahsur kalmıştım. Ölmeliydim, ama Wyrrester zehri bunu engelledi. Alevler dindiğin-

de yıkıntıdan dışarı sürüldüm, değişmiş bir adam olarak. O günden beri bir yaş bile yaşlanmadım."

"Ve bu?" Doktor makineleri ve daireyi işaret etti.

"Bu bir ömür süren çalışma."

"Bir ömür süren hata." Doktor ileri adım atıp onu ikna etmeye çalıştı. "Wyrresterlar..."

"Wyrresterlar insanların hayal edebileceği en büyük lütuf. Sesleri, yetişkinlik hayatım boyunca neredeyse hep kafamın içindeydi." Clearfield ceketinden tabancayı çıkardı. "Dünya'da bir koloni yaratma arzularına yardım etme niyetindeyim ve yoluma çıkmana izin vermeyeceğim."

Tabancayı Doktor'un kafasına nişan aldı.

Kevin Alperton, dışarıdaki çayırda bir hareketlenme fark ettiği zaman, Robin Sanford'ın mutfağında cam kırıklarını topluyor ve pencerelere kereste levhaları çivilemeye yardım ediyordu.

İlk düşüncesi başka tür bir böceğin saldıracağıydı, ama daha yakından baktıkça hareketin evin arkasındaki çayırlardan giden dört askerden geldiğini fark etti.

"Bay Sanford!" diye seslendi. "Bakın!"

Robin Sanford camın yanına gidip ona katıldı. "Artık vakti gelmişti!" Arka kapıyı açıp askıdan büyük bir anahtar aldı ve Kevin'a verdi. "Git ve bahçenin sonundaki kapıyı aç. Oraya tırmanmayı denerlerse çok gürültü yapacaklar."

Kevin gergin bir şekilde anahtarı aldı.

"Dışarı mı?"

"Elbette. Seni camdan koruyacağım." Robin tüfeği kaldırdı. "Hadi, git!"

Kevin, kalbi hızla atarak bakımlı bahçeye çıktı. En uzaktaki kapı sadece birkaç adım ötedeydi, ama aniden bir kilometre uzaktaymış gibi gözüktü. Anahtarı sıkıca tutarak, ayakkabılarının taş levhalarda olabildiğince az ses yaptığından emin olup bahçeden yürümeye başladı. Bahçe, plastik sandalyeler, kuşlar

için aralara serpiştirilmiş yem kapları ve saksılardaki çiçeklerle doluydu. Kevin, Bay Sanford çimenlik yerine verandadan hoşlandığı için minnettardı. Hâlâ dün gece kendi çimenliğinde boğuşan tilkinin görüntüsünü unutmaya çalışıyordu. En azından böcekler taştan tünel kazamazlardı.

Yeşillikler arasında neredeyse tamamen saklanmış bir şey gözüne çarptığında kapıya ulaşmak üzereydi. Onunla ilgili tanıdık bir şeyler vardı...

Merakı korkusunu yenerek yaprakları kenara çekti. Dört fit yüksekliğinde, yosunla kaplı bir taştı. Kevin taşın üzerine oyulmuş sarmalları ve desenleri görebiliyordu.

Arkasından Kevin'ı zıplatan bir tıslama geldi. Bay Sanford camdan ona bakıyordu. "Neden durdun? Git o kapıyı aç!"

Kevin, hızla ilerleyerek ve bu sırada çıkardığı sesi acı bir şekilde fark ederek, büyük, hantal asma kilidi el yordamıyla bulup açtı. Kilit bir tık sesiyle açıldı ve Kevin tahta kapıyı açtı.

Kendini bir silah namlusuna bakarken buldu. "Dur," boğuk bir ses duyuldu. "Sadece bir çocuk."

Dört ağır silahlı asker onu kenara iterek bahçeye girip alanın güvenli olduğundan emin olana kadar düzenli olarak her köşeyi ve her gölgeyi kontrol ettiler.

Kevin iki tanesinin Bay Sanford'ın tüfeğinin net bir şekilde görülebildiği mutfak camına nişan aldıklarını görebiliyordu.

"Lütfen silahınızı indirin, efendim," dedi biri. Silah kırık camdan çekilirken bir tıkırdama duyuldu ve evin içinden boğuk bir ses geldi. "Biliyorsun, ben sizin tarafınızdayım."

İki asker Kevin'ı hâlâ arka kapıya doğru ittirdi ve hepsi içeri girdi.

"Arnopp, Palmer, ön tarafı kontrol et. Hawkins, üst kat." Askerlerden biri, belli ki lider olan, başlığını çıkardı. "Ben Yüzbaşı Wilson. Evde başka kimse var mı?"

Robin Sanford kafasını salladı. "Sadece ben ve çocuk."

"Ve siz?"

"Sanford. Robin Sanford. Bu Kevin."

"Alperton," diye ekledi Kevin. "Soyadım Alperton."

"Ya öncekiler? Motordaki iki kişi. Onlar kim?"

Robin bir kaşını kaldırdı. "Onları gördünüz demek? O zaman sanırım o örümceğe açılan ateş için size teşekkür etmeliyiz."

Wilson onayladı. "Yardım ettiğimiz için her zaman mutluyuz. Şimdi, o diğer ikisi..."

"Polis Memuru Bevan'dı." Kevin araya girdi. "Ve Doktor."

"Doktor mu? O kim? Yerel hekim mi?"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Robin sertçe. "Bir çeşit biliminsanı."

Wilson adamlarından biriyle bakıştı. "Bay Sanford. Anlıyorum ki savaş zamanı buradaydınız..."

"Evet. İç Güvenlik Kuvveti. Askere yazılırdım ama göğsümle ilgili problemlerim var..."

"Efendim, 'Big Ben Projesi'yle alakalı söyleyebileceğiniz her şeyi bana söylemenizi istiyorum."

Robin Sanford kaskatı kesildi. "Onunla alakalı ne biliyorsunuz?"

"Birinin o deneyleri tekrar başlatmaya çalıştığını düşünecek yeterli sebebimiz var."

"Hayır!" Robin kızgın bir şekilde kafasını salladı. "Hayır, bu imkânsız!"

"Efendim, aletlerimiz bu dolaylardaki bir yerde oldukça benzer enerji işaretleri yakalıyor. Biri Çan aygıtını kullanıyor ve onu bulup yok etmeliyim!" Wilson sandalyelerden birini işaret etti. "Oturun. Lütfen."

Robin tereddüt etti, ama Wilson'ın ifadesi oyun oynama havasında olmadığını açıkça belli ediyordu.

"Lütfen."

Robin oturdu.

Yüzbaşı Wilson, başlığını mutfak masasına koyarak bir

sandalye çekti ve onun karşısına oturdu. "Şimdi, bu makine hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmanızı istiyorum. Ve şu gizemli Doktor hakkında."

Clearfield servis tabancasını Doktor'un alnına nişan alırken, ani bir tıslama çığlığı ve duvarın karşısında duran kafeslerin kapısı açıldığında metal gürültüsü duyuldu. Sinirli böcekler birden çıkmaya başladı.

Biraz sonra ışıklar bütün binayı karanlığa gömerek kesildi.

"Doktor! Kaç!" diye bağırdı Charlie Bevan.

Doktor'un cesarete ihtiyacı yoktu. Kendini bir tarafa attığında Charlie'nin silahının ateşlenmesinden kulakları sağır edici bir patlama geldi. Bir anlık parlamada, Doktor, Clara'nın etrafını dev böcekler sararken tekno-dairenin ortasında hareketsiz durduğunu görebiliyordu.

Silah bir kez daha ateşlendi ve Doktor kendini yöneltmek için anlık ışığı kullandı. Charlie ve Angela uzaktaki duvara dayanmış yangın çıkışlarından birini açmaya çalışıyordu. Clara hâlâ hareket etmemişti.

Doktor, melez böceklerden biri ona doğru hızla ilerlerken atılıp yolu açtı ve Clearfield'a çarparak dengesini kaybetmesini sağladı. Profesör yere düştüğünde silah üçüncü kez patlayıp tavanda sekti. Doktor neredeyse elleri ve dizleri üzerinde Çan'ın karanlık, iri şekline doğru koşmaya başladı. Kollarındaki tüylerin hâlâ yüzeyine tutunan elektrikle diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Neredeyse tamamen karanlıkta hızlıca hareket ederek makinenin dibinde bir giriş paneli buldu ve açtı.

Soluk, mor bir ışık ellerini aydınlatıp geçti. Çan'ın dibinin içindeki alan her biri parlayan mor sıvılardan oluşan cam tüplerle doluydu. Doktor tereddüt etti. Çan'ın işleyişiyle alakalı düzgün araştırmalar yapmaya vakti olmadan, hangi bileşenlerin Çan'ı etkin bir şekilde etkisiz hale getireceğini bilmiyordu.

Daha da endişelendirici olanı, hangi bileşenlerin hâlâ güç tutabileceğine dair bir fikri yoktu.

Zaman hızla akarken, daha önceki rejenerasyonlarında çok işine yaramış tekniği kullandı.

"Ya şundadır, ya bunda..."

Cam tüplerden birini tuttu ve hızla çekti. Soketlerinden kablolar ve borular söküldü ve yerleştikleri yerden sökerken kıvılcımlar çıktı. "Bunda."

Tüpü cebinin içine tıkıştırıp ayağa kalktı. Clara'nın belirsiz şeklini hâlâ dairenin ortasında seçebiliyordu. Onun yanına gitti. "Hadi!"

Elini tutup Charlie ve Angela'nın beklediği kararmış depoya doğru gitti. Koşarlarken çift kapılar aniden açıldı ve ışık sütunu yere vurdu. Işık odaya dolduğunda sıçrayan böcekler kendilerine siper aradılar.

Doktor, çok az yavaşlayarak hâlâ Clara'yı arkasında sürüklerken günışığına doğru atıldı. Charlie ve Angela onların arkasından çıkarlarken, Clara'nın elini serbest bırakıp arkalarındaki kapıyı çarptı ve sonik tornavidanın ucunu kilide bastırdı. Bir buhar tıslaması duyuldu ve bir damla erimiş metal anahtar deliğinden aktı.

Angela ona katı bir bakış attı. "Yangın kapılarını kilitlemek İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği'ne aykırı, biliyorsun."

"İş yerinde evcil hayvanları serbest bırakmak da öyle." Doktor ona sırıttı. "Bu arada, onun için teşekkürler!"

"O şeyler de neydi?" Charlie mendilinde çamura, yağa ya da sümüğe bulanmamış bir yer bulmaya uğraşıyordu.

"Taşıtlar. Kaplar. Wyrresterlar için vücutlar." Doktor saatine baktı. "Onları muhtemelen yavaşlattık, ama yeterli değil, hiç yeterli değil..." Onları binadan uzaklaştırdı. "TARDIS'e geri dönmeliyiz. Siz üçünüz Robin Sanford'ın evine geri dönmek için motosikleti kullanabilirsiniz."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Charlie.

"Makineyi yok etmeliyim."

Doktor aniden Clara'nın onlarla olmadığını fark ederek etrafına baktı. Elleri yüzünün iki tarafına bastırılmış, hâlâ binanın dışında duruyordu. Doktor hızla onun yanına gitti. "İyi misin?"

Clara ona zayıf bir şekilde gülümsedi. "Sadece biraz kafam karıştı, hepsi bu."

Doktor endişeli bir şekilde dikkatle gözlerine baktı. "Şaşırmadım, o odadaki enerjiler en dirençli bünyeleri bile bulandırır." Güven vererek omzunu sıktı. "İyisin."

İkisi TARDIS'in gölgesinde bekleyen Charlie ve Angela'nın yanına gitti. Doktor kapıyı açtı ve çift kapıdan Norton'ı ve sepetini geçirmeyi başardılar. Bu sırada Angela açık kapılardan içeri baktı ve aniden geri adım atıp Doktor'a yarı endişeli yarı korkmuş bir bakış attı.

"Eminim Polis Memuru Bevan sana bilmen gereken her şeyi söyleyecek," dedi Doktor. Clara'ya döndü. "Sen kullansan iyi olur. Charlie çoktan yeterince zarar verdi."

"Hey!" Charlie ona kızarak baktı.

Clara geri çekilip kafasını salladı. "Sanmıyorum..."

"Pekâlâ..." Doktor'un gözleri daraldı. "Yine sen sürüyorsun gibi gözüküyor, Memur."

Charlie motora tırmanıp Angela'yı arkasına oturttu.

Doktor, Clara'nın sepete binmesine yardım etti. "İyi olduğundan emin misin?"

"Gerçekten. Sadece başım ağrıyor, hepsi bu."

Charlie büyük Norton'ı çalıştırırken Doktor geri adım attı. "Daha sonra sizinle çiftlik evinde buluşurum. Sadece kapıları kilitleyin ve içeride kalın."

Charlie onayladı ve Norton otoparktan çıkarken motoru gürledi. Doktor gözden kaybolmalarını izledi, ardından dikkatlice cam şişeyi cebinden çıkardı.

Işığa tutup ince, mor sıvının camın içinde köpürüp dön

mesini izledi. "Sadece baş ağrısı..." diye mırıldandı, ardından dönüp TARDIS'e adım attı.

Clara gözlerini açtı. Etrafındaki her şey karanlıktı. Ağzını açmaya çalıştı, ama dili kalın ve ağır gibiydi. Hareket etmeye çalıştı, ama bacakları halsiz, tepkisiz duruyordu.

Aniden parlak bir ışık açılıp gözlerini kamaştırdı ve aydınlıktan ona doğru dikkatle hareket eden, biri diğerinden daha büyük iki şekil fark etti.

"İnanılmaz. Bilincinin bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum."

"Bu ilkellerin yeteneklerini küçümsedik. Belki de planımızı gözden geçirmeliyiz."

Clara tanımanın verdiği ürpertiyle daha önce duyduklarıyla aynı olan alçak, köpüren seslerin farkına vardı. Bu uzaylıların sesiydi.

Parlak belirsizliğe dikkatle bakmaya çalışırken, şekillerden biri yakınına geldi ve ışık önündeki şeyin her bir ufak detayını aydınlatırken korkuyla geri çekildi.

Yaratık dört metre büyüklüğünde dev bir akrep gibiydi. Siyah, parlak kabuğu keskin tüylerle kaplıydı ve cılız bacaklarıyla ürkek bir şekilde hareket ediyordu. Yüzeyleri gizli sembollerle dolu iki büyük kıskaç yavaşça açılıp kapanıyordu ve korkunç görünümlü ucu kıvrımlı kuyruğu heyecanla dolanıp açılıyordu.

Yaratık eğildi ve yaklaşırken Clara paniklemeye başladı. Geri çekilmeye çalıştı, ama görünmez bir kuvvet onu sıkıca yerinde tuttu. Siyah, delici gözleri canavarın yüzünü oluşturan deri katmanları arasından parlıyordu ve ince etli ağız bölümleri Clara'yı incelerken ıslak bir şekilde hareket ediyordu.

Clara onu uzaklaştırmak için kolunu kaldırdı, ama kaldırdığı şeyin el olmadığını fark etti; kenarları jilet keskinliğinde, yüzeyi halka ve desenlerle kaplı iki siyah kıskaçtı.

Gözlerinin gördüğü bariz kanıtı reddedemeyerek dondu.

Kendi gözleri...

Ona olan şeyin korkunçluğu can evinden vurduğunda çığlık atmaya çalıştı, ama çıkarabildiği tek ses alçak, gürleyen öksürüktü.

Transfer başarılı olmuştu.

Bilinci bir Wyrrester vücudundaydı.

BÖLÜM
17

"Efendim, siviller geliyor."

Yüzbaşı Wilson hızla Er Hawkins'in kurduğu gözetleme yerinin olduğu üst kattaki yatak odasına çıktı. Pencere açıktı, ve Hawkins bütün ön bahçeyi koruyabilmek için büyük keskin nişancı tüfeğini kurmuştu.

Köye giden dar yolun uzak tarafında, Wilson Norton motosikletinin ve sepetinin büyük yeşil şeklini görebiliyordu. Onlara doğru hızlanırken ona umutsuzca tutunan üç şekli seçebiliyordu.

Ardından arkalarındaki gökyüzünde uçan şekiller gözüne çarptı.

Hawkins de onları görüp tüfeğini kaldırmış ve dikkatlice nişan almıştı. Sağır edici bir patlama oldu ve sineklerden biri bacak, kanat ve vücut sıvıları bulutu halinde patladı.

"İyi atış!" Wilson omzuna vurdu. "Bak bakalım o hayvanlardan daha fazla vurabiliyor musun."

Bir adımda iki basamak zıplayarak merdivenlerden indi. "Arnopp, o A7E böcek ilacından biraz daha lazım!" diye kükredi. "Palmer, arkaya dikkat et."

Er Arnopp endüstriyel sprey kafasına bağlı berrak sıvıyı içeren büyük plastik konteynırıyla uğraşıp ona katılmak için koşarken kapıyı açtı. İki adam böcek ilacını yere koyup motosiklet kayıp onların önünde dururken pozisyon aldılar.

Sürücü ve yolcular, hava sinirli vızıldama ve sineklerle dolmadan önce zar zor inebildiler. Wilson ve Arnopp yüksek hızlı SA80 silahlarıyla süzülen böceklere ateş açtılar. Üç sivil kan ve irin etraflarını sararken kafalarını kollarıyla koruyarak bahçeyi hızla geçtiler.

"İçeri! İçeri!" diye bağırdı Wilson, böceklerden birkaçı kafasının üstünden uçarken etrafında dönüp bir ateş daha açtı.

İki kadın ön kapıdan girip kayboldu, ama sineklerden biri ileri saldırıp polisin önüne uçarak kaçış yolunu kesti.

Wilson silahını böceğe nişan almaya çalıştı, ama paniklemiş polis çok fazla hareket ediyordu.

"Arnopp, görüş açın temiz mi?" diye bağırdı.

"Hayır!"

Böceklerden biri daha alçalıp arkasına konunca polis korkudan çığlık attı. Wilson küfrederek silahını bırakıp onun yerine böcek ilacı konteymrını alarak ayaklarının üstüne kalktı. İleri koşup hem böceklerin hem polisin üzerine sprey sıktı.

Etkisi aniydi. İki böcek haşlanmışlar gibi kurbanlarından uzaklaştılar. Kanatları böcek ilacına batmış bir şekilde yere çarpıp bacaklarını kontrolsüzce hareket ettirdiler.

Polis kör gibi etrafta tökezleyerek gözlerindeki sıvıyı umutsuzca temizlemeye çalıştı. Wilson onun üniformasının yakasından tuttu ve eve sürükledi. Bu sırada arkadan kızgın kanat çırpışları duydu ve bir şey kürek kemiklerinin arasından ona vurdu.

Neredeyse aynı anda üst kattaki pencereden keskin, patlayıcı bir çatırtı duyuldu ve sineğin parçalanmış vücudu ölen kardeşinin yanındaki kaldırıma düştü.

Geri kalan böcekler böcek ilacının kokusundan uzaklaşarak ya da yüzleştikleri yenilemez muhalefetin farkında olarak gökyüzüne geri çıktılar ve ardından bir kez daha sessizlik olana kadar sert vızıldamaları yavaşça azalırken ağaçların üstünden kayboldular.

Wilson, Er Hawkins'e minnettar bir 'çok iyi' işareti yaptı, ardından dikkatli bir şekilde eve doğru giden Onbaşı Palmer'a döndü. "Polis memurunu içeri al, olur mu Palmer? O şeyi bol soğuk suyla yıkadığından emin ol. Biliminsanları insanlara zararı olmadığı söylüyor, ama sonradan üzülmektense tedbirli olmaktan iyidir, değil mi?"

"Efendim." Onbaşı korkmuş polisi evin içine yönlendirdi.

Yüzbaşı Wilson atılan tüfeğini geri alıp motosiklete ve sepetine memnuniyetle baktı.

Gülümseyerek Arnopp'a döndü. "Artık motorlu ulaşımımız var gibi gözüküyor."

Doktor, TARDIS'in içinin serin sakinliğinde kontrol odasını çevreleyen tanısal konsollardan birinin üzerine eğilip endişeli bir şekilde dikkatle göstergelere baktı.

Yanındaki kara tahta tebeşirle yazılmış karışık hesaplamalarla doluydu. Doktor'un öğrenebildiği kadarıyla bu defa Çan asıl amacının dışında ikincil, farklı bir amaç için kullanılmıştı. Enerji yayımları kesinlikle Furey-King Girdabı'ndaki Wyrrester gezegeni Typholchaktas'a gönderilmişti ve oradan alınmıştı. Ama iletişim halinde değillerdi. Enerji telepatik frekanslar üzerinden olmuştu ve Doktor dalga biçimini tanımıştı.

TARDIS'in kullandığı telepatik enerjiyle neredeyse aynıydı.

Daha önce ne olduğunun farkında olmadığı için kendine kızarak konsoldan uzaklaştı. Eğer haklıysa, Clara'nın vücuduna yerleşen Wyrrester vücuduydu, ve Clara... neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Tabii transferinin başarılı olduğunu varsayarsak. Eğer olmadıysa, sonsuza kadar Furey-King Girdabı'nda sürüklenmeye mahkûm, bedenden ayrılmış bir hayaletten daha fazlası değildi. Her iki türlü de, işlemi tersine çevirene kadar Çan'ı yok etmesinin imkânı yoktu.

Ana konsoldaki küçük mor sıvı şişesine baktı.

En azından pazarlık yapabileceği bir şey vardı.

Clara saf, kör paniğe sürüklenmemek için iradesinin her bir parçasını kullanıyordu. Yavaşça, nefes almasını ve kalp atışını yavaşlatmaya çalışıp mahsur kaldığı bu uzaylı bedende tanıdık hisler bulmaya çalıştı.

Büyük bir çabayla kendini konuşmaya zorladı.

"Neredeyim... ben?"

İkinci akrep öne atıldı, şaşırdığı uzaylı suratında bile net görülerek. "Konuşabiliyor? Konuşabileceğini söylememiştin!"

"Her zaman potansiyelleri olduğunu gösteriyorlar," dedi küçük olan. "Yine de, bu, türünün oldukça dikkate değer bir örneği."

"Lütfen..." Clara kelimeleri çıkarmak için ağzını zorlamaya çalıştı. "Kimsiniz siz?"

Küçük olan yaratık kıskaçlarını göğsüne doğru kıvırdı. "Ben Araştırma Şefi Maagla. İş arkadaşım General Legriss. Sana ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

Clara biraz önce olan olayları hatırlamaya çalıştı. "Beni bir dairenin ortasına koydular. Bir ses benim taşıt olmamla alakalı bir şeyler söyledi."

"Duyduğun ses bizim Baş Biliminsanımız Gebbron'dı. Zekâsı sayesinde zihnini senin insan vücuduna nakletmeyi başardı. Sen de şimdi karşılığında onun formundasın."

"Yani... Ben..."

"Typholchaktas gezegenindesin. Evinden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu keşfetmek seni şoka sokmuş olmalı."

"Bunun mu beni şoka sokacağını düşünüyorsun? Dev bir akrebın vücudunda olmak değil yani?" Clara gülmeye çalıştı ama tek çıkarabildiği ses gürleyen bir öksürüktü.

"Akrep mi?" Maagla neredeyse insan jestiyle kafasını bir yana eğdi. "O kelimeyi anlamıyorum."

"Boş ver."

Maagla öne atılıp kıskaçlarıyla etrafını saran konsollardaki

ayarlara dokunmaya başladı ve Clara aniden onu dağılmaktan alıkoyan gücü hissetti.

"Bu akıllıca mı?" diye patladı diğer Wyrrester sertçe. "Bu yaratık tehlikeli olabilir."

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Maagla. "Hem nereye gidecek ki?"

Clara yavaşça içine hapsolduğu bedeni hareket ettirmeye çalıştı. "Pekâlâ, altı bacak, işte bu ustalık ister."

Kendini yönlendirerek, umutsuzca, parlak zeminde ve kontrol konsollarının ekranlarında kendini gördüğünde gözünü çok fazla dikmemeye çalışıp, ufak bir dairede döndü.

Bir tür laboratuvardaydı. Ya da hastane. İnsan teknolojisine biraz da olsa benzeyen bir şeyin olmaması ortak bir benzerlik bulmayı imkânsız hale getiriyordu. Duvarlar neredeyse granit gibi gri, sert bir taştı. Gizli yerlerden gelen ışık her şeyi hastalıklı sarımsı bir ışıkla sarıyordu. Her biri duvarların yapıldığı granit gibi taşlardan oluşan, dünyadaki dairede olduğu gibi desenlerle sarılı olan taş çemberinin ortasında duruyordu.

"Burası ne?"

"Sığınak'tasın. Bilmen gereken tek şey bu," diye tıslad yaratıklardan büyük olanı.

"General Legriss'in kusuruna bakmamalısın." Maagla kıskaçlarını özür diler gibi kaldırdı. "Onda bir askerin zihni var. Gel, sana göstereyim."

Diğer Wyrrester'ın itirazlarını yok sayarak Maagla Clara'yı laboratuvardan dışarı yönlendirip aynı gri taştan yapılmış geniş koridora götürdü. Koridorun sonunda Clara kırmızımsı ışığı görebiliyordu, ve bir ses duyuluyordu; kopüren, tıslayan, çığlık atan onu tereddüte düşüren bir gürleme.

"O ne?"

"Bu bizim türlerimizin ölme sesi."

Geniş bir balkona girdiler. Üstlerindeki hava vızıldayıp çatırdıyordu, ve Clara bunun bir tür saha ekibi olduğunu fark

etti. Maagla hızla balkonun kenarına yürüdü. "Böyle sona eriyor..."

Clara onun yanına gidip önündeki sahneye inanamayarak korkuyla baktı.

Parçalanmış, harap olmuş şehrin kalıntıları arasındaki uzun, özelliksiz bir binanın tepesinde durdular. Bir zamanların gururlu kuleleri şimdi kararmış ve kaynayan mor gökyüzünün altında parçalanmış duruyordu. Garip uzaylı gemisi kül ve parlayan közle siyah enkaz dumanının arasında paramparça ve kıvrılmış duruyordu.

Şehrin kenarından uzaktaki dağlara kadar manzara alabildiğine sürünen Wyrresterlardan oluşuyordu. Milyonlarcası hemcinslerine doğru sürünüyor, kaynayan, çığlık atan bir topluluk böcek cesedi yığını üzerinde kalabilmek için uğraşıyorlardı.

Cehennemden bir görüntüydü.

Maagla Clara'ya döndü ve uzaylı yüzü korkunç bir gülümsemeye dönüştü.

"Dünyama hoş geldin."

Dünya'da Gebbron, Clara'nın vücudundaki Wyrrester, kendini bulduğu garip binada etrafına baktı. Bu yaratıkların kendini sardığı gereksiz karışıklık onu her seferinde şaşırtıyordu. Clearfield bile, ne kadar zeki olursa olsun, türünün geri kalanının dağınık zorunluluklarını sürdürüyordu.

Askerlerin birinin diğer erkeği odaya yönlendirip duvara karşı duran metal kapa götürmesini ve başını suyun altına sokmasını izledi. Böcek ilacının acı kokusu Gebbron'da kusma isteği yarattı. Dışarıdaki böceklerin kimyasal sinir sistemlerini yok ederkenki ölüm çığlıklarını duydu, ama zihninde o bedenlerin içindeki Wyrresterların ölümlerini hissetti.

Bu acınası yaratıklar için alevlenen bir nefret hissetti. Yetmiş yıl önce köprü başını tamamlamayı başarabilselerdi bu hayvanların hiçbiri şimdi var olmayacaktı.

İki başka asker odaya girdi ve Gebbron birinin taşıdığı basınçlı böcek ilacı spreyini görünce istemsiz geri adım attı.

İçlerinden biri, belli ki lider, onlara döndü. "Ben İngiliz Ordusu'ndan Yüzbaşı Wilson. Orada neler olduğuyla alakalı bana yararlı bilgi verebilecek misiniz?" Gebbron'ın şansına Angela denen kadın konuşmaya çok hevesliydi.

Askerlere sanayi bölgesindeki laboratuvarı ve deneyleri açıklarken, Gebbron yüzleştiği düşmanları tartma fırsatını yakaladı. Çoğunlukla yok etmesi kolaylardı: Adam yaşlı gözüküyordu, ve belli ki hastaydı; daha küçük olan insan korkmuş bir çocuktan fazlası değildi. Kadın formundaydı, ve dengeli bir ağırlığa sahipti, yani zorlu olabilirdi, ama imkânsız değildi. Hayır. En zor engel askerler olurdu.

Taşıdıkları silahları dikkatle inceledi. Daha önce onun türüne karşı kullanılanlardan çok daha ileri teknolojiydi. İnsanlar belli ki son yetmiş yılda önemli askeri gelişmeler yapmıştı. Belki de her şey bittiğinde yeni düzende bu insanların bazıları için yer olabilirdi.

Angela ve asker arasındaki tartışma hararetlenmişti, ve Gebbron dikkatini söyledikleri şeylere verdi.

"Komik olma! Bunun arkasında Doktor yok, durdurabilmek için elinden geleni yapıyor! Clara, söyle ona!"

Sinsi bir düşünce Gebbron'ın kafasına girdi. Bu askerlere Doktor'un bunun bir parçası olduğunu söyler de bu grubun içine görüş ayrılığı tohumları ekerse, bu onun yararına olurdu...

Gebbron konuşmak için Clara'nın ağzını açtığında diğer adam, motosikleti süren, böldü. "Yüzbaşı, ben Doktor'a kefil olabilirim. O olmasaydı, buradaki herkes şimdi ya zombi ya da ölü olurdu." Dönüp Gebbron'a kıskanarak baktı. "Sana imreniyorum Clara, onunla seyahat etmene."

Dalaveresi için geç olduğunu fark ederek Gebbron çaldığı bedeni gülümsemeye zorladı.

"Tamam o zaman." Askerlerin lideri açıkça bir karara ulaşmıştı. "Şimdi hedefimizin yerini bildiğimize göre görevimize devam edebiliriz. Arnopp, Palmer, siz benimlesiniz. Hawkins, sen burada sivillerle kalıp albayı Çan'ın nerede olduğunu doğruladığımızı bildir."

"Efendim!" Üç asker de selam verdi, ardından ikisi onu evin önündeki ilkel ulaşım aracına doğru takip etti.

Üç adam araca tırmandığında ve motor çalıştığında Gebbron memnuniyetle gülmek için kendine izin verdi. Şans onun tarafındaydı.

Clearfield, hava ozon kokusuyla yoğunlaşmışken son birkaç böceğin de sonunda kafeslerine girmesini izledi. Çubukla hayvanları dürtmek en zekice yol olmayabilirdi, ama etkiliydi.

Çan'ın etrafına toplanıp Doktor'un verdiği zararı düzeltmeye çalışan teknisyenlere döndü. Saatine baktı. İlkbahar ekinoksuna üç saatten az kalmıştı.

"Sonuç? Sorunun ne olduğunu çözebildiniz mi?" diye patladı.

Teknisyenlerden biri yavaşça ona döndü. "Bir Xerum 525 sıvı bağlantısı alınmış." Sesi duygusuzdu.

Clearfield panikle sarsıldı. Xerum 525 yenisiyle değiştiremeyecekleri birkaç bileşenden biriydi. Sınırlı başarıyla bir alternatif sentez oluşturmaya çalışmışlardı. Wyrresterları başarısızlığa uğratırsa...

"540 çözeltisiyle yer değiştirmesi için hazırlıklara başla."

"540 çözeltisi tam güç testlerinde etkili olmadı..."

"Sadece yap!"

"Tüh.... İş gücüne karşı kibirli olmaya başladın, değil mi? Bu hiçbir zaman iyi bir çalışma ortamı oluşturmayacak."

Clearfield dönup Doktor'un depodan yavaşça ona doğru yuruduğunu gördu. Birkaç teknisyen yolunu kesmek için acele etti, ama Clearfield onlara uzak durmalarını işaret etti.

"Doktor. Seni öldürmem için bana bir fırsat daha vermen ne kadar da nazik bir davranış." Gülümseyerek elini salladı. "Ama bunun için fazla zekisin, değil mi? Dur tahmin edeyim. Seni öldürürsem Xerum 525'i nereye sakladığını asla öğrenemem, değil mi?"

"Aslında, tam burada." Doktor cebine uzanıp cam tüpü çıkardı. "O zaman belki de düşündüğüm kadar zeki değilsin." Clearfield tabancasını kaldırdı. "Eğer onu geri getirdiysen o zaman seni şu an vurup onu ölü ellerinden almamam için bana iyi bir neden verir misin?"

"Yani," dedi Doktor tüpü yüzünün önünde tutarak. "Bu renk körü olup olmadığına bağlı."

Clearfield tüpe korkuyla baktı. Bir zamanlar mor olan sıvı şimdi koyu yeşildi. "Ne yaptın?"

"Çok çok zekice bir şey aslında." Doktor şişeyi havaya atıp tekrar yakaladı. "Atomsal seviyede yapısında ufak düzenlemeler yaptım. Hâlâ olması gerektiği işlevselliğe sahip olabilmesi için gerekli ayarlamaları yapmak oldukça basit, tabii eğer doğru formüle sahipsen." Parmaklarını kafasına vurdu. "Ve o tam burada."

"Ve sanırım bunun bedeli Bayan Oswald'ın zihninin bedenine güvenli dönüşü. Ne kadar da tahmin edilebilir."

"Ne varsa eskilerde var." Doktor şişeyi tuttu. "Yani anlaştık mı?"

Clearfield onayladı.

"Güzel!" Doktor değiştirilmiş Xerum 525'i bekleyen teknisyenlerden birine verdi ve kafeslerinde gizlenmiş böcekleri incelemeye döndü. "Daha önce bunlara düzgün bakabilme şansım olmadı. Oldukça etkileyici! Köyde dolaşan yaratıklar daha önceki, daha başarısız deneyler diye tahmin ediyorum. Ama bunlar..." Kafeslerden birine dikkatle baktı. "Sinaptik olarak geliştirilmiş melez örümcek, karınca, sivrisinek, çayır sineği. Ekinoks sırasında makineyi çalıştırdığında Wyrresterların zihinlerini transfer etmeleri için kabuklar."

"Mükemmel, Doktor." Clearfield onaylayarak kafasını salladı. "Taş dairenin yarım haliyle, fiziksel bir transfer artık mümkün değildi, ama zihinsel bir transfer... Sadece zihinlerine uygun olması için kusursuz melez böcekleri bulmak biraz zaman aldı."

"Ama neden?" Doktor gözleri kısılarak ona döndü. "Bunu neden yapıyorsun? Sana ne söylediler?"

"Bizim türümüzün burada geleceği yok," diye açıkladı Maagla. "Türümüzün gezegenin kaynakları tarafından idare edilebileceği noktayı çoktan geçtik.. Sistemimizde başka uygun gezegen de yok, gidebileceğimiz hiçbir yer yok."

"Yani öylece Dünya'yı alabileceğini mi düşündün?"

"Kendimizi kurtarmanın bir yolunu arıyoruz! Sizin ve bizim gezegenimizdeki taş çemberler, ve bunlar gibi daha birçoğu, ölüp gitmiş bir ırka ait teknolojinin kalıntıları. Anlamak ve kontrol etmek için çok uzun zamandır üzerinde çalıştığımız bir teknoloji. Düzgün çalıştığında bu daireler hayal edilemez uzaklıklarda ulaşım istasyonları olabiliyor. Sizin zaman kavramınıza göre gezegeninizin yetmiş yıl öncesiyle bir bağlantı kurduk. Ne yazık ki, o seçenek artık bize açık değil."

"Ama olsaydı bile, milyonlarca insanı öylece Dünya'ya taşıyamazsın. Sonuçları felaket olur!"

"Milyonlarca mı?" Maagla aşağılık bir şekilde gülümsedi. "Aşağıda atışan yığını kurtarmakla ilgilenmiyoruz. Çoktan onların hayatlarından vazgeçtik. Sadece bizler, seçkinler, hayatta kalma hakkını kazandık."

Clara korkuyla geri gitti. "Kendi insanlarınızı terk mi ediyorsunuz?"

"Bizim çözümümüzü kabul etmeyi reddettiler! Burada, bu şehirde, tam bu binada, Gebbron belli bir kalıtsal grubun dikkatli, seçici tasfiyesinin nüfusu şiddetle azaltabileceğini kanıtladı. Bunu gezegensel ölçekte yapabilseydi..."

"Soykırım," diye soluklandı Clara. "Kendi insanlarınızın toplu katliamını destekliyordunuz."

"Hayatta kalmak için! Bu gezegende yaşayan her canlı için diğer tek seçenek ölüm olduğunda! Gebbron bir kurtarıcı olarak takdir edilmeli. Bunun yerine avlanıp hakaret edildi. Sözüm ona liderlerimiz tarafından zulme uğradı. Bu tesis..."

"Kapa çeneni!" Clara'nın hissettiği iğrenme neredeyse katlanamayacağı kadar fazlaydı. Biliminsanları, askerler, içinde yaşadığı bedenin sahibi ve onun bedenini işgal eden yaratık savaş suçlularıydı. Depo bir ölüm kampıydı.

BÖLÜM
18

"Mülteciler mi?" Doktor'un gözleri daha da darlaştı. "Bunlar Wyrresterlar! Vahşi, gaddar, hiçbir vicdan azabı olmayan–"

"Ve Gebbron bu felsefeyi reddetti!"

Doktor homurdandı. "Barış yanlısı bir Wyrrester! Furey-King Girdabı'ndaki birçok gezegen onların askeri makinesi tarafından tahrip edildi. Bütün türler yok oldu."

"Ve bu, onları yok olmanın eşiğine getirdi. Yetmiş yıl önceki istila teşebbüslerinin askeri operasyon olduğu doğru, ama Gebbron bu stratejiyi bıraktı. O ve diğer biliminsanları sadece hayatta kalmak istiyor."

"İnsanlar ve Wyrresterlar yan yana uyum içinde yaşıyorlar?" Clearfield ona gözlerini dikip baktı. "Onlar her şekilde bizden üstünler. İnsanlığa bütün potansiyelini kullanması için rehberlik edebilirler."

"Ve sen bunları başarmalarına yardım ettiğin için oldukça mutlusun?"

"Bir kere iktidara geldikten sonra insanlık bilimsel gelişimde altın çağa girecek. Bize öncülük etmeyi hak ediyorlar!"

"Ve eğer buna inanıyorsan aptal olduğunu söylemesi için sonik tornavidama ihtiyacım yok." Doktor kafasını salladı. "Senin suçun değil. Sistemindeki zehir muhtemelen aklını çeliyor; senin köylüler üzerinde kullandığın skopolaminin

Wyrrester versiyonu. En başından beri Gebbron'ın yedek planının bir parçası oldun." Burnunu çekti. "Bu yeni dünya düzeninde sana güçlü bir pozisyon sözü verildiğini düşünüyorum."

Clearfield hiçbir şey söylemedi.

Doktor sadece kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece başka bir vatan haini."

Clearfield sertleşti. "Ne düşünmek istersen düşün Doktor, beğensen de beğenmesen de, eğer arkadaşını tekrar görmek istiyorsan bana yardım etmekten başka bir seçeneğin yok."

"Evet." Doktor gaddarca gülümsedi. "Biliyorum."

"Pekâlâ, Er Hawkins, durum anlaşıldı. Ama düzenli güncellemeler istiyorum. Ve gerçekten düzenli olmalarını istiyorum! Tamam."

Gebbron, askerin üstlerine rapor vermesini bitirirken dikkatlice izledi. Clearfield dalavere teşebbüslerinde beceriksiz olmuştu. Belli ki yakında oldukça büyük bir askeri kuvvet vardı. İlk hareket bu gücü etkisiz hale getirmek olmalıydı. General Legriss'e ulaşmalıydı.

Clara'nın bacaklarına giydiği kumaşta ani bir çekiştirme oldu. Gebbron yanında duran genç çocuğu gördü. Onun dokunuşundan iğrenerek irkilmişti.

"Ne?" diye patladı.

"Polis memuru Bevan, Doktor'un arkadaşı olduğunuzu söylüyor. Asistanı ya da onun gibi bir şeyiymişsiniz?"

"Ne olmuş?"

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" Çocuk belli ki bir şey hakkında sıkıntılıydı. "Onunla gerçekten konuşmalıyım. Önemli."

Gebbron çocuğu kovmak üzereydi, ama ardından tereddüt etti. Eğer bu yaratıkta Doktor için önemli bir şey varsa o zaman bu gerçekten önemli bir şey olabilirdi.

"Bana söyleyebileceğin bir şey mi?" Sesindeki iğrenmeyi saklamaya çalışarak arkadaşça ve güven verici bir şekilde görülmek için elinden geleni yaptı.

"Sana göstereceğim. Hadi."

Gebbron kalkıp çocuğu binanın arka kapısına kadar takip etti. Çocuk kapıyı açarken ve onu takip etmesini işaret ederken Gebbron kendine memnuniyetle gülmesi için izin verdi. Bu düşündüğünden daha iyi gelişebilirdi. Bu insandan gizlice kurtulmak için bir fırsat. Diğerlerinin onların gidişini görüp görmediğini kontrol ederek çocuğu mülkün arkasındaki parmaklığa doğru takip etti. Bir kez daha kendini insanların kendilerini gereksiz şeylerle sarma ısrarıyla eğlenirken buldu. Gezegenin her bir alanını hemcinslerinle paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilselerdi...

Çocuk yol kenarındaki yeşilliği çekiyordu. Gebbron gerildi. Çocuk bildiği şeyi söyledikten sonra ölümü seri ve diğerleri arasında çok fazla panik yaratacak bir şekilde olmalıydı.

Hızlıca çocuğa doğru hareket etti, ardından açmaya çalıştığı şeyi gördü ve gözlerine inanamayarak durdu.

Taştaki antik semboller açıktı. Gebbron'ın kendi dünyasına açılan kapı için gerekenler onca zaman boyunca buradaydı.

Gebbron kafasını geri attı ve sevinçli bir kahkaha atarak güldü.

Yetmiş yıl boyunca yok olduklarını varsaydıktan sonra, dairedeki kayıp taş buradaydı.

Eski motosiklet ve sepeti köy yolundan sanayi bölgesine doğru kükrerken, Onbaşı Palmer, önünde iki tanksavar silahla birlikte yan tarafta otururken sırıtarak Yüzbaşı Wilson'a döndü.

"Tıpkı Indiana Jones ve Son Macera gibi, değil mi Yüzbaşı?" diye bağırdı.

Wilson, Norton'ın arka koltuğuna sıkıca tutunarak gözlerini devirdi. Dobby Palmer gerçek bir sinema uzmanıydı.

"Salısen ben her zaman Büyük Kaçış'ı tercih ettim!" diye geri bağırdı.

"Arnopp bu kulüstürle çitlerin üstünden atlamayı denemezse iyi olur."

Wilson cevap verme fırsatı bulamadan devasa bir şey yol kenarındaki çitlerin arkasından çıkıp motorun sepetine vurdu ve son hızda yoldan çıkarıp bitişikteki çayıra çarptırdı. Yüzbaşı Wilson, çarpmanın etkisiyle arabadan fırlayıp yere çarparak nefessiz kalmıştı.

Ayağa kalktığında büyük, zırhlı böceğin çiti aşarak motosikletin olduğu yere doğru geldiğini gördü. Wilson Arnopp ve Palmer'ın kendilerini kurtarmaya çalıştıklarını görebiliyordu.

Wilson tüfeğini omzuna kaldırıp ateş etti, zırh delici mermiler böceğin kabuğunu parçalamıştı. Acıyla çığlık atıp ona bakmak için geri dönerek motosikletin yanındaki iki adama kurtulmaları için gereken zamanı verdi.

Wilson, büyük böceğin şimdi kendi üstüne geldiğinin farkında olarak hâlâ kısa, kontrollü ateşler açarak geri gitmeye başladı. Sebep olduğu zarara rağmen canavarı yavaşlatıyor gibi gözükmüyordu. Wilson bastığı yere değil de hedefine konsantre olurken, tavşan deliğine basıp sol ayağının boşluğa geldiğini fark etti.

Bileği garip bir şekilde büküldüğünden bacağındaki acıyla yere düştü. Yaratık fırsatını değerlendirip saldırmak için acele ederken Yüzbaşı Wilson bir insanın bir böcek tarafından ezilmek üzere olmasının ne kadar komik olduğunu düşündü.

Yaratık durup telaşla çığlık atmaya başladığında neredeyse uzerindeydi. Geri gitmeye başlarken, Wilson ayakları üstüne kalkmaya başladı. Ardından üzerine düşen gölgenin ve çimde iki tarafına da yerleşmiş uzun tüy kaplı iki bacağın farkına vardı.

Korkuyla kafasını kaldırıp üstünde belirip gökyüzünü kapatan devasa örümceğin karnına baktı. Örümcek, avını çalma-

ya kalkan böceğe sinirle tıslayarak geçerken Wilson hareketsiz kalıp, vücudunu çimene bastırdı.

İki dev yaratık bir süre dikkatle birbirlerinin etrafında döndüler, ardından ani bir hareketle, örümcek saldırdı. İki böcek birbirine girip çığlıkları İngiliz kırsalında yankılanırken Wilson temize çıkmak için süründü. Zırh delici mermiler tarafından verilen zararla çoktan zayıflamış bir halde, böcek yere çarptı ve örümcek dişlerini kafasına geçirmek için ileri atıldı.

Wilson bacağındaki acıdan öturu bacağını sıkarak ayağa kalkıp koştu. Uzakta Arnopp ve Palmer'ı motosikletten kalanların yanında diz çökmüş bir şekilde görebiliyordu ve Arnopp'ın omzuna konmuş tanıdık şekli görünce gözleri büyüdü. Biraz sonra, taşınabilir tanksavar füzesinin sesi duyuldu.

Füze hedefini vurduğunda ve böcek kabuk ile bağırsak bulutu halinde patladığında Wilson kendini çimene doğru atıp elleriyle kafasını kapattı. Karnındaki uçucu kimyasallar karıştığında bir patlama daha oldu ve kaynayan asit yıkıcı bir etkiyle patladı.

Yakıcı spreyin etkisiyle, örümcek, bacakları sağa sola sallanarak, arkaya doğru yalpaladı. Saniyeler içinde uzun çimenlerin üstünde sessizce tıslayan biçimsiz, buharlaşan topaktan başka bir şey değildi.

Arnopp ve Palmer hızla ona doğru gelirken Wilson zorla ayağa kalktı. Arnopp iki dev böceğin kalıntılarına dikkatle baktığında iğrenerek burnunu buruştu.

"Böceklerden hiçbir zaman hoşlanmadım."

"Er Hawkins, Bayan Drabble, gelip bunu görseniz iyi olur."

Robin Sanford endişeyle ön taraftaki odanın perdeleri arasından hızla kararan öğle ışığına dikkatle bakıyordu.

Diğerleri de ona katıldı, ve yaklaşan şeyi gördüğünde Angela'nın nefesi kesildi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Hawkins.

Bütün köy onlara doğru yürüyor gibi gözüküyordu; erkekler, kadınlar, çocuklar, hepsi uyum içinde, yüzleri gergin ve ağır, kolları gevşekçe yanlarında sallanarak, dar yoldan ilerliyorlardı.

Hawkins tüfeğini kapıp odadan hızla çıktı. "Burada kalın!"

Angela arkasından koştu. "Er Hawkins, bekleyin!"

Ere evin dışında yetişti. Tüfeğini omzuna almış, zombiye benzeyen köylüler sessizce avluya girerken nişan alıyordu. Angela tanıdığı yüzleri görebiliyordu: Simon George, Emily Nichols, hatta Gabby, hâlâ oğlunu göğsüne bastırıyordu.

"Bu insanlara öylece ateş açamazsın! Yapamazsın!"

"Evet, sen ve ben bunu biliyoruz, ama belki onlar bilmiyordur."

Tüfeğin namlusunu kaldırdı ve gelen kalabalığın kafalarının üstünden hızlıca ateş açarken Angela kulaklarını kapattı.

"Herkesin olduğu yerde kalmasını istiyorum! Şimdi!" Kalabalık durduğunda Angela rahatladı.

"Pekâlâ." Hawkins zor nefes alıyordu. "Güzel. Şimdi, hanginiz bana bunun ne olduğunu söyleyecek?"

"Asker..." Robin'in titreyen sesi girişten çınladı. "Sanırım onun için yanlış tarafa bakıyorsun."

Hawkins ve Angela döndü. Robin girişte duruyordu, ama onların dikkatini çeken Clara oldu. Gözleri hayvani bir gerilimle açılmış, Kevin Alperton'ı ense kökünden tutuyor, çocuğun neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

"Clara?" Angela ona doğru yürümeye başladı. "Neler oluyor?.."

"Hareket etme!" diye patladı Clara. "Bir adım daha atarsan insan çocuğu ölür."

"İnsan çocuğu mu?" Hawkins, ürkütücü bir şekilde sessiz olan kalabalığı mı, önünde gelişen olayı mı hedef alacağına karar veremeyerek, tüfeğini etrafa salladı. "Ne demek istiyor?"

Angela aniden dairede arkadaşına ne olduğunu anlayarak üzgün bir şekilde ona baktı. "Ama sen Clara değilsin, değil mi? İçeride değil. Sen onlardan birisin."

"Aynen öyle!" Kevin'ın boynunu sıkarak onun acıdan ağlamasına sebep oldu. "Şimdi, silahını yere koy!"

Başka hiçbir seçenek olmadığından, Er Hawkins söyleneni yaptı. Grup hemen ileri atılıp onu ve Angela'yı kolundan yakaladı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Angela bir zamanlar arkadaşı olan insanlardan kurtulmaya çalışarak. "Ne istiyorsunuz?"

"Ben Gebbron, Wyrrester Bilimsel Topluluğunun Baş Biliminsanı'yım." Clara'nın bedenini kontrol eden şey korkunç bir şekilde gülümsedi. "Ve siz de yakında beni lideriniz olarak sevmeyi öğreneceksiniz."

BÖLÜM
19

Bacağının sarılması ve Onbaşı Palmer'ın ilk yardım kutusundan ağrı kesicileriyle, Kaptan Wilson tekrar ayakları üzerinde durmayı başardı. Norton işe yaramazdı ve Palmer'ın keskin nişancı tüfeği tamir edilemeyecek şekilde eğilmiş ve bukülmüştü, ama hâlâ ileri teknoloji bir anti-tank silahları ve bulduklarında Çan'ı patlatmak için ihtiyaç duyduklarından daha fazla el bombaları kalmıştı.

O yolda artık onları bekleyen dev böceklerin olmadığını varsayarak...

Orduya özel saatine göz attı. Onlara verilen iki saat neredeyse dolmuştu. Hawkins'in Albayı onlara daha fazla zaman vermesi için ikna etmeyi başardığını umdu. Er Arnopp aniden durduğunda sanayi bölgesine doğru yola çıkmak üzerelerdi. "Dinleyin," diye tısladı.

Önlerinde bir yerlerden patikalardan birinde hareket eden kalabalık bir insan grubunun sesi geldi. Wilson ileriye hareket etmek için iki askere işaret etti ve üç adam hızlı bir şekilde yollarını çayırın kenarındaki çitlere doğru çevirip yola dikkatlice baktı.

"Lanet olası bir şehir toplantısı gibi gözüküyor," diye soludu Palmer.

Wilson *Yaratığın Dönüşü*'nden olan alıntıyı fark etti ama

görmezden geldi. Palmer haklıydı. Eğer Ringstone'un nüfusu hakkında yaptıkları araştırma doğruysa neredeyse hepsi oradaydı ve bir şey taşıyor gibi gözüküyorlardı.

Daha iyi bir görüş almak için eğildi; bir tür geniş, ağır bir taş gibi gözüküyordu. Sonra nefesinin altından küfretmesine sebep olacak bir şey gördü. Kalabalığın önünde, kendi tüfeği sırtına nişan alınmış Er Hawkins vardı. Robin Sanford, polis memuru ve diğer siviller onun yanında yürüyordu..

Wilson hızlıca durumu değerlendirdi. Hâlâ Çan'a ulaşmak zorundalardı, ama adamlarından birini öylece terk edemezdi. Dahası, eğer hava saldırısını iptal edeceklerse Albayla iletişime geçebilmek için Hawkins'e ihtiyaçları vardı.

"Dobby onları takip et. Eğer Hawkins ve diğerlerini özgür bırakmak için bir şansın olursa, kullan. Arnopp sen benimlesin."

İki adam onaylayarak başını salladı ve Palmer çitlere doğru yöneldi.

"Palmer."

Onbaşı, komutanına bakmak için geri döndü.

"Evet, Yüzbaşı?"

"Bunların sivil olduğunu unutma, Palmer. Burada bir katliam istemiyoruz."

Palmer başıyla onayladı ve aceleyle gitti.

Er Arnopp Wilson'a kaygılı bir bakış attı. "Ve artık sadece iki kişi kalmışlardı..."

Köylülerden biri deponun içine gidip Clearfield'a doğru ayaklarını sürüyerek ilerlediğinde Doktor, Xerum 525 için destek noktasının tamirine yardım etmek üzere gömleğinin kolları katlanmış bir şekilde Çan'ın bir kol içerisindeydi.

"Gebbron dairede ona katılmanı istiyor."

"Meşgulum," diye patladı Profesör önündeki konsola dikkatini vererek.

"Önemli olduğunu söylüyor. Eğer gelmezsen zor kullanmamı da."

"Söylediğini yapsan iyi olur," dedi Doktor uyarıcı bir ses tonuyla. "Gebbron'u bilemem, ama Clara istediği zaman oldukça güçlü olabiliyor. Tam bir çokbilmiş!"

Kâğıt altlığını tiksinerek atarken Clarefield ona baktı, ardından döndü ve aceleyle çıktı. Clarefield gözden uzak olur olmaz, Doktor, gömleğinin kollarını indirerek ve ceketinin üzerinden omuzlarını silkerek ayağa kalktı. Hızlı çalışmalıydı.

"Hey, siz." Diğer teknisyenlere doğru parmaklarını çıtlattı. "Sisteminizde bunu bir dereceye kadar basitleştirmek için yeterli Scopolamine olduğunu sanıyorum." Parmaklarını şakaklarına bastırdı, kaşları kırışıklıklarla yoğunlaşmıştı. "Size ayrılan görevle devam edeceksiniz, beni veya yaptığım herhangi bir şeyi görmezden geleceksiniz. Anladığınızı belirtin." Ayaklarını sürüyerek yürüyen teknisyenler hep birlikte onayladı. Doktor, hoşnutluk gülümsemesini engelleyemedi. "Bu tamamen bir irade gücü meselesi."

Deponun uzak tarafına geçip kalın ve yalıtılmış bir kablo yığını bulana kadar elektrikli maddeler yığınını aradı.

"Bu iş görür," diye mırıldandı.

Ağır kabloyu zeminin üzerinde sürükleyerek çözmeye başladı. Bir ucunu Çan'ın yanında bırakarak yangın çıkış kapılarından birini açtı ve kablonun diğer ucunu dışarıda TARDIS'in durduğu yere çekti.

Kapıyı açıp içeriye dalarak kabloyu konsolun üzerine çekti ve yapabileceği en iyi şekilde bağladı. Bittiğinde geri çekilip yüzünü buruşturdu. Biraz aceleye gelmişti ama eğer düzgün çalışacaksa hem maddeleşme hem de telepati devrelerine erişime ihtiyacı vardı.

Depoya geri dönüp diğer uçtaki bağlantılarla meşgul oldu. Emniyet mandalının klik sesi duyulduğunda ve silahın soğuk namlusu boynunun arkasına bastırıldığında Çan'a son bağlantıyı yapıyordu.

"Pekâlâ, ellerini görebileceğim bir yere koy! Çabuk!"

Doktor ellerini Çan'ın yüzeyine bastırdı. Sert eller hızlıca üstünü aradı ve etrafında döndürüldü. Yaralanmış ve kana bulanmış iki İngiliz askeri silahlarını kaldırarak ona baktı.

Doktor bıkkınlıkla nefes verdi.

"Neden askeri kuvvetlerin her seferinde olabilecek yanlış zamanda ortaya çıkmalarına şaşırmıyorum?"

İlk asker sırıttı ama parmağını tetikten çekmedi. "Ve ben de tam günü kurtarmak için zamanında ulaşan Amerikalı süvariler gibi olduğumuzu düşünmüştüm."

Doktor kolundaki rütbeye bir bakış attı. "Yüzbaşı, eğer günü kurtarmakla ilgiliyseniz o zaman gerçekten yaptığım şeyi bitirmeme izin vermelisiniz. Yapılacak çok karmaşık bir dizi hesaplamalarım ve yapmak için çok az zamanım var."

Asker bir anlığına tereddüt etti, sonra tüfeği indirdi.

"Doktor, değil mi?"

"Evet!"

"Ben Yüzbaşı Wilson. Bu da Er Arnopp..."

"Evet, evet, evet. Tanışmalar sonra, Yüzbaşı." Doktor işine geri döndü. "Clearfield her an geri dönebilir."

"Clearfield?" Wilson, Albay Dickinson'ın ona gösterdiği gizli dosyaları hatırlayarak kaşlarını çattı. "Savaş esnasındaki deneylerden sorumlu bir Profesör Clearfield vardı."

"Evet." Doktor arkasına dönmedi. "Ve olayları başarılı bir şekilde yeniden başlatmaya çok yakın. Şimdi izin verirseniz..."

Wilson depoya hakim olan büyük, gri şeklin etrafında yavaşça yürüdü. "Demek Çan bu."

"Eğer tam olarak doğrusunu söylemek istiyorsanız, bu *Die Glocke*," dedi Doktor yukarıya bakmadan. "Alman mühendisliği. Üzerinde çalışmak her zaman bir zevktir."

Wilson Arnopp'a bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun asker?"

Arnopp makinenin hızlı bir değerlendirmesini yaptı. "Dışarıdan seramik gözüküyor. Çelik çekirdek. Sorun olmamalı,

Yüzbaşı. Hurdaya çevirmek için yeterli el bombamız olmalı."

Doktor kafasını kaldırdı. Alnı kırışmıştı. "Beni bir dinleyin Yüzbaşı. Bir düşünürseniz–"

"Hayır, siz beni dinleyin Doktor. Bu makineyi her koşulda geçersiz kılmak ya da yok etmek için katı emirler aldım. Şimdi eğer bana iyi bir neden veremediğiniz takdirde..."

"Clara Oswald."

"Anlamadım?"

"Benden iyi bir neden istediniz. Bu o. Clara Oswald."

Wilson kaşlarını çattı. "Çiftlikte bıraktığımız kız mı?" Doktor kafasını salladı. "Tanıştığınız şey her neyse, o Clara değil, onun vücuduna yerleşmiş bir şey." Doktor sesi düşük bir şekilde Yüzbaşına doğru eğildi. "Aileniz var mı Yüzbaşı Wilson, size yakın biri? Onlardan birinin kapana kısıldığını hayal edin, korkunç ve dehşete düşüren bir yerde, hayal edebileceğiniz en yabancı yerde kapana kısıldığını. Ona yardım etmek için bir şey yapmaz mıydınız? Onu güvenli bir şekilde geri getirmek için herhangi bir riski göze almaz mıydınız? İşte istediğim şey bu. Clara tuhaf bir dünyada tuhaf bir bedene sıkıştı. Bu makine onu geri getirebilir. Bana onu kurtarma şansını verin."

Wilson bir an sessiz kaldı. Sonunda "Bir yeğenim var," dedi. "Kız kardeşimin çocuğu. Geçen sene lösemi teşhisi konuldu. Eğer ona yardımı dokunabilecek herhangi bir şey yapabilseydim..." Üzgün bir şekilde Doktor'a baktı. "Ama yapamam. Sen de yapamazsın. Eğer bu makine aktif olursa, birlik komutanım tüm bu kasabayı yerde dumanı tüten ufak bir deliğe dönüştürecek bir hava saldırısı için emir verecek."

Doktor ona korkuyla baktı. "O zaman durdur onu."

"Benim kararım değil."

"Yüzbaşı!" Doktor'un sesi gök gürlemesi gibiydi. "Clara'yı geri getirmek için bu makinenin bir anlığına çalışmasına ihtiyacım var. Ondan sonra onu tekrar mutlu bir şekilde erimiş pisliğe çevireceğim. Ama kısa bir anlığına bunu yapmam gerek."

İki adam yüzyıl gibi gelen bir süre kadar birbirlerine baktı. Ardından Wilson onayladı. "Peki Doktor. Ama arkadaşın güvende olur olmaz bu makineyi yok edeceğiz."

"Söz veriyorum," dedi Doktor ciddiyetle. "Şimdi Clearfield geri gelmeden önce ikinizin buradan çıkması gerek."

Wilson saatine baktı. "Sanıyorum her şey on beş dakika içinde başlayacak. Ekinoksta?"

Doktor şaşkınlıkla baktı ve onayladı. "Araştırmanızı yapmışsınız, Yüzbaşı."

Yaklaşan çizmeli ayak sesi yüzbaşının keskin bir şekilde bakmasına ve elini silahına götürmesine sebep oldu. Üçüncü bir asker aceleyle depoya girdi.

Wilson elini serbest bıraktı. "Beni öldüreceksin Onbaşı Palmer. Bu şekilde gizlice girerek."

"Affedersiniz efendim." Palmer sırıttı.

"Haberler nedir?"

"Er Hawkins ve diğerleri tren yolunun öbür tarafındaki alanın köşesinde tutuluyor. Birkaç zombi Hawkins'in tüfeği ve Bay Sanford'ın av tüfeğini almış. Yerliler hâlâ Gizemli Ada filminden fırlamış gibiler. O genç kuş? Onlara dairenin içine bir taş koydurdu."

"Bir taş mı?" Doktor hızla ayağa kalktı. "Ne taşı? Onbaşı, acilen bana orada tam olarak ne olup bittiğini söylemeniz gerek!"

Clearfield, kasabalıların yerine yerleştirdikleri taşa kuşkuyla bakarak taş dairenin içine adım attı.

"Buna inanmıyorum," dedi elini güçsüz bir şekilde eski taşın üstünde gezdirerek. "Buradaydı. Bunca zaman..."

"Sen bir aptalsın, Clearfield!" Clara, ya da daha doğrusu Gebbron, kızgınlıktan neredeyse mosmor olmuştu. "Yıllar boşa geçti. Sonu gelmeyen, değersiz deneyler!"

"Ama, nerede?.."

"Tam burnunun dibinde! Bu adamın evinde." Gebbron, Robin Sanford'ın Angela ve diğerleriyle beraber tutulduğu yeri işaret etti.

Clearfield neredeyse büyülenmiş bir şekilde ona doğru yürüdü.

"Bunu sen aldın? Bunu gizli tuttun. Neden?" Sesi öfkeyle sertleşti. "Neden?"

Robin ona küstahça baktı. "Çünkü eğer yapmasaydım, birisinin bir gün geri geleceğini biliyordum. Geçişi yeniden açmak için. Canavarları geri getirmek için." Kafasını salladı. "Buna bir kere şahit oldum. Tekrar olmasına izin vermeyecektim. Eğer bu lanet makinelerden bir tane daha yapmayı başarabilseniz bile taşlardan birinin yerini dolduramayacağınızı düşündüm."

Clearfield yaklaştı, onu tanımaya başlamıştı. "Oradaydın değil mi? Askerlerden biri..." Onu dikkatli bir şekilde inceledi. "Yıllar sana iyi davranmamış."

Robin burnunu kırıştırdı. "Buna rağmen yüzümün tamamına sahibim, değil mi?"

Clearfield'ın hırsı ve hayal kırıklığı arttı. Dairenin içinden Clara'nın sesini duyduğunda yaşlı adama vurmak üzereydi.

"Bunun için zamanımız yok, Clearfield!"

Titreyerek derin bir nefes aldı ve Robin Sanford'dan uzağa döndü. "Hayır, Gebbron."

Aceleyle taşı incelediği yere gitti. "Herhangi bir şekilde hasar görmüş mü?" diye sordu, girdap gibi dönen şekillere dikkatle bakarak.

"Hayır. İyi bakılmış." Gebbron Robin'e memnuniyetsiz bir gülüş attı. "Şansın varken bunu yok etmeliydin." Clearfield'a geri döndü. "Maagla'ya bağlan. Ona planımızın değiştiğini söyle. Bu gezegene acil bir transfer için benim fiziksel şeklimi hazır hale getirsin." Gebbron insan şekline küçümseyerek baktı. "Bu iğrenç vücuttan tiksiniyorum. Bilincimin maddeleş-

ilgi an yeniden birleşmesi için Çan'ı tekrar çalıştıracaksınız. Ve General Legriss'e korumalarını hazırlamasını söyleyin."

Clearfield bütün planları ve hazırlıklarının boşuna olduğunu bilerek sadece başıyla onayladı. "Peki ya kız? Onun da tekrar birleşmesini istiyor musunuz?"

Gebbron hiçbir şey demedi.

"Gebbron, eğer aynı anda aklını transfer etmezsek, gidecek hiçbir yeri olmayacak! Sadece dağılacak."

"Öyle olsun o zaman."

Clearfield laboratuvara döndüğünde Doktor, Çan'ı TARDIS'e bağlamayı yeni bitirmişti.

"Yanlış giden bir şey mi var?"

Clearfield boş bir şekilde ona baktı. Biliminsanı aniden daha yaşlı ve narin gözüküyordu. "Makineyi 1944 hesaplamalarına göre sıfırlamalıyız. Tüm bunlar," Bir elini siyah anıtın dairesinde dalgalandırdı, "boşa gitti."

Doktor adamı kontrol konsollarından birine adım atarken ve yeni ayarlarının kontrollerini yeniden düzenlemeye başlarken dikkatli bir şekilde izledi. Tam bir çöküşün eşiğindeydi. Eğer Wyrrester programlamasını bozmak için bir fırsat varsa...

"Clearfield, eğer bunu yaparsan, eğer kapıyı açarsan, sonra onları durdurmanın hiçbir yolu olmayacak."

Clearfield boş bir şekilde ona baktı. "Ne?"

"Eğer Wyrrester tımarhanesini buraya, dünyaya taşımalarına izin verirsen bu dünyayı yok edecekler, tıpkı yerleştikleri diğer bütün dünyalar gibi."

"Hayır." Clearfield başını salladı. "Hayır yanılıyorsun. Bizi zafere götürecekler."

"Beni dinle–"

"Artık çok geç, Doktor." Clearfield ceketinden silahı çıkardı. "Şimdi hesapları ayarlamaya devam et. Maagla'ya bağlanmalıyım."

Doktor onun bağlantı konsollarına yönelmesini izledi. "Sen ve ben, birlikte, bunu durdurabilirdik." Üzgünce mırıldandı. "Şimdi başka seçeneğim kalmadı."

Angela hava kararmaya başlarken dairedeki hazırlıkların hareketlenmesini izledi. Bazı kasabalılar dairedeki beton direği tabanından kuvvetli bir biçimde büktüler ve Robin Sanford'ın bahçesinden gelen taşla değiştirdiler, diğerleri endüstriyel arsaya giden alt geçitten örümcek ağlarını temizleme işine koyulmuşlardı.

"Örümceğe ne olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı Er Hawkins'e.

"Yüzbaşı biraz şansla onu yok etti," dedi Hawkins, ciddi bir şekilde.

"Daha önce duyduğumuz patlama mı?"

Hawkins başını salladı. "Tanksavar füzesinin sesiydi."

Charlie Bevan diğer kasabalıların yaptıkları şeyle daha ilgiliydi. Bazı gruplar temizlenmiş alt geçitlerden kol kalınlığında kabloları sürüklüyorlardı. Belli ki sanayi bölgesine giden kablolar. "Ne yapıyorlar?"

"Daireyi Çan'a bağlıyorlar," dedi Robin. "Yeni baştan 1944'teki geceyi yaşıyoruz gibi." Bu düşünce açık bir şekilde onu korkutuyordu.

"Ama diğerleri, Yüzbaşı ve diğer askerler. Onu durdurabilecekler, değil mi? Yani bugün sahip olduğunuz silahlar..."

Hawkins hiçbir şey demedi, yalnızca botlarına baktı. "Bak, bilmen gereken bir şey var."

"Bu şeyin fazla ilerlemesine izin vermeyecekler, değil mi evlat?" dedi Rabin Sanford yumuşak bir şekilde. "Başka planları var."

"Kim?" Şimdi korkmuş gözükme sırası Charlie'deydi. "Kimin başka planları var?"

"Görevimiz Çan'ın çalışmasını durdurmaktı... Ya da..."

"Ya da ne?"

"Ya da hava saldırısından önce herkesi uzaklaştırmak."

Robin hafifçe bir kahkaha attı. "Mükemmel değil mi? Savaş esnasında bomba saldırısında hayatta kaldım ve 70 yıl sonra başka bir hava saldırısı yüzünden ölüyorum."

"Ama herkesi uyarmak zorundayız!" Charlie Bevan onu esir alanları ikna etmeye çalışmak için bir adım öne çıktı, ama Simon George onu sert bir şekilde geriye itti.

"Simon, beni dinlemek zorundasın. Hepimiz korkunç br tehlikenin içindeyiz."

Posta yöneticisinin ifadesi değişmedi. "Seni duyamazlar Charlie," dedi Angela bitkin bir şekilde. "Ya da seni duymak istemiyorlar."

"Ama herkes ölecek!"

"Eğer bu akıl hastası o canavarın tekrar serbest kalmasına izin verirse, zaten herkes ölecek," dedi Robin.

Kimse başka bir şey söyleyemeden uzaktan bir ses bağırdı, "Hawkins! Bomba atıyorum!"

Angela, birkaç metal kutu yay biçiminde çitlerin üstünden geçerken alanın ortasını işaret etti.

Hawkins'in gözleri nesneleri tanıdıkça genişledi. "Herkes gözlerini kapatsın! Ellerinizle kulaklarınızı kapatın! Şimdi!"

Angela söylenenleri flaş bombaları patlamadan önce yapmayı güçlükle başarabildi. Kulakları kapalı olmasına rağmen patlama sağır ediciydi ve flaş gözkapaklarının içini aydınlatacak kadar parlaktı. Kör gibi yalpalayarak yürüyen, patlamadan dolayı tamamen yönlerini kaybetmiş kasabalıları görmek için gözlerini açtı. İki teneke kutu daha çimlere düştü, ama bu sefer de kalabalığı öksürten ve paytak paytak yürüyen gölge şekilli bir yığına çeviren yoğun beyaz bir dumanı dışarıya doğru çıkmaya başladı.

Aniden sırtında iplerin çözülmesini ve Onbaşı Palmer'ın kulağına tıslamasını hissetti. "Ellerini tut, aşağıda kal, beni takip et."

Sert dumandan dolayı öksürmemek için mücadele ederek, Angela ağaçların arasında ve otoparkın ötesinde Onbaşıyı takip ederek kendisine söyleneni yaptı.

Palmer onları hızla bara doğru getirerek, hepsinin çöktüğü ve boğucu dumandan kurtuldukları için minnettar oldukları lobiye yönlendirdi.

Biraz sonra Yüzbaşı Wilson son çabalarından dolayı nefessiz ve terlemiş bir şekilde onlara katıldı.

"Pekâlâ, bu bize nefes almak için biraz zaman veriyor, ama fazla vaktimiz olmayacak." Charlie'nin yanına, nefesini düzeltmeye çalıştığı yere geçti. "Memur. Doktor'dan yeni geldik. Onun ve sizin o gece nasıl hayatta kaldığınızı bize söyleyeceğinizi söyledi."

"Ne?" Charlie ona şaşkınlıkla baktı. "Bugün hayatta kalmayla daha çok ilgileniyorum."

"Beni dinle," diye patladı Yüzbaşı Wilson onu ayaklarının üzerine kaldırarak." Asit tüküren bir böcek tarafından saldırıya uğradım, az kalsın büyük bir böcek tarafından eziliyordum, yakın bir zamanda uzaylı istilası yaşadım, muhtemelen şu an saçlarını yolan bir komutandan bahsetmiyorum bile ve tabii burayı haritada siyah bir leke olarak bırakacak bir hava saldırısının emrini çoktan vermediyse. Sadece bir tane tanksavar füzem ve çok az zamanım kaldı, yani eğer bana yararlı olacak bir şeyin varsa onu şimdi duymak istiyorum!"

"Ama hiçbir şey bilmiyorum!" diye itiraz etti tükürükler saçarak konuşan polis memuru.

"O gece kurtulduğun için şanslı olduğunu söyledi. Ne demek istedi?"

"Biz sadece zamandan sıvıştık."

Charlie o korkunç gecenin detaylarını hatırlamak için mücadele veriyordu. "Çan vardı, ve dairenin ortasında bir akrep, ve bomba saldırısı–"

Bir an Doktor'un ondan Yüzbaşına söylemesini istediği şeyin farkına vararak durdu.

"Hava saldırısı... O gece yalnızca TARDIS'e geri göndük çünkü bombalardan biri patlamamıştı. Yüzbaşı, tam taş dairenin altına gömülu patlamamış bir Alman bombası var!"

BÖLÜM
20

Clara, sığınağın arı kovanı gibi işlek hale gelmesini kaygıyla izliyordu. Maagla bir tür mesaj almıştı ve ona söylenen her neyse, her şeyi değiştirmişti.

General Legriss, arkadaşlarından daha geniş olan ve çok daha fazla zırhla kaplanmış birkaç Wyrrester'ı kontrol bölgesine çağırmıştı. Büyük pençeleri üzerindeki jilet kenarlarına baktı. Bu, belli ki bir tür asker sınıfıydı. Şüpheli bir şekilde istila güçleri gibi gözükmeye başlıyordu.

Maagla, pençeleri gergin bir şekilde takırdayarak kontrol odasına bir kez daha girince yukarı baktı. "Ne oluyor Maagla?"

"Olayların olağanüstü değişimi."

Bir pençesini diğeriyle kavrayarak bir kez daha onu taşlara doğru yönlendirdi. "Öyle gözüküyor ki Gebbron bir kez daha köprünün diğer tarafını aktif hâle getirmek için gereken araçları emniyete almayı başarmış. Şimdi fiziksel transferi hazır hale getirmek için çok kısa zamanımız var."

"Fiziksel transfer?" Clara bir umut hissetti. "Beni kendi bedenime döndüreceğini mi söyledin?"

"Şimdi makineyi hazırlıyoruz. Gebbron, transferin ekinoks ulaştığında bir anlık olup bitmesini istiyor. Kısa bir zaman içinde," Maagla sırıttı, "bizden kurtulmuş olacaksın."

Baş Araştırmacı Maagla sıvışıp kontrol konsolları arasında kendini meşgul ederken, Clara onu şüpheyle izledi. Küçük Wyrrester'ın hareketleriyle ilgili bir şey, onu çok çok huzursuz hissettirmişti.

Devasa bir okuma ekranı –yazısı okunmayan ve yabancı ama anlamı çok açık– kontrol odasının bir duvarında geri sayıma başladı. Clara, ışınlanma dairesinin merkezinde durup izlemekten başka bir şey yapamadı. Ona her ne olacaksa, çok bekleyeceğini düşünmüyordu.

Er Hawkins, ileri teknoloji tanksavar silahını omuzlarının üzerine kaldırıp nişan aldı ve odakları sıraladı.

Charlie Bevan'ın patlamamış bombanın olduğunu söylediği yere temiz bir açı bulmak zorluydu. Barın tavan arası daireye yükseltilmiş bir görüşle bakmasını sağlıyordu, ama bu otoparkı saran ağaçlar arasından ateş etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir boşluk vardı, ama çok dardı.

Dirseklerini dinlendirmek ve tanksavarın ağırlığına kendini alıştırmak için iyi bir pozisyon bularak derin bir nefes aldı. Taşıdığı tanksavar, L115A3 tüfeğiyle karşılaştırıldığında iri ve alçaktı ve ağırlık olarak neredeyse iki kat daha fazlaydı. Dahası, bunda sadece bir şansı vardı. Eğer ıskalarsa...

"Biraz baskı gibisi yok."

Başını temizleyip hızlı bir şekilde sönüp giden günışığındaki gece görüşü ve dağılan duman için minnettar olarak göz çukurunu vizöre bastırdı. Neyse ki kasabalıların oluşturduğu kalabalık, taşların merkezinde tek bir şekil bırakarak çemberden geri çekilmeye başlıyordu.

Hedefin tam zirvesinde durarak.

Clearfield'ın gözleri laboratuvarın duvarındaki saatte, elleri kontrollerin üzerinde sabitlenmişti.

Saat 16.50'yi gösterdi.

"Birinci aşama gücü, şimdi." Bir düğmeye bastı, ve Çan mor ışıkla parlamaya başladı.

Doktor, kendi kontrolünü çalıştırdı ama bir gözü kararlı bir şekilde sonik tornavidasının üstündeki verilere odaklanmıştı. Eğer zamanlamayı kesinlikle doğru yapamazsa...

Clearfield, Doktor'a sert bir bakış attı. "Eğer arkadaşınıza yardım edecekseniz, tam güce ulaşmadan Xerum 525 kontrollerine bu ayarlamaları yapmanız gerek."

Doktor, başı ile onayladı. Sahip olduğu, Clearfield'ı onu yok etmekten alıkoyan tek pazarlık kozundan vazgeçmek üzereydi. Clearfield'ın hemen harekete geçemeyecek kadar Çan ayarlarıyla meşgul olması üzerine kumar oynuyordu, ama Wyrresterlar bir kez geldi mi ortalama yaşam süresi oldukça düşecek gibi gözüküyordu.

Xerum 525'in şişesi için için yaptığı değişimleri tersine çevirmek için karmaşık ayarlamalar yaparken elleri kontrollerin üzerinde hareket etmeye başladı.

Clearfield onu bir süre şüpheli bir şekilde izledi. Sonra dikkatini kendi aletlerine çevirdi. "İkinci aşama gücü için hazırlan."

"Albay? Tekrar pozitif değerler alıyoruz efendim."

Albay Dickinson, teknisyenin kasabadan iletimi izlediği çalışma yerine doğru aceleyle gitti.

"Öncekiyle aynı mı?"

"Evet efendim. Ama çok daha güçlü. Kademeler gittikçe hızlı artıyor."

"Lanet olsun." Albay saatine baktı. "Yüzbaşı Wilson ve takımından hiç haber geldi mi?"

Bir radyo operatörü kafasını salladı. "Hayır efendim. Er Hawkins'ten aldığımız son ileti yarım saat önceydi."

"Teşekkürler, asker." Albay doğruldu. Kumar oynamıştı ve

kazanamamıştı. Şimdi hızlı davranması gerekiyordu. "Tüm takım liderlerine sinyal verin. Herkesi geri çekmelerini, güvenli bölgelere tahliye etmelerini söyleyin. Geri kalanımız, saldırı pozisyonundan çıkın, araçlarımıza geri dönün."

Etrafındaki adamlar araçlarını kapatıp komuta araçlarına doğru giderken, Albay Dickinson masasına geri oturdu ve telefona uzandı. "Albay Paddy Dickinson. Çan operasyonunun gerçekleşmesine dair doğrulama aldık. Helikoptere saldırısını başlatmasını söyleyin."

Doktor ayarlamalarını bitirdi ve acımasızca Clearfield'a başını salladı. "Tüm gücü kullanabilirsin."

Biliminsanının maskeli yüzü, son kolu iterken ifadesini hiç belli etmiyordu.

Wyrrester sığınağının etrafında sert, yüksek ve tiz sesli bir klakson çaldı. Aniden taş dairede bir ışık parladı ve mor bir enerji kıvılcımlar çıkarıp duvarlarda titremeye başladı.

Enerji seviyesi arttıkça, Clara cildinde bir çekilme hissetti, başta belirsiz, ama giderek artan.

Sonra aniden bir ışık parlaması oldu ve odanın etrafı bir hiçliğe dönüştü.

Taş dairenin merkezi, parıldayan bir ışık ve çatırdayan enerji topuna dönüşerek patladığı sırada Yüzbaşı Wilson dehşete düşerek izledi. Ses inanılmazdı, zeminden yankılanan derin çan sesi, neredeyse dişlerini kafatasından söküyordu. Bardaki bir düzine ya da daha fazla camın kırılma sesini duyabiliyordu.

Parıldama solduğunda Wilson, taşların arasına çömelen büyük karanlık şekli görebildi. Yavaş yavaş kendini tam, korkunç uzunluğuna çekmeye başladı.

Uzaklardan bir yerlerden kırsal kesimde yankılanan helikopter pervanelerinin düşük uğultusunu duyabiliyordu.

Wilson nefesini tuttu. Apaçi helikopteri yükünü atmadan önce muhtemelen bir daha az vakitleri vardı. "Hadi Hawkins." Nefes aldı. "Hadi."

Clearfield'ın son kolu da indirdiği an, Doktor sonik tornavidasını aktifleştirip bir dizi önceden programlanmış talimatları TARDIS konsoluna gönderdi.

Laboratuvarın merkezindeki tek parça anıtlar, yüzeyleri dönen uzaylı desenleri ile dans ederek parıldayıp, canlandılar. Dairenin merkezi benzer bir şekille birleşirken metal geçitten yıldırım gibi dönerek mükemmel bir enerji topuna dönüştü.

Clara tamamen maddeleştiğinde, Doktor, kontrol konsolundan atlayıp daireye koşarak bacakları onu taşımayı bıraktığında tam zamanında onu yakaladı.

Onu kollarına alıp daireden çıkararak yavaşça yere bıraktı.

"Doktor?" Gözleri titreşerek açıldı. "Bu, gerçekten seyahat etmek için hoş bir yol değil."

Ona rahatlamış bir şekilde sırıttı. "Birkaç aspirin ve Bognor Regis sahillerinde bir gün geçirmenin çözemeyeceği bir şey değil."

"Kulağa hoş geliyor." Güçsüz bir şekilde güldü.

"Ne zaman gideriz?"

"Burada çözülecek birkaç şey var. Öncelikle gezegeni kurtarmak." Kontrol konsoluna geri döndü, elleri kontrol düğmelerinin üzerinde dans ediyordu.

"Şimdi eğer yalnızca Xerum polaritesinin akışını tersine çevirirsem..."

Güçlü eller aniden onu omzundan yakalayıp konsoldan geri çekti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye çığlık attı Clearfield. "Eğer kapı açıkken bu ayarları değiştirirseniz..."

Doktor özgür kalmak için mücadele etti. "Aptal olmasana be adam! Eğer Wyrresterların burayla bir köprü kurmasına

izin verirsen, tehlikede olan sadece bu gezegen olmayacak, Mutters Spiral'inin tamamı olacak!"

Clearfield dinlemiyordu. Umutsuzca Doktor'un yaptıklarını düzeltmek için kontrollerle uğraştı. Doktor onu uzağa çekince acı verici bir şekilde aıtılardan birine çarptı. İki adam çemberin kenarında boğuştu.

"Bütün hayatımı bir hiç uğruna harcamış olmayacağım!" diye haykırdı Clearfield, boğuk sesle.

Kapıyı bir kez daha açmak için hazır olduğunda, Çan'ın keskin çığlığı şimdi sağır ediciydi.

Dairenin merkezindeki ışık patlaması bir an için onu kör ederek Hawkins'i gafil avladı. Küfür ederek, gözyaşını sildi ve sağ gözünü ovalayarak bir kez daha dikkatle nişan aldı.

Kız gitmişti ve onun yerini alan yaratık hakikaten kâbustan fırlamış gibiydi. Hawkins canavarın ayağının altını nişan alarak nefes almasını sabitleştirdi.

"Bu konu hakkında haklı olsalar daha iyi olur."

Tetiği çekti.

Yüzbaşı Wilson, tanksavar füzesinin sesini duydu ve duman izi ağaçların arasından rüzgâr gibi geçip giderken Angela ile Kevin'ı barın zeminine çekti.

Patlama devasaydı. Füze tarafından patlatılan daireyi doksan kilo ağırlığındaki Alman bombası paramparça etti. Taş ve toprak spiraller çizerek havaya karışırken patlamanın tam gücüne yakalanan Wyrrester kabuğu kırılıp kıskaçları vücudundan ayrılarak paramparça oldu.

Ateş topu, akşam havasına doğru yavaşça yuvarlanırken, Wilson yalnızca Albay Dickinson'ın bunu izlediğini umdu.

Demiryolunun diğer tarafında olmasına rağmen, patlama kapıları ve pencereleri takırdatarak laboratuvarı salladı. Enerji-

nin geri dönüşü çok daha yıkıcıydı, Çan'daki ışık titremeye başladığında konsoldan kıvılcımlar çıkmaya başladı.

Clearfield korkuyla baktı.

"Hayır!" diye çığlık attı. "Hayır!" Doktor, doğru anı yakaladı ve biliminsanın tutuşundan kendini kurtardı.

Doktor'un kontrolleri tersine çevirdiği an, Clearfield dengesini kaybetmiş bir şekilde dairenin ortasına adım attı.

Teleport son kez aktifleştirildiğinde, enerji patlaması oldu ve ardından makine kapandığında her şey karanlığa gömüldü.

Büyük ateş topu ağaçların arasından yükselirken, Albay Dickinson teknisyene döndü. "Enerji değerleri! Çabuk ol, hâlâ yükseliyorlar mı?"

"Hayır efendim. Hızla düşüyor. Neredeyse sıfırda!"

"Er, helikopterle iletişime geç." Albay, radyo operatörüne bağırdı. "Görevi iptal etmelerini söyle!"

Asker kontrolleri aradı. "Hava kuvvetleri 6579. Bu bir karargâh emri! Görev iptal! Görev iptal!"

Böceğe benzer şekilli Apaçi helikopteri ağaçların üzerinden Ringstone'a doğru alçalırken Albay nefesini tuttu. Uçak gövdesinin iki yanından asılı ince şekilli iki füzeyi görebiliyordu. Durdurma emri çok mu geç gelmişti?

Son anda, füzeleri ateşlenmemiş halde, helikopter aniden dönerek ağaçları süpürüp geçti ve köyden uzaklaştı.

Albay Dickinson bir anlığına helikopterin akşam havasında süzülmesini izledi, ardından gözlerini kapatıp sessiz bir dua etti.

Bitmişti.

BÖLÜM
21

Yüzbaşı Wilson, Ringstone belediye binasının kapısını açtı ve Albay Dickinson'ı içeriye doğru takip etti. Etraflarındaki herkes, köyün yerlileri bir grup ordu doktoru tarafından tedavi ediliyordu.

Wilson, Onbaşı Palmer'ı kalabalıklar arasında Kevin Alperton ile konuşurken gördü. İkisi önündeki koşuşturmanın arasından geçti. Konuşmalarından birazını duyduğunda Wilson kendi kendine gülümsedi. İkili korku filmlerine olan aşkları ile birbirlerine bağlanmıştı.

"Pekâlâ, Kurt Adam. Orijinal 1941 versiyonu mu 2010 uyarlaması mı?"

"Ciddi misin sen?" Kevin Alperton Palmer'a inanmayarak baktı. "Her zaman orijinal 1941 versiyonu!"

"Katılıyorum." Palmer sırıttı. "Peki, ya Titanların Savaşı uyarlaması? 1970 filmlerinden daha mı iyi?"

Kevin bir an düşündü. "Orijinali bir Ray Harryhausen filmi..." Başını salladı. "Ama içinde o aptal baykuş saat mekanizmasına sahip. Dahası, yeni versiyonda bence akrepler daha gerçekçi."

"Yani, nasıl göründüklerini bilirdik, değil mi evlat?"

"Onbaşı..."

Palmer iki subayı görünce hazır ola geçti. "Efendim!"

"Rahat, Onbaşı." Albay Dickinson kasaba girişine bir bakış attı. "Tüm bu insanlar nasıl?"

"Oldukça iyi. Kandaki yüksek seviye skopolamin ana sorun. İlacın sistemlerini tamamen temizlemesi biraz zaman alacak ama hepsi tamamen iyileşecekler. Onun dışında, patlamadan dolayı birkaç kesik ve çürük, birkaç beyin sarsıntısı ve burkulmuş bir bilek var."

Dickinson onaylayarak başını salladı. Üç adam da çok daha kötü olabileceğini biliyordu.

"Skopolamin..." dedi düşünceli bir şekilde. "Kısa süreli hafıza kaybına sebep olabilir değil mi?"

"Evet efendim."

"Eh, bu uzun vadede bir nimet olabilir. Birçok garip sorudan kurtarabilir." İç çekti. "Savunma Bakanlığından bilgi almam lazım. Buradaki sorunları size bırakıyorum, Yüzbaşı Wilson."

Wilson düzgünce selamladı. "Efendim."

Albay Dickinson selamlamaya karşılık verdi, sonra Wilson'a samimi bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler Yüzbaşı. Bugün birçok hayat kurtardınız. Size minnettarım." Şapkasını takarak geri döndü ve kalabalığı aşıp açık kapıya doğru gitti.

Yüzbaşı Wilson, Dickinson'ın yeşillikte bekleyen aracına gitmesini izledi. Araba uzaklaşırken, dizel motoru ve bir kamyon gürültüsü köye girdi. Wyrrester'ın vücudunun kömürleşmiş ve kırılmış parçalarını götürmek, melez böcekleri ve makineyi sanayi bölgesinden uzaklaştırmak için bütün gece gelip gittiler. Her şey işaretlenmemiş kasaların içine paketleniyordu ve siyah üniformalı özel askerler tarafından gizlice ortadan kaldırılıyordu. Ne Albay ne de Wilson bu olanlar için biraz bile mutlu değildi ama emirler açıktı. İş birliği ya da görevden olmak. Clearfield'ın kayıtları köyün içine serbest bırakılan dev böceklerin sayısını kaydetmişti ve söyleyebildikleri kadarıyla bir sivrisinek hariç hepsi yok edilmişti. Wilson'ın takımı iz sürme ile görevlendirilmişti.

"Her şeyi nereye götürdükleri konusunda bir fikriniz var mı efendim?" diye sordu Palmer, Wilson'ın bakışını takip ederek.

"O soruyu sormamam söylendi, Onbaşı" dedi Wilson sertçe. "Sorumlu C19 bölümü ve görünüşe göre bilmemiz gereken tüm bilgi bu."

"Muhtemelen Kutsal Hazine Avcıları'nın sonu gibi," dedi ince bir sesle Kevin. "Bir yerlerde her şeyleri kilitledikleri büyük bir depo olacak ve bunların hiçbirini bir daha duymayacağız."

Wilson onayladı. Eğer durum gerçekten bu olsaydı, eğer dünya bir daha asla Çan'ı duymayacak olsaydı, bu onun için gayet uygun olurdu.

Doktor, polis kutusunun kilidini açarken Angela, Ringstone çayırının eteklerinde Clara, Robin Sanford ve Charlie Bevan ile birlikte onu izleyerek durdu. Askerler 'Winston Churchill'i bu ödülü teklif ettiği için asla affetmemeyle alakalı' bir şeyler mırıldanarak buraya gelmeye başlar başlamaz, TARDIS'i buraya taşımıştı.

Angela onu ciddiye alıp almayacağını bilmiyordu. Clara'ya bakmak için döndü. Genç kadın çok solgun ve çok yorgun gözüküyordu. "İyi misin?"

"Ben mi? Ah, evet. İyiyim." Clara gülümsedi.

"Ama bu şey... Gerçekten vücudunu ele geçirdi değil mi?"

"Gündelik işin bir parçası işte." Sesini hafif tutmak için elinden geleni yaptı, ama gülüşü, anılar aklına geldikçe soldu.

Angela bakmaya devam etti. "Şu var ki, bunu gerçekten kastederek söylüyorsun değil mi?"

Clara onu kucakladı. "Güven bana, İyi olacağım."

"Pekâlâ, yola çıkmalıyız." Doktor, ordu kamyonlarına ve kasabanın etrafında dolaşan askerlere baktı. "Buralar benim ilgim için fazla kalabalık hale geliyor."

"Can'ı tamir etmeyi deneyeceklerini düşünüyor musun?" Robin endişeli bir şekilde sordu. "Deneyleri yeniden başlatacaklarını?"

"Denemek için yeterince aptallar," dedi Doktor şaşırtıcı bir şekilde. "Yani, ne olur ne olmaz, onları onlarca yıl tamir etmekle meşgul edecek kadar zarar verdim."

"Peki ya Clearfield?" diye sordu Charlie. "Ona ne olacak?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Doktor sessizce. "Tam terse çevirme evresine girdiği an tekno dairenin etki alanına adım attı. Vücudu ya teleport ışını tarafından tamamen atom seviyesine parçalandı, ya da..."

"Ya da Typholcaktas'ta mı?" Clara ona korkuyla baktı.

Doktor onaylayarak başını salladı. "Sonunda o uzaylı dünyasını görebildi."

Clara titredi. Milyarlarca Wyrresterların gezegeninde yalnız başına bir insan. Biliminsanının bütün bu yaptıklarından sonra bile, bu kaderi hiç kimse için dilemezdi.

Beşi bir süre sessiz bir şekilde durdu ama sonra gece gökyüzünden dönen bir ordu helikopterinin sesi Doktor'u harekete geçirdi.

Clara'nın elinden yakalayıp tutarak, TARDIS'e doğru aceleyle gitti ve onu içeri itti. Çarpan kapılar kapanmadan ve polis kutusunun üstündeki ışık sürekli yanmaya başlamadan önce, Clara bir dizi elveda çığlığı atmayı başardı.

Polis kutusu rüzgârın girdabıyla ve kulağı tırmalayan kükremesiyle gözden kaybolurken Angela şaşkınlık içinde izledi.

Robin Sanford kutunun durduğu çim parçasına ağzı açık bir şekilde baktı. "O gece gürleyen bir hırıltı sesi duyduğumu biliyordum işte!"

Angela gülerek bir kolunu ona diğer kolunu Charlie'ye doladı ve iki adamı kasabaya geri yöneltti.

SON SÖZ

Askerler en sonunda kamyonetini ileri almasını işaret ettiğinde ve trafik en sonunda ilerlemeye başladığında, Josef Razowski rahat bir nefes aldı.

Günün büyük bir kısmı istasyon kuyruklarında sıkışmıştı; girmeye çalıştığı her cadde ya kapalıydı ya da araçlar tarafından tıkanmıştı. Çalışmıyor gibi gözüken radyo ile neler olup bittiğini anlama yolu yoktu ve iletişime geçmeye çalıştığı askerler 'bir olay' olduğunu söylemek dışında başka hiçbir şey söyleyememişti.

Homurdandı. Bir olay. Bu herhangi bir anlama gelebilirdi. Polonya'da da aynısıydı, yetkililer size asla net bir cevap vermezlerdi.

Kaybettiği zamanı telafi etmek için ümitsizce ayağını gaza bastı ve tüm gün hiç yardımcı olmayan radyo bir anda bangır bangır çalmaya başladı. Beceriksizce sesi azaltmak için öne uzanırken, güçlü bir yumruk ile bir şey minibüsün ön camına çarptı.

Darbe yerinden zıplamasına sebep oldu ve minibüs anayolda bir sağa bir sola gidip gelirken bir kez daha iki eliyle direksiyonu kavradı.

Ön cam her yere sıçrayan kalın yapışkan bacak ve kanatlarla kaplanmıştı. Böcek çok büyük olmalıydı; dışarıyı zar zor görüyordu.

Fısıldayarak küfür ederek cam temizleyicilere ulaştı ve sile-

cekler camdan devasa böceğin kalıntılarını temizlemeye başladığında en sonunda müzikli bir radyo kanalı bulmayı başardı ve önündeki uzun yolculukla koltuğuna yerleşti.

cekler camdan devasa böceğin kalıntılarını temizlemeye başladığında en sonunda müzikli bir radyo kanalı bulmayı başardı ve önündeki uzun yolculukla koltuğuna yerleşti.

